

ZÁKON O STÁTNÍ PAMÁTKOVÉ PÉČI

Úplný text zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších změn
obsažených v zákonech č. 242/1992 Sb., č. 361/1999 Sb. a č. 61/2001 Sb.,
č. 122/2000 Sb., č. 132/2000 Sb., č. 146/2001 Sb., č. 320/2002 Sb., č. 18/2004 Sb.,
č. 186/2004 Sb., č. 1/2005 Sb., č. 3/2005 Sb., nálezu Ústavního soudu ČR č. 240/2005 Sb.,
zákona č. 186/2006 Sb., zákona č. 203/2006 Sb., zákona č. 158/2007 Sb., zákona č.
124/2008 Sb., zákona č. 189/2008 Sb., zákona č. 307/2008 Sb., zákona č. 223/2009 Sb.,
zákona č. 227/2009 Sb., zákona č. 124/2011 Sb. a **zákona č. 142/2012 Sb.** podle právního
stavu s účinností ke dni **1. července 2012** a doplněný výběrem z judikatury

Česká národní rada se usnesla na tomto zákoně:

Č Á S T P R V N Í ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ

§ 1

Účel zákona

(1) Stát chrání kulturní památky jako nedílnou součást kulturního dědictví lidu, svědectví jeho dějin, významného činitele životního prostředí a nenahraditelné bohatství státu. Účelem zákona je vytvořit všestranné podmínky pro další prohlubování politickoorganizační a kulturně výchovné funkce státu při péči o kulturní památky, o jejich zachování, zpřístupňování a vhodné využívání, aby se podílely na rozvoji kultury, umění, vědy a vzdělávání, formování tradic a vlastenectví, na estetické výchově pracujících a tím přispívaly k dalšímu rozvoji společnosti.

(2) Péče státu o kulturní památky (dále jen „státní památková péče“) zahrnuje činnosti, opatření a rozhodnutí, jimiž orgány a odborná organizace státní památkové péče (§ 25 až 32) v souladu se společenskými potřebami zabezpečují zachování, ochranu, zpřístupňování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Ostatní orgány státní správy, a jiné organizace spolupracují v oboru své působnosti s orgány a odbornou organizací státní památkové péče a pomáhají jim při plnění jejich úkolů.

§ 2

Kulturní památky

(1) Za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo kultury“) nemovitě a movitě věci, popřípadě jejich soubory,

- a) které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické,
- b) které mají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem.

(2) Soubory věcí podle odstavce 1 se prohlašují za kulturní památky, i když některé věci v nich nejsou kulturními památkami.

Z judikatury:

ÚS 35/94 (Nález Ústavního soudu České republiky)

Omezení vlastníka kulturní památky jsou v zákoně (zákon o státní památkové péči) kompenzována řadou ustanovení, která za ně poskytují náhradu. Tato náhrada spočívá především v tom, že v případě obnovy kulturní památky se poskytuje bezplatná odborná pomoc a poskytují se podklady a informace podle § 14 odst. 7 citovaného zákona. Dále - na žádost vlastníka - může příslušný okresní úřad [*dnes příslušná obec nebo příslušný kraj, poznámka vydavatele*], případně Ministerstvo kultury pro údržbu či uchování kulturní památky poskytnout příspěvek na zvýšené náklady (§ 16).

Formulace zákona i vyhlášky používají podmíněného vyjadřování „příspěvek lze poskytnout“, resp. „může být poskytnut“. Přitom je třeba zvážit, že se tento příspěvek poskytuje na žádost, jež musí být odůvodněna a musí splňovat určité předpoklady. Lze proto mít za to, že neodůvodněné žádosti nebo neopodstatněným nárokům nemusí být vyhověno. Proto nelze fakultativní způsob vyjadřování obou norem apriorně chápat jako popření ochoty státu poskytnout náhradu za nucené omezení vlastnického práva vůbec.

Z uvedených skutečností vyplývá, že prohlášení za kulturní památku není zákonem pojato jako jednostranné omezení vlastnického práva bez náhrady.

Vzhledem k povaze kulturní památky je však vlastník současně vázán čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že vlastnictví zavazuje a že ho nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Obecným zájmem je nepochybně i ochrana kulturních památek.

6 A 106/2002 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Veřejný zájem prohlášení věci za kulturní památku je obecně vymezen v ustanovení § 1 zákona o státní památkové péči, podle něhož stát chrání kulturní památky jako nedílnou součást kulturního dědictví lidu, svědectví jeho dějin, významného činitele životního prostředí a nenahraditelné bohatství lidu. Tento obecný účel je dále blíže specifikován u jednotlivých druhů památek. V případě kulturních památek je tento veřejný zájem dostatečně přesně vymezen v citovaném ustanovení § 2 zákona o státní památkové péči, takže z tohoto hlediska nazíráno vypořádání se s otázkou veřejného zájmu na prohlášení věci za kulturní památku ve svojí podstatě představuje zjištění naplnění zákonných podmínek obsažených ve zmíněném ustanovení.

Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že přímý vztah předmětného domu k osobě J. H. byl v daném případě dostatečně prokázán a protože J. H. nesporně představuje jednu z nejznámějších a nejvýznamnějších osobností naší literatury (k tomu lze pro stručnost odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného) – což nikterak nespochybňuje ani žalobce – je možno uzavřít, že zákonný důvod pro prohlášení domu za kulturní památku ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o státní památkové péči dán byl.

Přitom z obsahu citovaného ustanovení § 2 zákona o státní památkové péči je zřejmé, že k prohlášení za kulturní památku postačuje naplnění jediného zákonného znaku, což v daném případě znamená, že předmětná nemovitost mohla být *stricto sensu* prohlášena za kulturní památku již jen z důvodu přímého vztahu k J. H., bez nutnosti prokázání naplnění podmínek dle písm. a) stejného ustanovení.

10 C 22/88 (Rozsudek Vrchního správního soudu spolkové země Porýní – Falc)

Kulturní památkou, která splňuje znaky tohoto předmětu ochrany, může být i doklad „nekultury“ jako například koncentrační tábor, na který byla v roce 1933 změněna papírna z konce 19. století.

Na počátku března 1933 byl v prostoru továrny zřízen koncentrační tábor, ve kterém bylo umístěno přibližně 200 osob, které byly vzaty do „ochranné vazby“. Koncentrační tábor měl jen provizorní charakter a byl na konci roku 1934 opět zrušen. Nejednalo se tedy o jeden z vyhlazovacích koncentračních táborů, zřízených později SS.

3 ObOWi 107/86 (Usnesení bavorského Nejvyššího zemského soudu)

Základním znakem kulturní památky nemůže být pouze její zařazení do předchozí epochy, ale musí být nadto stanovena potřeba jejího zachování. Přitom například v Bavorsku je v první řadě rozhodující stav poznání odborných kruhů. Německé soudy dále dodávají, že slovo „významná“ má z památkové ochrany vyloučit jen nedůležité věci, jako masové produkty. Naléhavým úkolem ochrany památek je zjevně něco mnohem více, než chránit pouze takřkajíc jedinečné, prvotřídní památky; má chránit také takové věci, které jsou pod tímto prahem obzvláštního svědectví vývoje země a lidí. Podstatné je, že věci mají nikoli zanedbatelnou dokumentační hodnotu znaku uvedeného v zákonné skutkové podstatě. Tento patrný vztah musí mít věc jen k (minimálně) jednomu v zákoně uvedenému znaku.

7 As 45/2006 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s tvrzením městského soudu, že správní orgán svůj závěr ohledně významu předmětné nemovitosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči dostatečně a přesvědčivě odůvodnil.

Nejvyšší správní soud poukazuje na zcela zásadní rozdílnost správního uvážení a zásady volného hodnocení důkazů, která nebyla v tomto případě ze strany stěžovatele respektována. Rozhodování o prohlášení věci za kulturní památku podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči není rozhodováním na základě volného uvážení správního orgánu. O diskreční právo správního orgánu by se jednalo tehdy, byla-li by

správnímu orgánu dána volnost zvolit jedno z více právně dovolených řešení. Jestliže však správní orgán posuzuje na základě podkladů shromážděných v řízení, zda má příslušnou věc prohlásit za kulturní památku, nebo nikoli, jde o volné hodnocení důkazů, jež správnímu orgánu obecně náleží. Jedinými „mezemi“ takového volného hodnocení důkazů pak je, aby správní orgán ve smyslu ustanovení § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů [*dnes § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*], hodnotil důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. A dále aby v souladu s ustanovení § 47 odst. 3 citovaného zákona [*dnes § 68 odst. 34 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*] správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů. A protože správní orgán při svém rozhodování těmito požadavkům vyhověl, jak vyplývá z odůvodnění jím vydaného rozhodnutí – v němž uvedl, že objekt samotný nikterak nevybočuje z roviny běžné produkce staveb tohoto typu, určení a tohoto časového období, členění fasád i výzdobné prvky interiérů a stavební detaily byly převzaty z dobových vzorníků a jsou charakteristické pro běžné budovy úřadů, škol, kasáren a pro méně významné veřejné stavby, navíc se objekt nachází ve špatném stavebním stavu, výsledkem dlouhodobého zanedbávání údržby a následně četných nevhodných stavebních zásahů je objekt nízké památkové hodnoty, který nepředstavuje výjimečný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti, ani nevykazuje nadprůměrné historické, umělecké a technické hodnoty – jeho postup byl v souladu se zákonem.

6 As 37/2009 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že pro větší přesvědčivost jak samotného návrhu na prohlášení cihelny za kulturní památku, jeho doplnění, vyjádření obecního úřadu obce s rozšířenou působností i vyjádření krajského úřadu by bylo bývalo vhodné, aby tyto subjekty své návrhy, resp. vyjádření, formulovaly samostatně a vytvořily tak původní, z jiných dokumentů neodvozený text. Skutečnost, že tak nečinily a spíše přebíraly formulace vyjádření jiných subjektů v tomto řízení, však nebrání závěru, ke kterému dospěl městský soud, a sice že skutkový stav, který zjistil žalovaný, je dostatečný.

Jedna z kasačních námitek spočívala rovněž v tom, že městský soud označil publikaci encyklopedického charakteru, na niž žalovaný založil napadené rozhodnutí za mimořádně závažný důkaz. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že městský soud ve svém rozhodnutí neoznačil tuto publikaci způsobem, jaký stěžovatel uvádí, nýbrž jako tzv. reprezentativní odbornou publikaci. V této souvislosti rovněž uvedl, že jako podklady mohou sloužit všechny informace, údaje a skutečnosti, které mohou tak či onak přispět ke zjištění stavu věci. Nejvyšší správní soud s postupem městského soudu souhlasí, a to zejména vzhledem k tomu, že dotčenou publikaci zpracovala vedle amatérů i řada památkářů, pracovníků muzeí a jiných odborníků. Jedná se o poměrně různorodý, a navíc dosti početný (čítající téměř stovku členů), kolektiv autorů majících příslušné odborné znalosti. To už je podle Nejvyššího správního soudu dostatečně reprezentativní počet na to, aby mohla být tato publikace brána za vypovídající důkaz. Navíc v oblasti kulturních památek, které přitahují návštěvníky a zvyšují atraktivitu dané zeměpisné oblasti, je přirozené, že taková publikace bude určena i široké veřejnosti, byť se jedná o dílo odborné.

Stavebně technický stav je tedy rozhodný jen, pokud je způsobilý snížit památkovou hodnotu objektu. Uvedl-li tedy žalovaný, že „objekt cihelny v obci N má v současné době ne zcela uspokojivý stavebně technický stav. Centrálně umístěný komín vykazuje poruchy a je mírně nakloněn, nakloněna mimo osu je i část zděných pilířů na povrchu pece. Ovšem zbývající části cihelny jsou v dobrém stavebně technickém stavu. Uvedené poškození je opravitelné a nesnižuje památkovou hodnotu věci natolik, aby tato věc nemohla být prohlášena kulturní památkou“ považuje Nejvyšší správní soud jeho postup za správný. Navíc je vhodné poznamenat, že je-li ohrožen stav objektu, který má určitou památkovou hodnotu, o to více je nezbytná jeho ochrana prostřednictvím návrhu na jeho prohlášení za kulturní památku podle zákona o státní památkové péči (srov. rozsudek Nejvyššího správního č. j. 6 A 106/2002 - 81).

5 As 84/2009 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

V tomto souzeném případě správní orgán prohlásil soubor věcí domu č. p. xx v N, k. ú. H za kulturní památku podle § 2 odst. 1 písm. b), nikoliv také podle písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Bylo proto na něm, jak již výše uvedeno, aby prokázal naplnění podmínek pro prohlášení za kulturní památku podle tohoto ustanovení. Tedy zda a jaký má tento soubor věcí přímý vztah k tvrzeným významným osobnostem a historickým událostem. Podle dosavadních tvrzení ve správním i soudním spisu byl uvedený dům č. p. xx postaven jako bytový dům a tomuto účelu slouží stále. Pokud žalovaný uvedený dům spojuje s historickou památkou na ruské a ukrajinské demokratické vysokoškolské pedagogy a vědecké pracovníky, kteří po bolševickém převratu v Rusku v roce 1917 a následující občanské válce přišli do tehdejší Československé republiky, pak je třeba, aby prokázal, které osobnosti to byly, zda uvedený dům postavili, zda a po jakou dobu v něm bydleli a zda oni nebo případně jejich potomci se po roce 1948 stali obětí perzekuce a jaké.

Prohlašování věcí za kulturní památky

(1) Ministerstvo kultury si před prohlášením věci za kulturní památku vyžádá vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností, pokud je již od těchto orgánů neobdrželo. Archeologický nález (§ 23) prohlašuje ministerstvo kultury za kulturní památku na návrh Akademie věd České republiky.

(2) Ministerstvo kultury vyrozumí písemně vlastníka věci o podání návrhu na prohlášení věci za kulturní památku nebo o tom, že hodlá věc prohlásit za kulturní památku z vlastního podnětu, a umožní mu k návrhu nebo podnětu se vyjádřit.

(3) Vlastník věci je povinen od doručení vyrozumění podle odstavce 2 až do rozhodnutí ministerstva kultury chránit věc před poškozením, zničením nebo odcizením a oznámit ministerstvu kultury každou zamýšlenou i uskutečněnou změnu jejího vlastnictví, správy nebo užívání.

(4) Ministerstvo kultury vyrozumí písemně o prohlášení věci za kulturní památku jejího vlastníka, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností a odbornou organizaci státní památkové péče (§ 32) a u archeologických nálezů též Akademii věd České republiky. Vyrozumí je i v tom případě, že neshledalo důvody pro prohlášení věci za kulturní památku.

(5) Vlastníci věcí, které pro svou mimořádnou uměleckou nebo historickou hodnotu by mohly být v souladu se společenským zájmem prohlášeny za kulturní památky, jsou povinni oznámit ministerstvu kultury, krajskému úřadu nebo obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností na jejich písemné vyzvání požadované údaje o těchto věcech a jejich zamýšlené změny, umožnit těmto orgánům nebo jimi pověřené odborné organizaci státní památkové péče prohlídku věcí, popřípadě pořízení jejich vědecké dokumentace.

(6) Podrobnosti o prohlašování věcí za kulturní památky a způsob oznamovací povinnosti podle odstavce 5 stanoví obecně závazný právní předpis.

Z judikatury:

6 A 81/2000 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Správní žaloba je procesním institutem určeným k nápravě zcela určitého bezpráví. Proto nevyčleněné, naprosto neurčité tvrzení soud nemůže považovat za dostatečnou žalobní legitimaci. Prakticky každé vrchnostenské rozhodnutí orgánů veřejné správy zasahuje jeho adresáta v nějakém právu ať tím, že mu je odnímá nebo omezuje, nepříznává apod., popřípadě že ukládá nějakou povinnost, které tu předtím nebylo.

5 A 48/2002 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Ochrana kulturních památek je ve všech kulturních státech spojena s jistým omezením volné dispozice vlastním majetkem. Zákon umožňuje kompenzaci omezení vlastnického práva vlastníka kulturní památky. Státní a jiné dotace či příspěvky nemohou být chápány jako jakási paušální náhrada za omezení vlastnického práva, nýbrž jako příspěvek na skutečné a prokazatelné náklady, které v důsledku tohoto omezení, zejména v důsledku zvláštních nároků na údržbu kulturní památky vlastníku vznikají. Z uvedených skutečností vyplývá, že prohlášení za kulturní památku není zákonem pojato jako jednostranné omezení vlastnického práva bez náhrady.

7 A 133/99 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Povinností správního orgánu je volně úvahy užít, tedy zabývat se těmi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k rozhodnutí.

6 A 106/2002 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Ohledně architektonického a urbanistického významu předmětného domu Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní spis obsahuje řadu posudků a vyjádření, v nichž je tento význam hodnocen značně rozdílně. Za této situace musel žalovaný provést hodnocení provedených důkazů, a to v souladu s obecnými zásadami správního řízení. Nejvyšší správní soud, který tento postup přezkoumal z hlediska dodržení kritéria zákonnosti, dospěl k závěru, že žalovaný respektoval zásadu volného hodnocení důkazů, když důkazy hodnotil podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě i všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Není proto pravdou – jak tvrdí žalobce –, že se žalovaný s důkazním materiálem nevypořádal. Jestliže tedy žalobce s výsledky

provedeního dokazování a s jeho právními závěry nesouhlasí, je nutno tento nesouhlas chápat pouze jako vyjádření subjektivního názoru na výsledek správního řízení, který však nemůže zpochybnit jeho zákonnost.

7 A 133/99 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Důvodná je i námitka žalobce týkající se specifikace nemovitostí v rozhodnutí. Ta musí odpovídat stavu v době vydání rozhodnutí a nemovitosti musí být konkretizovány tak, jak jsou v době rozhodnutí zapsány v katastru nemovitostí. Pokud se toto označení liší od označení historického, lze to zmínit v důvodech rozhodnutí. Jen tak lze předejít pochybnostem, na který objekt se rozhodnutí vztahuje.

6 A 106/2002 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Konečně k argumentaci žalobce, že důvod podání návrhů na prohlášení předmětného domu za kulturní památku byl ryze účelový, neboť touto formou mělo být pouze zabráněno jeho demolici, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto námitky jsou irelevantní, neboť brojí proti vnitřním motivům iniciátorů tohoto správního řízení (které není řízením návrhovým), přičemž však soudní přezkum se týká toliko jeho průběhu a výsledku. Jinak řečeno, motivace k podání předmětného návrhu mohla být prakticky jakákoliv, neboť sama o sobě nepodléhá soudnímu přezkumu, a relevantní se jeví toliko zjištění, zda pro prohlášení domu za kulturní památku byl dán či nikoliv příslušný zákonný důvod. Navíc je vhodné dodat, že účelem zákona o státní památkové péči je ochrana kulturních památek, takže nemůže být viděno jako v rozporu s tímto účelem zákona, pokud byly návrhy na prohlášení předmětného domu za kulturní památku podány jako jeden z prostředků k jeho ochraně.

§ 4

Národní kulturní památky

(1) Kulturní památky, které tvoří nejvýznamnější součást kulturního bohatství národa, prohlašuje vláda České republiky nařízením za národní kulturní památky a stanoví podmínky jejich ochrany.

(2) Vláda České republiky nařízením stanoví obecné podmínky zabezpečování státní památkové péče o národní kulturní památky.

§ 5

Památkové rezervace

(1) Území, jehož charakter a prostředí určuje soubor nemovitých kulturních památek, popřípadě archeologických nálezů, může vláda České republiky nařízením prohlásit jako celek za památkovou rezervaci a stanovit podmínky pro zabezpečení její ochrany. Tyto podmínky se mohou v potřebném rozsahu vztahovat i na nemovitosti na území památkové rezervace, které nejsou kulturními památkami.

(2) Vláda České republiky nařízením stanoví obecné podmínky zabezpečování státní památkové péče v památkových rezervacích.

§ 6

Památkové zóny

(1) Území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, může Ministerstvo kultury po projednání s krajským úřadem prohlásit za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany.

(2) Podrobnosti o prohlašování památkových zón stanoví obecně závazný právní předpis.

Z judikatury:

5 Ca 93/2004 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Jednou ze žalobních námitek je, že sama tato vyhláška není zákonná, neboť trpí nedostatkem kompetence vydávajícího orgánu. Tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Dle názoru soudu je třeba vycházet z ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/1990 Sb., o hlavním městě Praze, podle něhož hlavní město Praha vykonává v přenesené působnosti státní správu v rozsahu, ve kterém ji podle zvláštních zákonů ke

dni účinnosti tohoto zákona (tj. do 24.11.1990) vykonával Národní výbor hlavního města Prahy. Národní výbor hlavního města Prahy do 24.11.1990 vykonával působnost příslušející krajským národním výborům podle § 6 odst. 1 zákona o státní památkové péči (prohlášení území za památkovou zónu a určení podmínek její ochrany).

§ 6a

Plány ochrany památkových rezervací a památkových zón

(1) Krajský úřad může po projednání s ministerstvem kultury, orgánem územního plánování¹⁾ a příslušnou obcí jako dotčenými orgány vydat opatření obecné povahy o ochraně památkové rezervace nebo památkové zóny nebo jejich částí (dále jen „plán ochrany“), ve kterém se stanoví způsob zabezpečení kulturních hodnot památkové rezervace a památkové zóny z hlediska státní památkové péče, a ve kterém lze určit, u jakých nemovitostí, nejsou-li kulturní památkou, ale jsou v památkové rezervaci nebo památkové zóně, nebo u jakých druhů prací na nich, včetně výsadby a kácení dřevin na veřejných prostranstvích (dále jen „úprava dřevin“), je vyloučena povinnost vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si předem závazné stanovisko podle § 14 odst. 2.

(2) Plán ochrany lze vydat na dobu nejdéle 10 let. Pokud po vydání plánu ochrany nabude účinnosti pro památkovou rezervaci, památkovou zónu nebo jejich část regulační plán¹⁾, pozbývají účinnosti ty podmínky plánu ochrany, které jsou v rozporu s tímto regulačním plánem.

(3) Plán ochrany lze změnit, pokud se změnily kulturní hodnoty daného území nebo způsob jejich zabezpečení z hlediska státní památkové péče. Pro vydání změny plánu ochrany se použije odstavec 1 obdobně.

(4) Odborná organizace státní památkové péče poskytuje krajskému úřadu bezplatně odborné podklady, údaje a informace, které slouží jako podklad pro vydání plánu ochrany.

(5) Po nabytí účinnosti plánu ochrany krajský úřad bez zbytečného odkladu posoudí, zda jsou dány důvody pro podání návrhu podle § 17 odst. 5.

(6) Náležitosti a obsah plánu ochrany stanoví ministerstvo kultury prováděcím právním předpisem.

§ 7

Evidence kulturních památek

(1) Kulturní památky, [národní kulturní památky](#), [památkové rezervace](#), [památkové zóny](#), [ochranné pásmo nemovité kulturní památky](#), [nemovité národní kulturní památky](#), [památkové rezervace nebo památkové zóny](#) se zapisují do Ústředního seznamu kulturních památek České republiky (dále jen „ústřední seznam“). Ústřední seznam vede odborná organizace státní památkové péče.

(2) Odborná organizace státní památkové péče po zápisu do [ústředního seznamu](#) podle tohoto zákona ohlásí příslušnému katastrálnímu úřadu údaje a popřípadě změny těchto údajů týkající se ochrany nemovitostí podle tohoto zákona zapisované do katastru nemovitostí podle [katastrálního zákona](#).

(3) Odborná organizace státní památkové péče vyrozumí o zápisu kulturní památky do ústředního seznamu, jakož i o zrušení prohlášení věci za kulturní památku (§ 8) vlastníka kulturní památky, krajský úřad a obecní úřad obce s rozšířenou působností. Jde-li o nemovitou kulturní památku, vyrozumí kromě toho také stavební úřad.¹⁾ U archeologického nálezu prohlášeného za kulturní památku vyrozumí též Archeologický ústav Akademie věd České republiky.

¹⁾ Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

(4) Vlastník kulturní památky je povinen oznámit odborné organizaci státní památkové péče každou změnu vlastnictví (správy, užívání) kulturní památky nebo její přemístění. Oznámení musí učinit vlastník kulturní památky nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy k takové změně došlo.

(5) Podrobnosti o evidenci kulturních památek stanoví obecně závazný právní předpis.

§ 8

Zrušení prohlášení věci za kulturní památku

(1) Pokud nejde o národní kulturní památku, může ministerstvo kultury z mimořádně závažných důvodů prohlášení věci za kulturní památku zrušit na žádost vlastníka kulturní památky nebo organizace, která na zrušení prohlášení věci za kulturní památku (dále jen „zrušení prohlášení“) prokáže právní zájem, nebo z vlastního podnětu.

(2) Ministerstvo kultury si před zrušením prohlášení vyžádá vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností, popřípadě vyjádření Akademie věd České republiky, jde-li o archeologický nález prohlášený za kulturní památku, pokud o zrušení prohlášení Akademie věd České republiky sama nepožádala. V případě, že vlastník kulturní památky není žadatelem o zrušení prohlášení, musí mu být umožněno zúčastnit se ohledání věci a ke zrušení prohlášení se vyjádřit.

(3) Ministerstvo kultury může zrušení prohlášení vázat na předchozí splnění jím určených podmínek. Náklady vynaložené na splnění podmínek nese žadatel a v případě, kdy řízení o zrušení prohlášení zahajuje z vlastního podnětu ministerstvo kultury, nese náklady ten, v jehož zájmu ke zrušení prohlášení došlo.

(4) Ustanovení § 3 odst. 4 platí obdobně i pro zrušení prohlášení.

(5) Podrobnosti o zrušení prohlášení věci za kulturní památku stanoví obecně závazný právní předpis.

Č Á S T D R U H Á P É Č E O K U L T U R N Í P A M Á T K Y

Ochrana a užívání kulturních památek

§ 9

(1) Vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Je-li kulturní památka v společenském vlastnictví, je povinností organizace, která kulturní památku spravuje nebo ji užívá nebo ji má ve vlastnictví, a jejího nadřízeného orgánu vytvářet pro plnění uvedených povinností všechny potřebné předpoklady.

(2) Povinnost pečovat o zachování kulturní památky, udržovat kulturní památku v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením má také ten, kdo kulturní památku užívá nebo ji má u sebe; povinnost nést náklady spojené s touto péčí o kulturní památku má však jen tehdy, jestliže to vyplývá z právního vztahu mezi ním a vlastníkem kulturní památky.

(3) Organizace a občané, i když nejsou vlastníky kulturních památek, jsou povinni si počínat tak, aby nezpůsobili nepříznivé změny stavu kulturních památek nebo jejich prostředí a neohrožovali zachování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek.

(4) Vlastník, který kulturní památku převádí na jiného, někomu přenechá k dočasnému užívání nebo předá k provedení její obnovy (§ 14), nebo k jinému účelu, je povinen toho, na koho věc převádí nebo komu ji přenechá nebo předá, uvědomit, že věc je kulturní památkou.

Z judikatury:

59 Ca 59/2002 (Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem)

V řízení tak bylo zjištěno, že kostel sv. Václava jako kulturní památka byl předmětnou přístavbou k sakristii významně poškozen, žalobkyně jako vlastníka kulturní památky porušila svou zákonnou povinnost chránit kulturní památku před tímto poškozením, které bylo způsobeno jednáním F. K., jež přístavbu realizoval. Správní orgány neporušily zákon, pokud pokutu za porušení povinnosti vlastníka kulturní památky dle § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči uložily žalobkyni, neboť právě ona je vlastníkem kulturní památky a bylo její povinností tuto památku chránit před poškozením a znehodnocením. Prohlášení F. K. o tom, že přístavbu realizoval a financoval jako soukromá fyzická osoba, nemůže žalobkyni jako vlastníka kulturní památky zbavit odpovědnosti za porušení povinnosti dle § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči.

Soud nad rámec právního zdůvodnění k námitkám žalobkyně, týkajících se přednosti záchrany chátrajícího kostela sv. Václava pro potřeby farníků a dalších generací a prospěšnosti přístavby k sakristii kostela, uvádí následující. Jak bylo v řízení prokázáno, vlastníkem kostela sv. Václava v R. jako registrované kulturní památky je žalobkyně. Ta má jako vlastník nejen práva, ale také povinnosti z vlastnictví plynoucí, neboť jak vyplývá z čl. 11 odst. 3 věta první Listiny základních práv a svobod, vlastnictví též zavazuje. Povinnosti vlastníka kulturní památky jsou stanoveny mimo jiné též zákonem o státní památkové péči. Vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením (§ 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči), dále je též povinen bez zbytečného odkladu každé ohrožení nebo poškození oznámit okresnímu úřadu [§ 12 odst. 1 zákona o státní památkové péči (*dnes příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, poznámka vydavatele*)]. Za porušení těchto povinností vlastníka kulturní památky hrozí sankce. Pokud tedy žalobkyně namítala, že kostel sv. Václava chátral, bylo její zákonnou povinností tomuto stavu předejít, případně tento stav řešit, a to na vlastní náklady, respektive za pomoci příspěvku na zachování a obnovu kulturní památky (§ 16 zákona o státní památkové péči), případně i za pomoci soukromých finančních příspěvků. Při plnění povinností vlastníka kulturní památky však byla žalobkyně povinna postupovat v souladu s platnými právními předpisy, nejen zákonem o státní památkové péči.

8 Tdo 924/2006 (Usnesení Nejvyššího soudu)

Jestliže dovolatelé i v nyní podaném dovolání svými námitkami vyjádřili, že stále nebylo řádně objasněno, zda obvinění předmětnou nemovitost „poškodili“, v jakém rozsahu toto poškození způsobili a jak tím byl případně poškozen důležitý kulturní zájem, jenž je jedním ze znaků skutkové podstaty trestného činu podle § 258 trestního zákona (*dnes § 229 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, poznámka vydavatele*), je nutné předeslat, že tyto výhrady již nemají své opodstatnění.

Pro úplnost se jeví vhodným uvést, že trestného činu zneužívání vlastnictví podle § 258 trestního zákona, jehož se dopustí ten, kdo poškodí důležitý kulturní nebo jiný důležitý obecný zájem tím, že zničí, poškodí, učiní neupotřebitelnou nebo zašantročí vlastní věc, která požívá ochrany podle zvláštních předpisů. (*Současné znění § 229 trestního zákoníku je: Kdo poškodí důležitý zájem kulturní, vědecký, na ochraně přírody, krajiny nebo životního prostředí, chráněný jiným právním předpisem, tím, že zničí, poškodí, učiní neupotřebitelnou nebo zašantročí vlastní věc větší hodnoty, která požívá ochrany podle jiného právního předpisu, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty. Poznámka vydavatele*)

Jak vyplývá z provedeného dokazování a z obsahu odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně na straně 8 a 9, byl k posouzení toho, jak dalece byl předmětný objekt ve výroku popsaným jednáním obviněných poškozen, přibrán jako znalecký ústav Ústav dějin a umění Akademie věd, který objasnil všechny skutečnosti, významné pro právní posouzení činu, jehož se obvinění dopustili. Soud prvního stupně se podrobně jeho obsahem i učiněnými závěry zabýval a dostatečně a jasně vyjádřil, že na podkladě posudku tohoto znaleckého ústavu shledal, že projednávaným činem obviněných byla přístavbou restaurace poškozena plocha městského domu v rozsahu 38 %. Z hlediska hmotového objemu přístavba představuje poškození necelých 21 %. Pohledové znehodnocení, u něhož zohlednil různé úhly pohledu, jsou vyjádřeny v rozmezí od 3 – 75 %, neboť ne ze všech úhlů je vizuální vjem nepříznivý ve vztahu k tomu, jak dalece je přístavba viditelná, v což byl započítán i subjektivně negativní dojem pozorovatele podmíněný mimovolní selekcí oka a mozku. Takto vyjádřené poškození či znehodnocení předmětné kulturní památky bylo shrnuto na závěr, že její podstata byla snížena

podstatně a závažně se zdůrazněním neodvratných změn, mezi něž jsou počítány provedené zásahy do vnějších omítek a do koruny zdíva ohradí zdi vůči mlýnskému náhonu.

Na základě takto vyjádřených znaleckých závěrů soud prvního stupně na straně 11 odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že provedenou stavební úpravou se předmětný dům vymyká okolní historické zástavbě a narušuje celkový ráz daného místa. Přístavbou došlo k významnému snížení kulturně historické hodnoty domu a parcely, čímž obvinění poškodili důležitý kulturní zájem, neboť poškodili vlastní věc užívající ochrany podle zvláštních předpisů především tím, že snížili kulturně historickou hodnotu popsané nemovitosti.

K otázce materiální stránky činu soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí rozvedl (na straně 12), že stupeň nebezpečnosti činu obviněných pro společnost nelze označit za nepatrný a v této souvislosti poukázal především na význam zájmu, který byl trestnou činností obviněných dotčen, i na okolnosti, za nichž byl čin spáchán, když v daném případě se jedná o památkově chráněné objekty vnitřního města N, který je významnou kulturní památkou natolik zásadní a mimořádné povahy, že je zapsáno na seznamu UNESCO, a tudíž je nutné vnímat jej i jako nadnárodní celosvětové dědictví. Pokud tedy obvinění poškodili jednu z částí tohoto komplexu, pak zasáhli a snížili i povahu této památky. Za další okolnost, která podle soudu prvního stupně zvyšuje společenskou nebezpečnost předmětného činu, je i to, že obvinění předmětnou přístavbu, vystavěnou v rozporu s pravidly stavebního řízení, realizovali převážně z ekonomických důvodů, se záměrem rozšířit restaurační prostory za účelem zvýšení svého zisku. Soud v neprospěch obviněných zvažoval i to, že se již v roce 2002 načerno zřídili dřevěnou přístavbu restaurace, kterou rovněž odmítli odstranit, a která byla stržena až povodní ve stejném roce. V obdobném duchu bylo poukázáno i na chování obviněných, kteří rozhodnutí stavebních úřadů a soudů, která jim ukládala zastavit předmětné stavební práce, nebo odstranit uvedenou stavbu, nerespektovali, a vzniklý škodlivý následek neodčinili, ač k tomu byli opakovaně vyzýváni.

1 T 141/2007 (Trestní příkaz Okresního soudu Plzeň - jih)

Obviněný jako majitel objektu sýpky (bývalý kostel sv. Vavřince), zapsané v seznamu kulturních památek Západočeského kraje v době od 19.9.2006 do 16.11.2006 nechal provést a sám prováděl demolici tohoto objektu spočívající v odstranění střešních tašek, konstrukce krovu, dřevěných trámů podlah, podlahových prken, nosných sloupů a dřevěného schodiště, přestože věděl, že jde o kulturní památku a přestože dne 21.9.2006 při místním šetření prováděném Městským úřadem N, odbor památkové péče, místním šetření odboru výstavby Městského úřadu P dne 27.9.2006 a při dalším jednání na městském úřadě N, odbor památkové péče, byl upozorněn na to, že jde o objekt chráněný památkovou péčí a byl vyzván k zastavení veškerých demoličních prací, pokračoval v těchto dalších demoličních pracích, při kterých byly odstraněny dřevěné trámy a prkna v prvním patře, nosné sloupky z masivního dřeva, podlahy a schodiště. Tímto jednáním obviněný poškodil důležitý kulturní zájem tím, že poškodil vlastní věc, která požívá ochrany podle zvláštních právních předpisů, čímž spáchal trestný čin zneužívání vlastnictví podle § 258 trestního zákona (*dnes § 229 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, poznámka vydavatele*).

1 A 8/2010 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Lze dovodit základní povinnosti vlastníka kulturní památky, tj. na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Zákon sice nevysvětluje, co rozumí dobrým stavem památky, nicméně s odkazem na důvodovou zprávu k tomuto zákonu lze dobrý stav považovat za takový, v němž kulturní památka při běžném udržování a bez nutnosti obnovy, může sloužit svému společenskému účelu.

§ 10

(1) Neplní-li vlastník kulturní památky povinnosti uvedené v § 9, vydá obecní úřad obce s rozšířenou působností po vyjádření odborné organizace státní památkové péče rozhodnutí o opatřeních, která je povinen vlastník kulturní památky učinit, a zároveň určí lhůtu, v níž je vlastník kulturní památky povinen tato opatření vykonat. Jde-li o národní kulturní památku, vydá toto rozhodnutí po vyjádření odborné organizace státní památkové péče krajský úřad v souladu s podmínkami, které pro zabezpečení ochrany národní kulturní památky stanovila vláda České republiky.

(2) Rozhodnutí o opatřeních, která je povinen vlastník kulturní památky učinit, vydá obecní úřad obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, krajský úřad, též na žádost jejího vlastníka.

(3) Podrobnosti o povinnostech vlastníků kulturních památek při jejich ochraně a užívání stanoví obecně závazný právní předpis.

Z judikatury:

7 A 165/94 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Uložení opatření podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči závisí na zjištění, zda správní orgán shledá potřebu těchto opatření v zájmu ochrany kulturní památky. Rozhoduje tak na základě správního uvážení. Toto správní uvážení však není neomezenou volnou úvahou a neznamená, že není soudem přezkoumatelné a že si správní úřad může počínat zcela libovolně, to by bylo v rozporu s charakterem státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že současnou krytinu na domě v R. je třeba nahradit eternitovou krytinou šedou nebo černou a že novou krytinu je třeba položit do řad rovnoběžných s hřbetem stavby, nikoli „na koso“, jak byla položena krytina současná, aniž by však z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo patrné, o jaké skutečnosti, resp. důkazy opřel svůj závěr, že právě tento druh krytiny a způsob jejího položení jsou z objektivního hlediska jediné vhodné a možné. Soudu předložený správní spis neobsahuje žádný doklad, jímž by bylo podloženo výše uvedené tvrzení správního orgánu o způsobu původního kladení střešních krytin a jejich barevnosti (např. dochované archivní materiály jako např. fotografie, zprávy z místních kronik, dobové malby apod.). Za takový doklad nelze považovat ani fotografii soudobou, zachycující současný, nikoli však dřívější stav.

6 A 117/93 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Tak například žalobci bylo opatřením uloženo, aby zámecký park uvedl do náležitého stavu odpovídajícího kulturní památce. Toto opatření sice implikuje, že zámecký park v náležitém stavu nebyl, ale z obsahu spisu není zřejmý žádný důkaz o tom, v jakém stavu tedy vlastně byl (nepočítaje vyjádření zástupců Okresního úřadu B., že park je ve stavu „neutěšeném“, které nadto není důkazem), nemluvě už o tom, že vůbec není jisté, co se má považovat za stav „náležitý“.

7 A 144/94 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

V případě neplnění opatření podle § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči tedy jde o zvláštní případ správní exekuce [§ 71 a násl. správního řádu, *dnes § 103 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., poznámka vydavatele*], mířící na přímé vynucení uloženého plnění v nezbytném rozsahu. To vylučuje použití obecné úpravy, zejména postupné ukládání pokut [§ 79 odst. 3 správního řádu, *dnes § 129 zákona č. 500/2004 Sb., poznámka vydavatele*]. Tím spíše nelze uloženou povinnost vynucovat ukládáním pokuty podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči, tedy tím způsobem, který postihuje jiné porušení právních předpisů.

Nelze samozřejmě vyloučit, že v konkrétním případě budou splněny podmínky jak pro uložení opatření podle § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči (a případně jeho vynucování postupem podle § 15 zákona o státní památkové péči), tak i pro uložení administrativní sankce podle § 35 a že mohou být splněny současně, i v různé časové souslednosti. To však nic nemění na tom, že jde o dvě odlišná řízení s potřebou odlišných skutkových zjištění v důkazním řízení a že zákonné předpoklady pro vydání obou takových rozhodnutí jsou rovněž odlišné.

38 Ca 599/2002 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Definice zříceniny je uváděna pouze v odborné právní literatuře a vyplývá z ní, že se jedná o opuštěnou a neužívanou stavbu (hrad, zámek, klášter, kostel), která se uchovává v neúplném stavu způsobeném záměrným pobořením, postupným chátráním i přírodními vlivy.

Vlastník nemovitosti je současně i vlastníkem zříceniny hradu a jako vlastník musí přijmout rozhodnutí o opatřeních podle § 10 zákona o státní památkové péči a vykonat na nemovité kulturní památce zřícenina hradu J. uložená opatření ve smyslu rozhodnutí Okresního úřadu K. potvrzená rozhodnutím krajského úřadu.

11 Ca 168/2005 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Z žádného ustanovení zákona o státní památkové péči nelze dovodit, že by řízení podle § 10 zákona o státní památkové péči nemělo místo tehdy, pokud by se týkalo nemovitosti, u které již předtím proběhlo stavební a kolaudační řízení (takový stav není ani myslitelný). Naopak povinností vlastníka či uživatele kulturních památek je na vlastní náklad pečovat o jejich zachování, udržovat je v dobrém stavu a chránit je před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením a užívat je pouze způsobem, který odpovídá jejímu významu, památkové hodnotě a technickému stavu (§ 9 zákona o státní památkové péči). Tyto povinnosti zavazují povinný subjekt kdykoli, a proto opatření směřující k zajištění splnění těchto povinností mohou být příslušným orgánem státní památkové péče uložena rovněž kdykoli v návaznosti na tom, kdy je porušení povinností na úseku ochrany kulturních památek zajištěno.

Z kolaudačního rozhodnutí, které žalobce k prokázání oprávněnosti této námitky předložil, nevyplývá, že by uvedené konkrétní úpravy, které jsou nyní předmětem řízení podle zákona o státní památkové péči, byly výslovně obsaženy i ve stavebním povolení a rovněž nejsou výslovně zmíněny v kolaudačním rozhodnutí. ... Pokud žalobce nesplnil povinnosti podle zákona o státní památkové péči a zamýšlené úpravy z hlediska ochrany kulturních památek podle zákona o státní památkové péči neprojednal, nemůže se následně dovolávat toho, že jiné správní řízení, sledující primárně jiný účel, proběhlo bez připomínek správních orgánů. Pokud žalobce namítal, že nemá jistotu, že jednou schválené úpravy nemovitosti nebude muset v budoucnu na své náklady odstraňovat, je třeba poukázat na to, že ze správního spisu nevyplývá, že by konkrétní, svým významem dílčí a

ve své většině estetické úpravy, byly provedeny již v rámci stavební rekonstrukce a především, že byly tyto úpravy předmětem posouzení podle zákona o státní památkové péči.

1 As 93/2008 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem v tom, že zřícenina hradu D není stavbou. V minulosti hrad jistě stavbou (tedy samostatnou nemovitou věcí v dnešním pojetí) býval, ovšem svou povahu stavby ztratil, protože jeho zkáza dostoupila takového stupně, že již není patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží [srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 1995, sp. zn. 3 Cz 57/92, a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1992, sp. zn. 3 Cdo 111/92, k problematice okamžiku vzniku stavby, na něž poté se stejnými argumenty navázala judikatura k okamžiku zániku stavby - rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 1998, 33 Cdo 111/1998, ze dne 28. 2. 2001, sp. zn. 20 Cdo 931/99, a ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001; k této otázce viz též Eliáš, K. a kol.: Občanský zákoník. Velký akademický komentář, Linde, Praha 2008, 1. svazek (§ 1 - § 487), str. 489]. Pojem „první nadzemní podlaží“ není přitom možno brát doslova, jak na to správně upozorňuje žalobce, neboť stavební struktury středověkých hradů bývaly atypické. Jistě však nelze popřít, že i hrad byl při vší své atypičnosti vystavěn jako nadzemní stavba, a otázka po dispozičním řešení jeho prvního nadzemního podlaží je tedy na místě. V souvislosti s hradem přitom není vhodné omezovat se na pojem podlaží v moderním slova smyslu - tedy vodorovné plochy, která bývá výškově jednotná v celém prostoru stavby mezi obvodovými zdmi, a zdejší soud by se k tak úzkému pojetí nepřiklonil. Ze spisu je však zřejmé, že v případě zříceniny hradu D jde spíše o tu více, tu méně spojitě pozůstatky původního zdiva, z nichž nejsou zcela patrné ani obvodové obrysy někdejší stavby, natožpak jakékoli (třebas i atypické) vnitřní dispoziční členění hradu.

Žalobce vyjadřuje nesouhlas se závěry městského soudu, resp. s vymezením okamžiku zániku stavby, k němuž dospěla judikatura; sám však nenabízí žádné jiné kritérium. Žalobcův postoj by v důsledku vedl k tomu, že žádná stavba by vlastně nemohla zaniknout, neboť jakékoli i sebenepatrnější a seberoptylenější pozůstatky stavební činnosti by byly stále považovány za stavbu; to je ale absurdní.

Řešení sporné otázky, zda daná stavba (tedy stavební dílo ve smyslu stavebního zákona) je součástí pozemku, nebo samostatnou nemovitou věcí, musí vždy brát v úvahu i okolnosti konkrétního případu. Není ostatně vyloučeno, aby součástí pozemku byly i některé zachovalé a funkční drobné stavby (ve smyslu stavebněprávním), pokud k pozemku podle své povahy náleží a nemohou být odděleny, aniž by se tím pozemek znehodnotil. Při hodnocení právní samostatnosti takové stavby je nutno zvažovat, zda stavba může být samostatným předmětem práv a povinností (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1305/96). Je-li i u novodobého stavebního díla, které slouží svému původnímu účelu, v konkrétním případě dobře možné, aby bylo součástí pozemku jako věci hlavní, tím spíše se to nabízí u zříceniny. Její stavební části a zbytky rozrušeného zdiva během staletí totiž natolik splynuly s pozemkem, jeho půdním krytem a jeho vegetací, že je již velmi obtížné mezi nimi rozlišit. O tomto těsném propojení pozemku a stavebního materiálu ostatně svědčí i název, pod kterým je kulturní památka zapsána v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky - totiž „*hrad D - zřícenina a archeologické stopy*“.

Jelikož je zřícenina hradu součástí pozemků, k nimž má žalobce právo hospodaření, přísluší žalobci vykonávat práva a povinnosti vlastníka (§ 16 odst. 2 zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, § 9 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči) nejen k půdní složce pozemku, ale i ke zřícenině na pozemku se nacházející.

§ 11

Povinnosti správních úřadů, právnických a fyzických osob

(1) Orgány státní správy příslušné rozhodovat o způsobu využití budov, které jsou kulturními památkami, nebo o přidělení bytů, jiných obytných místností a místností nesloužících k bydlení v těchto budovách, vydávají svá rozhodnutí na základě závazného stanoviska^{2a)} příslušného orgánu státní památkové péče. Při rozhodování o způsobu a změnách využití kulturních památek jsou povinny zabezpečit jejich vhodné využití odpovídající jejich hodnotě a technickému stavu.

(2) Jestliže fyzická nebo právní osoba svou činností působí nebo by mohli způsobit nepříznivé změny stavu kulturní památky nebo jejího prostředí anebo ohrožují zachování nebo společenské uplatnění kulturní památky, určí obecní úřad obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, krajský úřad, podmínky pro další výkon takové činnosti nebo výkon činnosti zakáže.

^{2a)} § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

(3) Správní úřady a orgány krajů a obcí vydávají svá rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, jimiž mohou být dotčeny zájmy státní památkové péče na ochraně nebo zachování kulturních památek nebo památkových rezervací a památkových zón a na jejich vhodném využití, jen na základě závazného stanoviska^{2a)} obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památky, jen na základě závazného stanoviska krajského úřadu.

§ 12

Oznamovací povinnost vlastníka kulturní památky

(1) Vlastník kulturní památky je povinen bez zbytečného odkladu každé ohrožení nebo poškození kulturní památky oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, jde-li o národní kulturní památku krajskému úřadu, a vyžádat si jeho rozhodnutí o způsobu odstranění závady. Jde-li o nemovitou kulturní památku, která je stavbou, vyrozumí též stavební úřad.¹⁾

(2) Vlastník kulturní památky je povinen každou zamýšlenou změnu jejího užívání, a jde-li o nemovitou kulturní památku, i její zamýšlené vyklizení, předem oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, jde-li o národní kulturní památku krajskému úřadu.

Z judikatury:

6 A 28/94 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Řízení podle § 12 odst. 1 zákona o státní památkové péči o žádosti na vydání rozhodnutí o způsobu odstranění závady je správním řízením podle správního řádu (§ 44 zákona o státní památkové péči), které je zahajováno výlučně na návrh účastníka řízení [§ 18 odst. 1 správního řádu (*dnes § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*)], na rozdíl od případů, kdy orgán památkové péče z moci úřední zahajuje řízení a vydává rozhodnutí, kterým vlastníku kulturní památky, který neplní své povinnosti, ukládá povinnost provést určitá opatření (tak např. ustanovení § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči). Ze zákona o státní památkové péči nelze dovodit, že by samotné splnění oznamovací povinnosti vlastníkem kulturní památky bylo bez dalšího i návrhem na zahájení uvedeného správního řízení (žádostí o rozhodnutí o způsobu odstranění závady), a to tím spíše, pokud oznamovatel výslovně žádá o něco jiného.

§ 13

Právo státu na přednostní koupi kulturních památek

(1) Vlastník kulturní památky je povinen v případě zamýšleného prodeje (úplatného převodu vlastnictví) kulturní památky, jde-li o movitou kulturní památku nebo jde-li o národní kulturní památku, ji přednostně nabídnout ministerstvu kultury ke koupi (úplatnému nabytí do státního vlastnictví), s výjimkou prodeje mezi osobami blízkými nebo spoluvlastníky.

(2) Ministerstvo kultury může na základě nabídky vlastníka kulturní památky z mimořádně závažných kulturně společenských důvodů uplatnit právo státu na přednostní koupi (úplatné nabytí do státního vlastnictví) kulturní památky buď přímo nebo prostřednictvím organizací zřizovaných ministerstvem kultury, a to za cenu stanovenou podle zvláštních právních předpisů⁴⁾, a nelze-li cenu takto určit, za cenu obvyklou odpovídající povaze věci. Přitom si ministerstvo kultury vyžádá od vlastníka kulturní památky doklad, popřípadě prohlášení o vlastnictví movité kulturní památky.

(3) Ministerstvo kultury, jemuž nabídka došla, je povinno, jde-li o movitou kulturní památku ve lhůtě tří měsíců a jde-li o nemovitou kulturní památku ve lhůtě šesti měsíců od doručení nabídky oznámit vlastníku kulturní památky, že nabídku koupě (úplatného nabytí do státního vlastnictví) kulturní památky přijímá, jinak právo státu na přednostní koupi kulturní památky vůči vlastníku, který nabídku učinil, zaniká.

⁴⁾ Zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.

(4) Nesplní-li vlastník kulturní památky povinnost uvedenou v odstavci 1, je právní úkon, kterým převedl vlastnictví ke kulturní památce na jinou osobu, neplatný, pokud se této neplatnosti dovolá ministerstvo kultury. Ministerstvo kultury může toto právo uplatnit do tří let ode dne provedení uvedeného právního úkonu.

(5) Ustanovením odstavce 1 nejsou dotčeny předpisy upravující bezplatný převod věci do státního vlastnictví.⁶⁾

§ 14

Obnova kulturních památek

(1) Zamýšlí-li vlastník kulturní památky provést údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky nebo jejího prostředí (dále jen „obnova“), je povinen si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, závazné stanovisko krajského úřadu.

(2) Vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).

(3) V závazném stanovisku podle odstavců 1 a 2 se vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné a stanoví se základní podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. Základní podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru.

(4) V územním řízení, při vydání územního souhlasu a v řízení o povolení staveb, změn staveb, terénních úprav¹⁾, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby a udržovacích prací, prováděném v souvislosti s úpravou území, na němž uplatňuje svůj zájem státní památková péče⁹⁾, nebo v souvislosti s obnovou nemovité kulturní památky, popřípadě se stavbou, změnou stavby, terénními úpravami¹⁾, umístěním nebo odstraněním zařízení, odstraněním stavby nebo udržovacími pracemi na nemovitosti podle odstavce 2, rozhoduje stavební úřad v souladu se závazným stanoviskem obecního úřadu obce s rozšířenou působností, jde-li o nemovitou národní kulturní památku, se závazným stanoviskem krajského úřadu.

(5) Lze-li zamýšlenou obnovu nemovité kulturní památky podle odstavce 1, stavbu, změnu stavby, terénní úpravy¹⁾, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby nebo udržovací práce na nemovitosti podle odstavce 2 provést na základě ohlášení, může stavební úřad dát souhlas pouze v souladu se závazným stanoviskem obecního úřadu obce s rozšířenou působností, nebo jde-li o nemovitou národní kulturní památku, krajského úřadu.

(6) Orgán státní památkové péče příslušný podle odstavců 1 a 2 vydá závazné stanovisko po předchozím písemném vyjádření odborné organizace státní památkové péče, se kterou projedná na její žádost před ukončením řízení návrh tohoto závazného stanoviska. Písemné vyjádření předloží odborná organizace státní památkové péče příslušnému orgánu státní památkové péče nejpozději ve lhůtě 20 dnů ode dne doručení žádosti o jeho vypracování, nestanoví-li orgán státní památkové péče ve zvlášť složitých případech lhůtu

⁶⁾ § 4 a 5 vyhlášky č. 90/1984 Sb., o správě národního majetku.

⁹⁾ Památková rezervace, památková zóna, ochranné pásmo nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace a památkové zóny.

delší, která nesmí být delší než 30 dnů. Pokud ve lhůtě 20 dnů nebo v prodloužené lhůtě příslušný orgán státní památkové péče písemně vyjádření neobdrží, vydá závazné stanovisko bez tohoto vyjádření.

(7) Přípravnou a projektovou dokumentaci obnovy nemovité kulturní památky nebo stavby, změny stavby, terénních úprav, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravy dřevin nebo udržovacích prací na nemovitosti podle odstavce 2 vlastník kulturní památky nebo projektant projedná v průběhu zpracování s odbornou organizací státní památkové péče z hlediska splnění podmínek závazného stanoviska podle odstavců 1 a 2. Při projednávání poskytuje odborná organizace státní památkové péče potřebné podklady, informace a odbornou pomoc. Ke každému dokončenému stupni dokumentace zpracuje odborná organizace státní památkové péče písemné vyjádření jako podklad pro závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, jde-li o nemovitou národní kulturní památku, jako podklad pro závazné stanovisko krajského úřadu.

(8) Obnovu kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi (dále jen „restaurování“), mohou provádět fyzické osoby na základě povolení vydaného podle § 14a, přičemž restaurováním se rozumí souhrn specifických výtvarných, uměleckořemeslných a technických prací respektujících technickou a výtvarnou strukturu originálu.

(9) Vlastník kulturní památky je povinen odevzdat odborné organizaci státní památkové péče na její žádost 1 vyhotovení dokumentace.

(10) Podrobnosti o podmínkách pro dokumentaci obnovy a pro provádění obnovy kulturních památek stanoví obecně závazný právní předpis.

Z judikatury:

18 Co 666/2000 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Jde tedy o spor mezi podílovými spoluvlastníky, vyplývající z neshody v hospodaření se společnou věcí ve smyslu zákonného ustanovení § 139 odst. 2 občanského zákoníku. Z dikce ustanovení vyplývá, že při rozhodování o hospodaření se společnou věcí je určujícím činitelem velikost spoluvlastnických podílů, tzv. majoritní princip, přičemž nerozhoduje, jde-li mezi spoluvlastníky o běžné či nikoli běžné záležitosti. V praxi to znamená, že má-li být přijato určité rozhodnutí ohledně společné věci, musí se pro ně vyslovit nadpoloviční většina určená podle velikosti podílů, tj. větší než 50 %. Jen tehdy, nastane-li rovnost hlasů nebo nedosáhne-li se většiny nebo dohody, může kterýkoli ze spoluvlastníků podat návrh soudu, přičemž platí zásada, že přehlasování spoluvlastníci se musí rozhodnutí většiny podrobit. Jediná výjimka v tomto postupu se týká důležité změny společné věci, o níž ve sporu nejde. V takovém případě mohou jen přehlasování spoluvlastníci žádat soud, aby o takové změně rozhodl, a tak jim byla zajištěna ochrana. Z uvedeného je tedy zřejmé, že při uplatnění většinového principu pro řešení vztahů mezi spoluvlastníky žalobci souhlas žalovaného pro dodatečné povolení stavebních úprav nepotřebují, neboť jeho povinností je, aby se podrobil rozhodnutí většiny, počítané podle podílů.

7 A 17/99 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Z ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči vyplývá, že povinnost (a tedy i právo) podat žádost o vydání závazného stanoviska má pouze vlastník, správce nebo uživatel předmětných nemovitostí a tento subjekt je také účastníkem řízení o podané žádosti (srov. § 14 odst. 2 správního řádu). Ze spisového materiálu předloženého soudu žalovaným vyplývá, že žádost o stanovisko ze dne 13. 11. 1996 L. spol. s r.o. podala „ve věci umístění sloupů městského mobiliáře firmy JC. na území města P.“. V žádosti není uvedeno, že ji tato společnost podává v zastoupení žalobce či v zastoupení jiného subjektu. Z žádosti nevyplývá, že se jakkoli týká žalobce; žádost byla podána ve věci subjektu označeného názvem „firma JC.“ (ze spisu nelze seznat, zda takto označený subjekt vůbec právně existuje, zda nejde o neexistující subjekt - non-subjekt, z obsahu žádosti pak nelze dovodit, že tímto označením byl míněn žalobce či v žalobě zmiňovaný subjekt JC. I. nebo jiný subjekt - viz obchodní jména společníků uvedená ve výpisu z obchodního rejstříku). Žádost o stanovisko ze dne 13. 11. 1996 tedy podala L. spol. s r.o. vlastním jménem, nikoli v zastoupení jiného subjektu, tj. vlastníka, správce nebo uživatele nemovitostí podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Propůjčení nemovitostí či zmocnění vlastníkem nemovitostí k podávání žádostí o vydání rozhodnutí příslušným správním orgánem však nezakládá samo o sobě postavení žalobce jako vlastníka, uživatele nebo správce těchto nemovitostí ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, a tudíž ani jeho procesní postavení účastníka řízení, které je vedeno o návrhu jiného subjektu.

7 A 133/99 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Důvodná je i námitka žalobce týkající se specifikace nemovitostí v rozhodnutí. Ta musí odpovídat stavu v době vydání rozhodnutí a nemovitosti musejí být konkretizovány tak, jak jsou v době rozhodnutí zapsány v katastru nemovitostí. Pokud se toto označení liší od označení historického, lze to zmínit v důvodech rozhodnutí. Jen tak lze předejít pochybnostem, na který objekt se rozhodnutí vztahuje.

10 Ca 24/94 (Rozsudek Krajského soudu v Praze)

Přezkoumávané rozhodnutí pozemkového úřadu je v části napadené opravným prostředkem nesprávné i z toho důvodu, že je nesrozumitelné a nedostatečně odůvodněné, což má za důsledek jeho nepřezkoumatelnost. Výrok rozhodnutí, vydaného ve správním řízení, musí být zcela jednoznačný a přesný. To znamená, že jsou-li předmětem rozhodnutí nemovitosti, musejí být podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. (jako ve všech listinách, které jsou podkladem pro zápis do katastru nemovitostí) v rozhodnutí uvedeny tyto nemovitosti podle katastrálního území, parcelních čísel a čísel popisných nebo čísel evidenčních vedených v katastru nemovitostí.

7 A 121/95 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Výše citovaná zákonná úprava (§ 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči) umožňuje správnímu orgánu rozhodnout dvojím způsobem, a to a) pozitivně, tj. vyslovit přípustnost zamýšlených prací a stanovit základní podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést, nebo b) negativně, tj. vyslovit nepřípustnost, avšak již bez připojování jakýchkoli podmínek. Tímto zákonným ustanovením se správní orgán I. stupně neřídil, neboť z jím formulovaného výroku závazného stanoviska není zřejmé, co mínil tím, když vyslovil nepřípustnost předložené projektové dokumentace, avšak současně stanovil podmínky. Stanovení podmínek by přicházelo v úvahu pouze v případě kladného rozhodnutí o podané žádosti. Není tedy zřejmé, zda v daném případě správní orgán I. stupně ukládal žadateli povinnost nebo zda se ze strany správního orgánu jednalo pouze o doporučení, jak má žadatel postupovat, aby jeho případná nová žádost mohla být připuštěna. Jednalo-li se v daném případě o doporučení, pak pro ně není místa ve výroku rozhodnutí, nýbrž mělo být součástí odůvodnění závazného stanoviska.

6 A 139/94 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Závazné stanovisko především výslovně samo nestanoví prakticky žádné konkrétní povinnosti, které by žalobce byl povinen dodržovat. Odkazuje totiž pouze na odborné stanovisko Památkového ústavu z 26. 4. 1993, nadto nepřiliš jasně na nutnost „akceptovat výsledky SHP a restaurátorského průzkumu“ a předpokládá založení povinností dalšími akty a úkony v budoucnu vzniklými bez účasti správního úřadu.

Povinnosti lze ukládat toliko na základě zákona v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Zákon (§ 14 zákona o státní památkové péči) předpokládá, že taková povinnost bude uložena orgánem státní památkové péče. Ten je oprávněn rozhodovat ve správním řízení a zakládat práva a povinnosti individuálními správními akty.

6 A 139/94 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Je zapotřebí přisvědčit tomu, že si žalovaný neopatřil všechny důkazy, jimiž by skutkový stav byl přesně a úplně zjištěn [§ 32 odst. 1 správního řádu (*dnes § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*)]; shora zmíněný jednoznačný rozpor v otázce pro rozhodnutí naprosto klíčové není možno pominout. V podobných případech je povinností správního úřadu, plynoucí z ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu [*dnes § 3, § 5, § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., poznámka vydavatele*] opatřit - je-li reálně možný - další důkaz, jímž bude vzniklý rozpor odstraněn. V posuzované věci se zejména nabízela možnost důkazu znaleckým posudkem [§ 36 správního řádu (*dnes § 56 zákona č. 500/2004 Sb., poznámka vydavatele*)], provedeným osobou na věci nijak nezainteresovanou.

Teprve po vyčerpání možnosti provést dokazování k odstranění existujících rozporů může správní orgán přistoupit k hodnocení důkazů [§ 34 odst. 5 správního řádu (*dnes § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., poznámka vydavatele*)]. Jestliže se však ani úplným dokazováním nepodaří odstranit rozpory mezi důkazy, je naprosto nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se nakonec při svém hodnocení správní orgán přichýlil a které důkazy odmítl (jinak řečeno, proč vyšel z jedné skutkových zjištění a nikoli ze zjištění protichůdných).

Pokud tak správní orgán nepostupoval, přiklonil se bez jakéhokoli zdůvodnění ke skupině důkazů, které podporují verzi o tom, že žalobce spáchal správní delikt [§ 35 odst. 1, písm. c) zákona o státní památkové péči: „poškození“, „znehodnocení“, „zničení“] a pominul důkazy, z nichž vyvěrá opak, vykročil tím ze zákonných mezí, které mu zákon vytyčuje pro hodnocení důkazů, a proto je jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Proto také soud napadené rozhodnutí zrušil.

5 A 67/96 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Ohlášení udržovacích prací na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny, je spojeno s počátkem běhu třicetidenní lhůty k jeho posouzení stavebním úřadem podle § 57 odst. 2 stavebního zákona [*dnes § 105 odst. 3 a 4 zákona č. 183/2006 Sb., o*

územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), poznámka vydavatele] jen tehdy, je-li současně doloženo závazným stanoviskem orgánu památkové péče dle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

5 A 67/96 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Odborná organizace státní památkové péče ve svém písemném vyjádření obecně uvádí, že plastová okna jsou nevhodná pro použití na domech v památkové zóně, a to ze tří již uvedených důvodů. Uvedené vyjádření se tedy v prvních dvou bodech nevyjadřuje konkrétně ke konkrétnímu záměru, nýbrž obecně na základě zkušeností k tomu, jakým způsobem bývají zhotovovány napodobeniny původních dřevěných oken ve formě plastové. V třetím bodě pak zaujímá zcela odmítavé stanovisko k použití jiného materiálu než dřeva v památkových zónách vůbec.

Ministerstvo kultury v odůvodnění zamítnutí odvolání konstatuje toliko dosavadní průběh řízení, svůj závěr pak opírá o stanovisko odborné organizace státní památkové péče, které však jakýkoli odborný závěr stran předmětu řízení nečiní, až na tvrzení, že "okna byla vyrobena na objednávku podle oken původních". Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí cituje část stanoviska, přičemž v závěru poukazuje na to, že odvolatel se dopustil přestupku podle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči. Přitom se stanovisko odborné organizace státní památkové péče věcně vůbec nezabývalo možnostmi či nemožnostmi náhrady stávajících dřevěných oken za okna plastová, nýbrž toliko poukazovalo na již daný stav věci, že totiž k výměně bylo přistoupeno a dále poukazovalo na možnost postihu stavebníků s tím, že nepostupovali pravděpodobně ani v souladu se stavebním zákonem ani v souladu se zákonem o památkové péči.

Předmět řízení Ministerstvo kultury tedy v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nepostihlo. Jakákoliv úvaha v tom smyslu, zda v daném konkrétním případě, jestliže byla vyrobena na zakázku podle původních oken dřevěných okna plastová a to speciálně pro daný případ, lze takovouto výměnu z hlediska památkové péče akceptovat či nikoliv a co kladnému stanovisku brání tj. zda tomu brání užitý materiál, který není vhodný podle památkové péče k užití v památkové zóně, v rozhodnutí odvolacího orgánu chybí. Odůvodnění zamítavého stanoviska k provedené výměně není možno opřít o skutečnost, že vlastníci nemovitosti postupovali v rozporu ať už se stavebním zákonem nebo zákonem o státní památkové péči.

59 Ca 59/2005 (Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem)

Podle § 47 odst. 3 správního řádu [*dnes § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., poznámka vydavatele*] v odůvodnění správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Přezkoumáním soud zjistil, a v tomto směru je žaloba důvodná, že žalovaný [*příslušný krajský úřad, poznámka vydavatele*] ale i městský úřad při svém rozhodování takto nepostupoval, resp. z odůvodnění napadeného rozhodnutí (i rozhodnutí učiněného v prvním stupni) nelze spolehlivě zjistit, o jaké konkrétní skutkové závěry se opřel a jak je promítl v závěrech právních.

Vyjádření odborné organizace státní památkové péče (Národního památkového ústavu) by mělo být ve svých závěrech odůvodněno tak, aby bylo zjevné, jak je naplněn smysl zákona o státní památkové péči a navazující ustanovení § 3 písm. c) vyhlášky Ministerstva kultury č. 476/1992 Sb. V předmětné věci se to týká požadavku o sladění výsledku stavebních prací s daným panoramatem ulice a s výrazem historického středu města, jak je citováno i ve vyjádření Národního památkového ústavu. Lze v tomto směru poukázat (analogicky) na ustanovení § 34 a § 36 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů [*dnes § 51 odst. 1 a § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*], o znaleckém dokazování, ale i na ustanovení § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., neboť znalecký posudek (tedy i odborné vyjádření) musí obsahovat pasáž o tom, jak k daným závěrům příslušný odborník dospěl, je-li to s přihlédnutím k povaze věci odůvodněné. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že stanovené podmínky ve vyjádření Národního památkového ústavu nejsou odůvodněny, tudíž vyjádření nemohlo poskytnout městskému úřadu dostatečnou oporu pro jeho závěry. Z tohoto zjištění však žádné odpovídající závěry žalovaný nevyvodil. Nepřihlédl ke skutečnosti, že zřejmě i tento nedostatek vedl k tomu, že ani odůvodnění závazného stanoviska neobsahuje konkrétní skutková zjištění, kterými by byly za použití příslušné normy konkrétně odůvodněny podmínky, stanovené městským úřadem pod body 1 až 7. Poté v podstatě žalovaný nereaguje (nevypovídá se) na tvrzení tehdy odvolatele (dnes žalobce), který namítá, že kolorit místa, ulice nemůže být fakticky narušen díky již existujícím stavebním úpravám na okolních nemovitostech, např. u oken. Je sice nesporné, co tvrdí žalovaný, že benevolentní postup, který by mohl být uplatněn u jiných staveb, není precedentem v předmětném řízení. Obecně je tato zásada nezpochybnitelná. Podstatným pro posouzení věci je však také to, zda žalobcem navržený způsob přestavby může reálně s ohledem na skutečné místní podmínky vést ke znehodnocení či poškození koloritu památkové zóny N či nikoli. Tímto zjištěním se však správní orgány obou stupňů nezabývaly, resp. z odůvodnění obou rozhodnutí nelze zjistit, zda tak učinily. Ani správní spis neobsahuje nic, co by poukazovalo na dokazování v naznačeném směru. V tomto směru trpí napadené rozhodnutí vadou řízení, a to nepřezkoumatelností, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Za daného stavu řízení totiž soud nemohl z důvodů, výše rozvedených, zaujmout stanovisko k zákonnosti a odůvodněnosti napadeného rozhodnutí.

5 Ca 93/2004 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Odvolává-li se rozhodnutí městského úřadu ze dne 15.1.2003 shora uvedeným stručným způsobem na projednání věci Sborem expertů postrádá takovéto odůvodnění jakékoliv zhodnocení předmětu ochrany v dané památkové zóně, kterým je historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotná skladba a panorama památkové zóny s hlavními dominantami v blízkých i dálkových pohledech [čl. 3 písm. a) a d) vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy]. Není zde ani nijak zhodnoceno, jak byl pro zabezpečení ochrany památkové zóny zohledněn charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání památkové zóny vzhledem k nové výstavbě pohledech [čl. 4 písm. d) vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy]. Pouhé odvolání se na projednání věci Sborem expertů považuje soud za zcela nedostatečné. Ani ze zápisu z tohoto jednání Sboru expertů nelze zjistit, jak konkrétně byl projekt změněn tak, že v rámci celé L. již nepůsobí rušivě, ačkoli i po zapracovaných změnách se stále jedná o zamýšlenou výstavbu nové administrativní budovy se třemi podzemními a sedmi nadzemními podlažními. V rozhodnutí správního orgánu tak chybí jakákoli úvaha, že které by bylo zřejmé, že tento správní orgán jako orgán státní památkové péče při vydávání svého rozhodnutí k zamýšlené stavbě v památkové zóně respektoval příslušná ustanovení vyhlášky o vymezení dané památkové zóny.

2 B 94.2926 (Rozsudek bavorského Správního soudního dvora)

Proti zamýšlenému použití bílých dvoukřídlých plastových oken v uliční fasádě chráněného domu hovoří závažné zájmy ochrany památek (čl. 6 odst. 2 věta 1, odst. 3 bavorského zákona o ochraně a péči o památky z 5. června 1973). Proti tomuto nemůže být s úspěchem postaveno ani to, že by dosud realizovaná výměna pěti dřevěných oken za plastová v uliční fasádě vedla k tomu, že by již z památkové významných důvodů nebylo možné vycházet z památkové hodnotné fasády. Pod závažnými důvody ochrany památek „pro nezměněné zachování dosavadního stavu“ uvedené v čl. 6 odst. 2 věta 1 zmíněného zákona nemůže být rozuměno, že by dosavadní stav musel být uspokojivý. Formulace znamená pouze, že závažné důvody ochrany památek zamýšlenou změnu stavební památky nepřipustí. Nebylo-li by totiž možné označit zamýšlenou změnu již poškozené kulturní památky s ohledem na toto předchozí poškození jako právně závažnou, byla by stavební památka krok za krokem ve své podobě a možná i ve své podstatě zcela vydána v šanc úplnému zničení. Takový výklad by odporoval účelu ochrany a nebyl by slučitelný ani s článkem 141 odst. 2 bavorské ústavy. Mnohem více se tyto v zákoně uvedené „závažné důvody ochrany památek“ stanoví nezávisle na neúnosných změnách stavební památky, kterým byla stavební památka v minulosti vystavena. Také pak, pokud stávající stav neodpovídá originálnímu stavu a pokud ke změně stavu došlo v souladu s právními předpisy a pokud tak existují jiná předchozí poškození, mohou stát proti zamýšlené změně významné zájmy ochrany památek. Proto nebylo v tomto případě rozhodující otázkou, zda-li byla fasáda změněna před nebo po postavení pod ochranu. Tyto proti zamýšlené změně hovořící závažné důvody ochrany památek odpadnou pouze tehdy, pokud je zjištěno, že by se stavební památka stala v blízké budoucnosti nevyužitelnou.

Na základě ustálené judikatury se postupuje jinak než v případě znešvařování ve stavebním právu, kde je měřítkem estetické citění vzdělaného průměrného člověka. Při rozhodnutí, zda je zachování stavební památky ve veřejném zájmu, je třeba se mnohem více opírat o stav vědy a poznání znalců, protože pouze oni disponují nutnými znalostmi a informacemi, aby objektivizovatelným způsobem popsali zájem na zachování stavebního díla, který přesahuje zájmy jednotlivce.

Požadovaná výměna dřevěných oken za dvoukřídlá bílá plastová okna by trvale negativně mohla poškodit vnější vzhled stavební památky. V této souvislosti je třeba se zaměřit především na zásadu materiálové pravdivosti, pravdivosti díla a pravdivosti formy. Při všech opatřeních na stavební památce mají být používány stavební materiály, které odpovídají historickým materiálům nebo jsou s existující substancí srovnatelné. Zpravidla odpovídají stavební památce jen tradiční materiály. Stavbě přiměřeným materiálem je tudíž dřevo, které rozhodujícím způsobem spoluurčuje vzhled povrchových ploch a profilaci. Plastová okna tato kritéria nesplňují. Sice jsou v současné době k dispozici bohatě profilovaná plastová okna, ve své povrchové podobě však nejsou k vlastnostem stavební památky pravdivá. Nelze odmítnout to, že jejich první optický dojem odráží hladkost a nediferencovanost. Také stárnutí materiálu neodpovídají žádané harmonické souhře všech na fasádě použitých materiálů a jejich povrchů. Z pohledu památkové péče je při výběru nových oken cílem přiblížit se co nejvíce původnímu stavu. Není proto možné shledat cokoliv závadného na tom, když se žalovaný zaměřil na osazení dřevěných oken. Ačkoli dává soudní dvůr za pravdu žalobci, že použití dřevěných oken vedle již osazených plastových oken v jeho objektu a v sousedních objektech povede k jen málo uspokojivému stavu, tak je tento přechodný problém snesitelný a z pohledu památkové péče s ohledem na možnost osazování plastových oken tím nejmenším zlem. Bylo také poukázáno na to, že předchozí okna v sousedství byla vyměněna za plastová již v 70. letech 20. století, takže lze předpokládat, kdy budou opět muset být vyměněna. Žalobcem namítané výhody plastových oken oproti oknům dřevěným nejsou tak závažné, že by zájmy ochrany památek musely ustoupit. Pokud žalobce odkazuje na zvýšené náklady spojené se zachováním dřevěných oken v porovnání s náklady u oken plastových, nemůže se vycházet z toho, že by náklady stály v nepřiměřeném poměru k užitkové hodnotě obytného domu a šly by tak nad rámec přiměřeného očekávání. Nad to zásadně existuje možnost využít daňová zvýhodnění. Pokud se žalobce zaměřuje na to, že jsou již před nabytím účinnosti památkového zákona osazená jednotabulová okna kryta ochranou stávajícího stavu, nepřichází tato myšlenka

vůbec v úvahu, protože v probíhajícím řízení nešlo o požadavek úřadu obnovit původní stav podle čl. 15 odst. 3 zmíněného zákona, nýbrž o otázku, jakým požadavkům, musí odpovídat okna, která chce žalobce do svého památkově chráněného domu osadit. Proto nehrají hlediska ochrany stávajícího stavu, které by mohly skončit demontáží dotčených plastových oken, žádnou roli.

3 As 9/2007 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Podle Nejvyššího správního soudu vyplývají ze správních rozhodnutí Ministerstva kultury a posléze i ministra zcela jasně a zřetelně důvody, pro které bylo pravomocné rozhodnutí Magistrátu o závazném stanovisku zrušeno postupem přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení v režimu § 65 správního řádu [*zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, poznámka vydavatele*]. Soud prvního stupně v této souvislosti nijak nepochybil, když shrnul, že těmito důvody byla nezákonnost rozhodnutí Magistrátu i jeho nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud považuje tyto stížnostní námitky za nedůvodné a dodává, že rozhodnutí obsahují přesnou konkretizaci toho, v čem Magistrát ve svém rozhodnutí pochybil, když důvodem nezákonnosti byl shledán rozpor rozhodnutí Magistrátu s požadavky vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy a jeho nepřezkoumatelnost. Tím, že Magistrát ve svém rozhodnutí nerespektoval závazná ustanovení a požadavky citované vyhlášky, které představují prostor a současně meze pro správní uvážení a uvedenou vyhlášku nezákonným způsobem přizpůsobil pro své vlastní rozhodování v dané věci, stalo se jeho rozhodnutí rovněž nezákonným. Nejvyšší správní soud dále konkretizuje, že jak v rozsudku soudu prvního stupně, tak i v obou navazujících správních rozhodnutích je jasně uveden věcný důvod rozporu rozhodnutí Magistrátu s vyhláškou č. 10/1993 Sb., kdy důvodem v rovině nezákonnosti bylo shledáno porušení požadavků čl. 2, čl. 3 písm. a) a d) a čl. 4 písm. d) výše zmíněné vyhlášky, ale ve svém důsledku i § 47 odst. 3 správního řádu [*dnes § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*] v rovině nepřezkoumatelnosti, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí je rovněž rozhodnutím nezákonným. Vyšší míra obecnosti při vyslovení rozporu s konkrétními ustanoveními vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy je způsobena i mírou obecnosti přezkoumávaného rozhodnutí Magistrátu o vydání závazného stanoviska.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že nebyl dán důvod ke zrušení rozhodnutí Magistrátu v rovině jeho nepřezkoumatelnosti. Soud prvního stupně správně uvedl, že stanovením podmínky v rozhodnutí Magistrátu o závazném stanovisku, podle které fasáda bude členěna horizontálně a vertikálně, vylučuje, aby toto rozhodnutí mohlo být považováno za rozhodnutí, jež ve smyslu § 47 odst. 1 správního řádu [*dnes § 68 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*] odůvodnění nepotřebuje, neboť se v něm nevyhovuje účastníkům řízení v plném rozsahu. Nejvyšší správní soud dodává, že stanovením, byť třeba i marginální a dílčí podmínky ve správním rozhodnutí, nedochází k vyhovění účastníkovi v plném rozsahu a splnění požadavků § 47 odst. 1 správního řádu [*dnes § 68 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, poznámka vydavatele*], aby odůvodnění takové rozhodnutí nemuselo obsahovat. Nejvyšší správní soud odmítá, že by šlo o formalistický a nezákonný postup, jak uvádí stěžovatel, naopak jej považuje za postup odpovídající požadavkům výkonu veřejné správy jako dobré správy. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že důvodem nepřezkoumatelnosti byla absence odůvodnění, v němž by Magistrát hlavního města Prahy uvedl, z jakých důvodů se osobně neztotožnil s negativním odborným vyjádřením a jak celou věc sám posoudil.

Úkolem a cílem odůvodnění je dát celému rozhodnutí přesvědčivost, při uvedení všech skutečností, které byly relevantní pro vydání rozhodnutí. Jsou-li v průběhu správního řízení rozhodujícím správním orgánem získávány zvláštními právními předpisy předvídané podklady pro vydání rozhodnutí, je povinností rozhodujícího správního orgánu tyto podklady ve svém rozhodnutí nejen označit a uvést, ale rovněž i sdělit jejich obsah. Ztotožní-li se následně rozhodující správní orgán s těmito podklady, měl by uvést důvody, proč tomu tak učinil. Neztotožní-li se s těmito podklady, tím spíše by měl správní orgán ve svém odůvodnění uvést a řádně zdůvodnit jím zastávaný odlišný názor. Podle Nejvyššího správního soudu, shodně se správními orgány a soudem prvního stupně, těmito požadavkům Magistrát hlavního města Prahy nedostál, což učinilo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

2 As 11/2009 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalovaného nespecifikuje, kterou z činností, jež v sobě legislativní zkratka „obnova“ zahrnuje, měl stěžovatel provádět; obě pouze konstatují výčet prací a nazývají je obnovou. K tomu, aby stěžovatel mohl být pokutován za provádění obnovy bez předchozího vyžádání závazného stanoviska, se však musí jednat o některou z forem, jimiž lze pojem „obnova“ naplnit.

Se závěrem krajského soudu, že pod pojem „obnova“ spadá jakýkoliv zásah do kulturní památky, nelze souhlasit. V citovaném ustanovení je uveden výčet konkrétních činností, které pod pojem „obnova“ lze podřadit. Jen za situace, že by stěžovatel prováděl její údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky, mohl provádět obnovu ve smyslu zákona o památkové péči a jen v tom případě byl povinen k vyžádání zmíněného závazného stanoviska. Tyto pojmy přitom mají jiný obsah ve vztahu k nemovitým a k movitým kulturním památkám. Ve vztahu k nemovitým je třeba respektovat jejich význam stavebnětechnický (za předpokladu, že vůbec jde o pojem, který může být ve vztahu k nemovitosti naplněn), pokud není pro potřeby památkové péče stanoveno jinak. Ovšem ani podle stavebního práva nejde vždy o pojmy definované;

výjimkou je pojem údržba stavby, jímž je třeba podle § 3 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, třeba rozumět „práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její životnost. Při vnímání těchto pojmů ve stavebnětechnickém smyslu se jeví jako nejpravděpodobnější podřazení stěžovatelem provedených prací jako tzv. „jiné úpravy kulturní památky“. Z vyjádření žalovaného lze usuzovat, že právě tuto kategorii měly správní orgány za naplnění pojmu „obnova“. Ostatně i úvahu krajského soudu o naplnění tohoto pojmu jakýmkoliv zásahem by bylo lze akceptovat s tím, že onen „jakýkoliv zásah“ je logicky podřaditelný pod pojem „jiná úprava kulturní památky“. Takovému posouzení však brání skutečnost, že právě pojem „jiná úprava kulturní památky“ je výslovně definován prováděcím předpisem. Podle § 9 vyhlášky č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů se jinou úpravou kulturní památky podle § 14 odst. 1 zákona rozumí modernizace budovy při nezměněné funkci nebo využití kulturní památky, dále nástavba či přestavba.

Pojem „obnova“ tedy nemůže být naplněn jakýmkoliv zásahem do památky, ale jen některou z činností, pro které zákon o památkové péči tuto legislativní zkratku zavedl. Při podřazení zásahu do nemovité kulturní památky pod tyto typy zásahů, je třeba respektovat jejich definice obsažené v právních předpisech, případně jejich stavebnětechnický význam.

6 As 36/2009 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zkonstatoval, že odborné vyjádření Národního památkového ústavu pro účely řízení před správním orgánem je velmi kusé a neobsahuje věcnou, odbornou ani právní argumentaci. Rovněž podnět Národního památkového ústavu k přezkumu rozhodnutí správního orgánu není nijak odborně odůvodněn a opět nemá ani dvě strany textu. Pouze zdůrazňuje, že by jednopatrová prosklená hranolová novostavba v bezprostřední blízkosti významné klášterní stavby zcela znehodnotila výjimečnou hodnotu areálu H.. kláštera, bez odůvodnění, jak k tomuto závěru Národní památkový ústav dospěl a z jakých úvah při tom vycházel. Naopak rozhodnutí správního orgánu má šest stran, vypořádává se se zamítavým stanoviskem Národního památkového ústavu a polemizuje s ním svými argumenty, argumenty účastníka řízení (stěžovatele) i argumenty svého Sboru expertů. Argumentace správního orgánu je pak ještě rozšířena připsáním ze dne 22. 12. 2005, který poukazuje na to, že v památkové péči jsou doklady úspěšného a organického začlenění soudobého architektonického novotvaru do historického prostředí, a to i v areálu nejvýznačnější národní kulturní památky.

Ze správního spisu dále vyplývá, že známé a publikované dobové veduty i pozdější fotografie zobrazují H.. klášter od jihovýchodu, tedy od tzv. T...., zatímco posuzovaná stavba je navržena na západní straně sýpky, tedy za sýpkou, na ploše, která na těchto vedutách a fotografiích není vidět.

Je to však správní orgán, který v případě, že dodrží podmínku zákona, spočívající v tom, že podmínky obnovy kulturní památky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, má i odbornou diskreci v rozhodování i schvalování způsobu, jakým má být obnova kulturní památky provedena.

Samotný odlišný názor příslušného orgánu na způsob obnovy kulturní památky však nezpůsobuje protiprávnost jeho rozhodnutí, pokud je dobře věcně vyargumentován.

9 Ca 221/2007 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Závazné stanovisko je podle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči vydáváno na základě žádosti vlastníka nemovitosti. Vlastník nemovitosti je tak v souladu s dispoziční zásadou povinen v podané žádosti vymezit předmět řízení a s vymezeným předmětem řízení může následně i disponovat. Správní orgán je vymezeným předmětem řízení vázán a nesmí se od něj odchýlit.

Soud má v dané věci za to, že správní orgány své požadavky neměnily, trvaly na použití pálené střešní tašky a žalobcům navrhovaly alternativní řešení, které ani v jednom z uvedených případů nebylo ze strany žalobců akceptováno. Nad výše uvedené soud konstatuje, že správní orgány ani své požadavky měnit nemohly, neboť se toliko vyjadřovaly k návrhu žalobců použít pro obnovu střešního pláště betonovou střešní krytinu xxx.

Dům pochází z 2. poloviny 19. století, roku 1905 byl opatřen novou historizující fasádou. Jedná se o patrovou stavbu, krytou sedlovou střechou s pálenými taškami Holand. Dům je nedílným prvkem Lázeňské ulice, které dává výraz zejména jednotná orientace sedlových střech domů řadové zástavby na severní straně. Použití betonové krytiny, nevhodné pro historické stavby, by rozhodně poškodilo poměrně malebný pohled do ulice při příchodu od historického jádra, hlavního náměstí.

Dále soud odkazuje na stanovisko Národního památkového ústavu a na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s nimiž se soud plně ztotožňuje a pouze opakuje, že využití betonové střešní krytiny není v daném případě vhodné. Hmotnostní zatížení není, vzhledem k tomu, že předmětná střecha byla dimenzována na mnohem větší zátěž, podstatné. Cenová dostupnost se v jednotlivých případech příliš neodlišuje a záruka u všech navrhovaných krytin je dlouhodobá s tím, že v případě betonové krytiny je výrazně delší. Dle soudu hledisko ceny a doby záruky nelze v rámci ochrany kulturních památek a památkově chráněných území považovat za hledisko zásadní, určující rozhodnutí správního orgánu.

8 As 42/2009 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

V posuzovaném případě došlo ke střetu práva žadatele o stanovisko, který má v úmyslu určitým způsobem naložit s nemovitostí ve svém vlastnictví, s právem stěžovatelky na ochranu obydlí. Zásah do nedotknutelnosti obydlí směřoval k ochraně práv a svobod žadatele o vydání stanoviska, který měl oprávněný zájem na rychlém ukončení řízení a zhodnocení přípustnosti oprav. Rychlé ukončení řízení a zahájení oprav bylo nepochybně i v zájmu stěžovatelky. Cílem zásahu - ohledání na místě - pak byl nepochybně zájem na ochraně národní kulturní památky hrad B. Ochrana kulturního bohatství České republiky, jehož je předmětná národní kulturní památka součástí, je legitimním cílem vyplývajícím z Ústavy České republiky. Zájem na ochraně a zachování kulturních památek je pak promítnut i do čl. 35 odst. 3 Listiny. Z tohoto článku vyplývá obecný zákaz poškozovat nebo ohrožovat kulturní památky nad míru stanovenou zákonem. Z této negativní povinnosti nepoškozovat vyplývá i implicitní právo každého na zachování kulturní památky, přičemž garantem daného práva je stát. Zájem na ochraně kulturní památky a právo každého na jejím zachování bylo dalším legitimním cílem zásahu do práva stěžovatelky.

Poslední podmínkou přípustnosti zásahu do nedotknutelnosti obydlí je nezbytnost zásahu v demokratické společnosti. Nezbytnost provedení důkazu ohledáním vyplynula v posuzovaném případě z nutnosti zjištění stavu národní kulturní památky hrad B. pro účely řízení podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a dále z chování stěžovatelky, která od zjištění havárie dne 22. 2. 2006 neumožnila vstup do prostor poškozených havárií. I když byla v den havárie provedena fotodokumentace škod v prostorách obývaných stěžovatelkou, tato dokumentace nezachycovala další vývoj škod způsobených havárií, např. výskyt plísní v místnostech zasažených havárií. Provedení důkazu ohledáním mělo umožnit zjištění skutkového stavu, na základě kterého by správní orgán mohl kvalifikovaně rozhodnout o žádosti o vydání stanoviska.

Nejvyšší správní soud opakovaně podotýká, že předmětem řízení není zjištění původce havárie. Lze předpokládat, že neodstraněním vzniklých škod by mohlo dojít k dalšímu poškození objektu. Správce objektu za této situace postupoval v souladu s obecnou povinností vyplývajících z čl. 35 odst. 3 Listiny a rozhodl se provést opravy objektu, které by potlačily a odstranily negativní následky havárie.

11 Ca 259/2007 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Žalobou napadeným rozhodnutím správní orgány státní památkové péče vydaly závazné stanovisko o tom, že provedení navrhovaného odstranění 72 kusů dřevin v horní části dané kulturní památky je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné bez podmínek. Nejedná se proto o rozhodnutí, kterým by správní úřad povolil kácení dřevin, proto se toto rozhodnutí nijak nedotýká oprávnění orgánu ochrany přírody a krajiny rozhodnout o kácení podle ustanovení § 8 zákona č. 114/1992 Sb. Správní úřad dal najevo, že provedení navrhovaného odstranění dřevin z hlediska jeho předmětu výkonu veřejné správy, tj. z hlediska ochrany památek, nic nebrání a nemá potřebu stanovit jakékoli podmínky.

Skutečnost, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o povolení kácení dřevin, vyplývá ostatně i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je na straně 4 tato skutečnost jednoznačně vyjádřena. Pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázáno na to, že následně bude postupováno podle ustanovení § 8 odstavce 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jde o údaj nadbytečný, který však nezpůsobuje nicotnost tohoto rozhodnutí. To, zda pro faktické kácení dřevin je potřeba povolení podle § 8 odstavce 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, či zda bude postupováno podle ustanovení § 8 odstavce 2 tohoto zákona, je na úvaze orgánů ochrany přírody a krajiny, jejich ingerence nebyla žalovaným správním orgánem vyloučena.

52 A 4/2011 (Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích)

Žalovaný v dalším řízení zajistí, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který umožní úplnou aplikaci zásady proporcionality. Především je třeba zjistit, zda je pravdivé tvrzení žalobce, že plastová okna mohou podobou zcela kopírovat stávající okna špaletová, jaká by byla cena takových plastových oken, zda je stávající špaletová okna možné renovovat, případně za jakou cenu, nebo zda přichází v úvahu pouze pořízení nových oken a cena takových nových špaletových oken. Poté je třeba zodpovědět otázku, zda plastová okna mohou být adekvátní náhražkou dosavadních oken špaletových a zda postačí k dosažení cílů památkové ochrany, pokud rovnocennou náhražkou být nemohou, zda lze po vlastnících domu č.p. 329, který není kulturní památkou a tudíž neopravňuje k žádosti o příspěvek, spravedlivě požadovat vynaložení nákladů na nová špaletová okna, resp. jejich renovaci, nebo zda v souladu se zásadou proporcionality bude nižší omezení vlastníků, tedy povolení plastových oken, a to i vzhledem k jejich užitém vlastnostem.

§ 14a

Povolení k restaurování kulturní památky

(1) Restaurování kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi, může provádět fyzická osoba, která je plně způsobilá k právním úkonům a bezúhonná, na základě povolení (dále jen "povolení k restaurování").

(2) Za bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný v souvislosti s restaurováním, pokud se na něho nehledí, jako by nebyl odsouzen. Za účelem doložení bezúhonnosti fyzické osoby si ministerstvo kultury vyžádá podle zvláštního právního předpisu¹¹⁾ výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání výpisu z evidence Rejstříku trestů a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup. V případě, že fyzická osoba není státním občanem České republiky, doloží svou bezúhonnost výpisem z evidence Rejstříku trestů nebo obdobným dokladem vydaným příslušným orgánem státu původu této fyzické osoby; tyto doklady nesmí být starší 3 měsíců.

(3) Povolení k restaurování uděluje ministerstvo kultury fyzické osobě po předchozím prokázání jejích odborných předpokladů.

(4) Odborné předpoklady se prokazují splněním

- a) odborné kvalifikace, kterou se rozumí dosažená kvalifikace a odborná praxe pro restaurování kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění, jimiž je vysokoškolské vzdělání získané studiem v akreditovaném magisterském studijním programu^{11a)} v oblasti umění se zaměřením na restaurování, nebo vysokoškolské vzdělání získané studiem v magisterském programu v příslušném uměleckém oboru doplněné osvědčením o absolvování restaurátorského studia v rámci celoživotního vzdělávání,^{11a)} nebo vysokoškolské vzdělání získané studiem v akreditovaném bakalářském studijním programu^{11a)} v oblasti umění se zaměřením na restaurování a 2 roky odborné praxe, a pro restaurování kulturních památek nebo jejich částí, které jsou uměleckořemeslnými pracemi, vyšší odborné nebo úplné střední odborné vzdělání v oboru restaurování nebo vyšší odborné nebo úplné střední odborné vzdělání v příslušném oboru a 5 let odborné praxe; pro specializace, pro něž středoškolské studium nebylo zřízeno, vyučení v příslušném oboru^{11b)} a 8 let praxe při restaurování věcí, které nejsou kulturními památkami, a
- b) odborných schopností, které jsou souhrnem znalostí a dovedností, zaručujících zachování hmotné podstaty kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi při respektování jejich autenticity; prokazují se předložením dokumentace, ze které vyplývá, že fyzická osoba žádající o udělení povolení k restaurování již úspěšně a samostatně restaurovala věci, které nejsou kulturními památkami.

(5) Povolení k restaurování je udělováno na základě písemné žádosti, která musí obsahovat vymezení požadované restaurátorské specializace podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu. K žádosti se přikládají

- a) vyplněný evidenční dotazník, jehož vzor je uveden v příloze č. 2 k tomuto zákonu,
- b) ověřené kopie dokladů o dosažené kvalifikaci a odborné praxi podle odstavce 4 písm. a), nejde-li o fyzickou osobu, na kterou se vztahuje postup při uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti podle zákona o uznávání odborné kvalifikace (dále jen „uchazeč“)^{11c)},
- c) dokumentace nejméně 3 restaurátorských prací na věcech, které nejsou kulturními památkami, z nichž nejméně 1 nesmí být starší 2 let, provedených v restaurátorské specializaci, v níž se žádá o udělení povolení k restaurování.

¹¹⁾ Zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů.

^{11a)} § 44 až 46 a § 60 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění zákona č. 210/2000 Sb. a zákona č. 147/2001 Sb.

^{11b)} Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

^{11c)} § 1 zákona č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a některých příslušníků jiných států a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), ve znění pozdějších předpisů.

(6) Dokumentace podle odstavce 4 písm. b) musí obsahovat komplexní vyhodnocení příslušných průzkumů a výzkumů, fotodokumentaci stavu díla před započatím restaurátorské práce, v průběhu jednotlivých etap, a po ukončení práce, popis použitých technických a technologických postupů a materiálů, rozbor a vyhodnocení případných nových zjištění o díle a pokyny pro jeho další ochranný režim.

(7) V rozhodnutí o udělení povolení k restaurování ministerstvo kultury stanoví specializaci restaurátorské činnosti podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu a další podmínky pro její výkon.

(8) Ministerstvo kultury vede Seznam osob s povolením k restaurování (dále jen "seznam osob"), do něhož se zapisuje

- a) jméno, popřípadě jména, příjmení, datum narození, rodné číslo, bylo-li přiděleno, státní občanství, trvalý pobyt, popřípadě přechodný pobyt či bydliště, a identifikační číslo osoby; identifikační číslo osoby poskytne správce základního registru osob^{11d)},
- b) specializace restaurátorské činnosti,
- c) změny uvedených údajů,
- d) zrušení povolení k restaurování nebo pozastavení výkonu práv spojených s povolením k restaurování.

Do seznamu osob může nahlížet každý, kdo osvědčí právní zájem. Ochrana osobních údajů, které se zapisují do seznamu osob, se řídí zvláštním právním předpisem.^{11e)}

(9) Držitel povolení k restaurování je povinen oznámit změnu údajů podle odstavce 8 písm. a) neprodleně ministerstvu kultury a zároveň je tuto skutečnost povinen doložit do 30 dnů od vzniku těchto změn.

(10) Ministerstvo kultury zruší povolení k restaurování, jestliže držitel povolení k restaurování

- a) byl zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo mu byla způsobilost k právním úkonům omezena,
- b) přestal splňovat podmínku bezúhonnosti,
- c) hrubým způsobem nebo méně závažným způsobem, ale opakovaně prokazatelně poškodil při restaurování kulturní památku nebo její část, která je dílem výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi,
- d) uvedl v žádosti podle odstavce 5 nepravdivé údaje,
- e) požádal o zrušení povolení k restaurování.

(11) Ministerstvo kultury může rozhodnout o pozastavení restaurátorské činnosti prováděné na základě povolení k restaurování, jestliže proti jeho držiteli

- a) bylo zahájeno trestní řízení, v jehož důsledku může přestat splňovat podmínku bezúhonnosti,
- b) bylo zahájeno řízení o zbavení nebo omezení jeho způsobilosti k právním úkonům, a to až do nabytí právní moci rozhodnutí, kterým toto řízení končí.

(12) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na fyzické osoby, které vykonávají restaurátorskou činnost jako součást svého řádného studia v oboru restaurování na vysoké škole nebo na vyšší odborné škole zařazené v síti škol, předškolních zařízení a školských zařízení^{11b)} pod dohledem pedagoga, který je držitelem povolení k restaurování.

(13) Uchazeči ministerstvo kultury udělí za podmínek podle odstavců 1 a 3 povolení k restaurování, pokud je mu uznána odborná kvalifikace a bezúhonnost.

(14) V případě řízení o udělení povolení k restaurování uchazeči se vede společné řízení o udělení povolení k restaurování a o uznání odborné kvalifikace a bezúhonnosti^{11f)}.

^{11d)} Zákon č. 111/2009 Sb., o základních registrech.

^{11e)} Zákon č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech.

^{11f)} § 25 zákona č. 18/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z judikatury:

19 C 45/2002 (Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6)

Podle § 14a odst. 3 a 5 zákona o státní památkové péči povolení k restaurování uděluje Ministerstvo kultury fyzické osobě po předchozím prokázání její odborné způsobilosti. Povolení k restaurování je uděleno na základě písemné žádosti, která musí obsahovat vymezení požadované restaurátorské specializace podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu. K žádosti se přikládají vyplněný evidenční dotazník, ověřené kopie dokladů o dosaženém odborném vzdělání a dokumentace nejméně tří restaurátorských prací na věcech, které nejsou kulturními památkami, z nichž nejméně jedna nesmí být starší dvou let.

Z obsahu spisu vyplývá, že Ministerstvo kultury nerozhodovalo ve věci žádosti žalobce ze dne 9. 4. 2001 o udělení dalšího povolení k uvedené specializaci restaurování, neboť žalobce k této žádosti nedoložil v souladu s ustanovením § 14a odst. 5 zákona o státní památkové péči nezbytné doklady.

19 Co 387/2003 (Usnesení Městského soudu v Praze)

Každý státní orgán je oprávněn řešit jen ty otázky, které jsou do jeho pravomoci svěřeny. V posuzovaném případě je žalovaná Česká republika, Ministerstvo kultury ČR, které jako ústřední orgán státní správy má ze zákona o státní památkové péči rozhodovat o povolení k restaurování; vztah mezi žalobcem a žalovanou týkající se oprávnění žalobce k restaurování proto není občanskoprávním vztahem a projednávání žaloby podle občanského soudního řádu brání jedna z podmínek řízení, tj. pravomoc soudu.

5 A 63/2001 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Z citovaného ustanovení vyplývá, že ve správním řízení o odnětí povolení k restaurování podle ustanovení § 14a odst. 10 písm. c) zákona o státní památkové péči je třeba zaměřit dokazování na prokázání hrubého a prokazatelného poškození kulturní památky a pokud bude taková skutečnost prokázána (při dodržení procesních předpisů), dojde k odejmutí povolení k restaurování.

Jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v rozhodnutí o rozkladu absentuje hodnocení některých důkazů, zejména znaleckých posudků, u nichž je v obou rozhodnutích pouze konstatováno, co uvádějí, není s nimi však nakládáno jako s důkazy, které je třeba hodnotit zejména v kontextu s důkazy dalšími. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť rozhodnutí ministra není odůvodněno tak, aby z něj bylo zřejmé, co je důvodem odnětí povolení k restaurování v případě žalobce, zda je jím jen poškození kulturní památky a nikoliv skutečnosti, které jsou uváděny v prvostupňovém i rozkladovém rozhodnutí, ale nejsou v přezkoumávaném rozhodnutí dány do souvislosti s poškozením kulturní památky.

Uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti uchazeče pro restaurování kulturních památek

§ 14b

(1) Při uznávání odborné kvalifikace a bezúhonnosti uchazeče postupuje Ministerstvo kultury podle zákona o uznávání odborné kvalifikace^{11g)}.

(2) Na osobu, která Ministerstvu kultury oznámila svůj záměr provést restaurování v rámci svobody poskytování služeb a přiložila doklady podle zákona o uznávání odborné kvalifikace a zároveň doložila náležitosti oznámení podle odstavce 3 (dále jen „osoba oprávněná k restaurování“)^{11h)}, se nevztahuje ustanovení § 14a odst. 1.

(3) Oznámení podle odstavce 2 obsahuje vedle náležitostí podle zákona o uznávání odborné kvalifikace^{11h)}

- a) adresu pro doručování písemností,
- b) předpokládanou dobu restaurování na území České republiky,
- c) restaurátorskou specializaci, kterou hodlá osoba oprávněná k restaurování na území České republiky vykonávat.

(4) Ministerstvo kultury vede evidenci osob oprávněných k restaurování, do níž se zapisuje

- a) jméno a příjmení osoby oprávněné k restaurování,
- b) adresa pro doručování písemností,
- c) restaurátorská specializace,
- d) doba platnosti oprávnění k restaurování na území České republiky,

^{11g)} Zákon č. 18/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

^{11h)} § 36a a 36c zákona č. 18/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

- e) předpokládaná doba restaurování na území České republiky osobou oprávněnou k restaurování,
 - f) zákaz restaurování podle § 35 odst. 3 nebo § 39 odst. 3.
- Ochrana osobních údajů, které se zapisují do evidence, se řídí zvláštním právním předpisem.^{11e)}

§ 14c

(1) Pokud je uchazeči uloženo podle zákona o uznávání odborné kvalifikace kompenzační opatření¹¹ⁱ⁾, Ministerstvo kultury v rozhodnutí současně stanoví

- a) pro případ volby splnění kompenzačního opatření formou rozdílové zkoušky rozsah rozdílové zkoušky, která může zahrnovat ověření jak teoretických, tak i praktických dovedností uchazeče, které nejsou podle předloženého dokladu součástí odborné kvalifikace uchazeče, a školu, na které uchazeč složí rozdílovou zkoušku podle restaurátorské specializace, ve které hodlá v České republice působit, a
- b) pro případ volby splnění kompenzačního opatření formou adaptačního období délku a odborné zaměření adaptačního období, včetně oblastí, jejichž znalost je nezbytná pro restaurování v restaurátorské specializaci, ve které uchazeč hodlá působit v České republice, a které nejsou podle předloženého dokladu součástí odborné kvalifikace uchazeče, obsahu dokumentace restaurátorských prací v rozsahu nejvýše 3 prací provedených během adaptačního období a způsobu jejího vyhodnocení a způsobu vyhodnocení adaptačního období.

(2) Školu podle odstavce 1 písm. a) určí Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy na žádost Ministerstva kultury ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení této žádosti. Ministerstvo kultury v žádosti stanoví rozsah rozdílové zkoušky, která může zahrnovat ověření jak teoretických, tak i praktických dovedností uchazeče. Podrobnosti obsahu a formy rozdílové zkoušky stanoví určená škola.

(3) V případě volby splnění kompenzačního opatření formou adaptačního období uchazeč absolvuje adaptační období odbornou praxí v oboru restaurování vykonanou

- a) v muzeu nebo galerii zřizovaných Ministerstvem kultury nebo krajem, v odborné organizaci státní památkové péče nebo Národní knihovně České republiky, pokud je v nich vytvořeno restaurátorské pracoviště, ve kterém je nejméně 1 zaměstnanec držitelem povolení k restaurování pro restaurátorskou specializaci, ve které uchazeč hodlá působit v České republice, nebo
- b) pod dohledem fyzické osoby, která je držitelem povolení k restaurování pro restaurátorskou specializaci, ve které uchazeč hodlá působit v České republice, a která je současně pedagogem v oboru restaurování ve stejné specializaci na vysoké škole nebo vyšší odborné škole zařazené v síti škol a školských zařízení.^{11b)}

(4) Teoretické a praktické oblasti, které tvoří obsah vzdělávání a přípravy vyžadované v České republice pro výkon činnosti restaurování, jsou stanoveny v příloze č. 3 k tomuto zákonu.

§ 15

Opatření k zajištění péče o kulturní památky

(1) Jestliže vlastník kulturní památky v určené lhůtě neprovede opatření podle § 10 odst. 1, může obecní úřad obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, krajský úřad, rozhodnout, že se nezbytná opatření pro zabezpečení kulturní památky provedou na náklad jejího vlastníka.

¹¹ⁱ⁾ § 10 a § 11 odst. 1 zákona č. 18/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

(2) Vyžaduje-li to důležitý společenský zájem, může krajský úřad z vlastního podnětu nebo na návrh obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo na návrh ministerstva kultury, jde-li o movitou kulturní památku nebo movitou národní kulturní památku, uložit jejímu vlastníku povinnost určitým způsobem s ní nakládat, popřípadě mu uložit, aby ji bezplatně svěřil na nezbytně dlouhou dobu do úschovy odborné organizaci, kterou krajský úřad zároveň určí.

(3) Zanedbává-li vlastník nemovité kulturní památky, která není státním majetkem, trvale své povinnosti a ohrožuje tím její zachování nebo užívá-li kulturní památku v rozporu s jejím kulturně politickým významem, památkovou hodnotou nebo technickým stavem, může se ve společenském zájmu, nedojde-li k dohodě s vlastníkem o jejím prodeji státu, výjimečně kulturní památka na návrh obecního úřadu obce s rozšířenou působností rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu vyvlastnit. V případě vyvlastnění nemovité národní kulturní památky zahajuje řízení o vyvlastnění vyvlastňovací úřad na návrh krajského úřadu. Jinak platí pro vyvlastnění obecné předpisy.¹²⁾

(4) Je-li kulturní památka bezprostředně ohrožena, provede obec s předchozím souhlasem obecního úřadu obce s rozšířenou působností nutná opatření k její ochraně. Jde-li o nemovitou kulturní památku, která je stavbou, dá obec podnět stavebnímu úřadu k nařízení udržovacích prací nebo nezbytných úprav nebo k nařízení neodkladných zabezpečovacích prací podle zvláštních předpisů a vyrozumí o tom obecní úřad obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, i krajský úřad. Je-li kulturní památka v společenském vlastnictví, vyrozumí o tom též nadřízený orgán organizace, která kulturní památku spravuje nebo je jejím vlastníkem.

Z judikatury:

7 A 144/94 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Ustanovení § 15 zákona o státní památkové péči vypočítává, co se má stát, jestliže vlastník kulturní památky neprovede opatření podle § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči. V takovém případě především vydá správní orgán rozhodnutí o tom, že nezbytná opatření pro zabezpečení kulturní památky (zjevně tedy nikoli opatření jakákoli, byť i podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči uložená, ale jen pro zabezpečení nezbytná) se provedou na náklad jejího vlastníka.

§ 16

Příspěvek na zachování a obnovu kulturní památky

(1) Vlastníku kulturní památky může obec nebo kraj na jeho žádost poskytnout ze svých rozpočtových prostředků, jde-li o zvlášť odůvodněný případ, příspěvek na zvýšené náklady spojené se zachováním nebo obnovou kulturní památky za účelem jejího účinnějšího společenského uplatnění. Příspěvek může poskytnout i tehdy, nemůže-li vlastník kulturní památky uhradit z vlastních prostředků náklady spojené se zachováním nebo obnovou kulturní památky.

(2) V případě mimořádného společenského zájmu na zachování kulturní památky může na obnovu kulturní památky poskytnout ze státního rozpočtu příspěvek ministerstvo kultury buď přímo, nebo prostřednictvím krajského úřadu, nebo prostřednictvím obecního úřadu obce s rozšířenou působností.

(3) Podrobnosti o poskytování příspěvku na zachování a obnovu kulturní památky stanoví obecně závazný právní předpis.

¹²⁾ Zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění).

§ 17 Ochranné pásmo

(1) Vyžaduje-li to ochrana nemovité kulturní památky nebo jejího prostředí, vydá obecní úřad obce s rozšířenou působností po vyjádření odborné organizace státní památkové péče územní rozhodnutí o ochranném pásmu¹⁾ a určí, u kterých nemovitostí v ochranném pásmu, nejsou-li kulturní památkou, nebo u jakých druhů prací na nich, včetně úpravy dřevin, je vyloučena povinnost vyžádat si předem závazné stanovisko podle § 14 odst. 2; tato povinnost je vyloučena vždy, jde-li o stavbu, změnu stavby, udržovací práce, umístění nebo odstranění zařízení, jejichž provedením se nezasahuje žádným způsobem do vnějšího vzhledu této nemovitosti. Obecní úřad obce s rozšířenou působností může v ochranném pásmu omezit nebo zakázat určitou činnost nebo učinit jiná vhodná opatření na základě závazného stanoviska dotčeného orgánu.

(2) Je-li nezbytné k vytvoření ochranného pásma získat některé pozemky nebo stavby, popřípadě provést jejich odstranění a nedojde-li k dohodě s vlastníkem, lze pozemky a stavby vyvlastnit.¹²⁾ Lze také nařídit nezbytné úpravy stavby, jiného zařízení nebo pozemku.

(3) Jde-li o ochranu nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny nebo jejich prostředí, vymezí obdobně obecní úřad obce s rozšířenou působností ochranné pásmo na návrh krajského úřadu po vyjádření odborné organizace státní památkové péče. Povinnost vyžádat si závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 je vyloučena, jde-li o stavbu, změnu stavby, udržovací práce, umístění nebo odstranění zařízení, jejichž provedením se nezasahuje žádným způsobem do vnějšího vzhledu nemovitosti v tomto ochranném pásmu, která není kulturní památkou.

(4) Vznikne-li vlastníku nebo uživateli pozemku, který není ve státním majetku, majetková újma v důsledku opatření podle odstavců 1, 2 a 3, přísluší mu přiměřená náhrada, kterou poskytuje obec s rozšířenou působností.

(5) O změně ochranného pásma nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností na návrh krajského úřadu, který tento návrh předem dohodne s ministerstvem kultury.

(6) Obecní úřad obce s rozšířenou působností může po vyjádření odborné organizace státní památkové péče pravomocné rozhodnutí vydané podle odstavců 1 nebo 3 změnit, pokud se změnil účel, pro který bylo ochranné pásmo vymezeno, a může je i zrušit, pokud zanikl předmět ochrany.

(7) Podrobnosti o vymezení ochranného pásma stanoví obecně závazný právní předpis.

§ 18 Přemístění kulturní památky

(1) Národní kulturní památku a nemovitou kulturní památku, popřípadě jejich součást (příslušenství) lze přemístit jen s předchozím souhlasem krajského úřadu po vyjádření odborné organizace státní památkové péče.

(2) Movitou kulturní památku lze z veřejně přístupného místa trvale přemístit jen s předchozím souhlasem krajského úřadu po vyjádření odborné organizace státní památkové péče.

(3) Krajský úřad, který dal souhlas k přemístění kulturní památky podle odstavců 1 a 2, uvědomí o tom odbornou organizaci státní památkové péče.

Z judikatury:

5 Ca 308/2008 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Čl. 5 Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy stanoví, že každá strana se zavazuje zakázat přemístění celku nebo části jakékoli chráněné památky, kromě případů, kdy fyzická ochrana takových památek přemístění nezbytně vyžaduje. Za těchto podmínek přijme příslušný úřad nezbytná opatření k jejich demontáži, převozu a opětovnému postavení na vhodném místě.

Soud vykládá pojem "přemístění" památky použitý v ustanovení § 18 odst. 1 zákona o státní památkové péči jako nejen její odstranění z místa původního, ale rovněž opětovné umístění na jiné vhodné místo. Předchozí souhlas s přemístěním památky tak dle výkladu soudu musí zahrnovat jak souhlas s tím, že památka bude "odstraněna" z místa původního, tak rovněž i souhlas s místem novým, kde bude nově nainstalována. Soud je proto toho názoru, že souhlas s přemístěním památky jako takový je ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o státní památkové péči udělen, vztahuje-li se k oběma, úzce souvisejícím a vzájemně se podmiňujícím skutečnostem. Teprve po udělení souhlasu s přemístěním zahrnujícím obě uvedené složky (tj. souhlas s odstraněním z původního místa a zároveň jejím novým umístěním na jiné vhodné místo), může být památka fakticky přemístěna. Výklad přijatý žalovaným by ve svém důsledku znamenal, že správní orgán by při udělování "části" souhlasu fakticky se vztahujícího k odstranění nemovité památky z původního místa nemusel zvažovat úzce související otázku jejího nového vhodného umístění. To by v krajní situaci mohlo vést k tomu, že památka nebude přemístěna, ale fakticky odstraněna. Dle mínění soudu nelze přehlédnout ani to, že nové umístění nemovité památky může do určité míry předurčit i způsob jejího rozebrání a transportu. Souhlas s umístěním na nové konkrétní místo by tedy měl předcházet před rozhodnutím o způsobu, jímž památka bude na toto nové místo přemístěna.

Přemístění stavby jakožto nemovité kulturní památky, by ve smyslu čl. 5 Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy přicházelo v úvahu tehdy, pokud by ochrana kulturní památky takové přemístění vyžadovala.

31 Cdo 3310/2009 (Rozsudek Nejvyššího soudu)

Účinnost soukromoprávního, resp. občanskoprávního úkonu by neměla být právním předpisem veřejného (správního) práva v posuzovaném případě přímo podmíněna. Výpověď z nájmu nebytových prostor je svým charakterem oprávněným výkonem vlastnického práva k nemovitosti. ... Naproti tomu ustanovení § 18 odst. 2 zákona o státní památkové péči přemístění movité kulturní památky je zákonným vyjádřením výkonu správního dozoru jako zvláštní kontrolní činnosti veřejné správy, směřující vůči jí nepodřízeným subjektům.

Nejvyšší soud dochází k závěru, že účinnost výpovědi z nájmu nebytových prostor jako výkonu vlastnického práva nelze bezprostředně podřídit výše stanovenému způsobu správního dozoru. Má za to, že souhlas příslušného správního orgánu by jako podmínka výpovědi z nájmu nebytových prostor musel být v tomto případě stanoven občanským zákoníkem, což se neděje.

Vše řečené však neznamená, že by ustanovení § 18 odst. 2 zákona o státní památkové péči mělo být při realizaci vlastnického práva opomenuto. Účel tohoto ustanovení, tedy dozor státu při přemístění kulturní památky, aby nedošlo k jejímu poškození, zničení či jinému faktickému úkonu, který by snížil její hodnotu, musí nalézt výraz při případném výkonu rozhodnutí (exekuci), jestliže by povinnost žalovaného vyklidit nebytový prostor nebyla splněna dobrovolně. Je zřejmé, že v tomto případě by přicházel v úvahu výkon rozhodnutí (exekuce) vyklizením nebytového prostoru podle ustanovení § 340 - § 342 občanského soudního řádu. Provedení výkonu rozhodnutí či exekuce by pak bylo vázáno na souhlas správního orgánu podle § 18 odst. 2 zákona o státní památkové péči s přemístěním kulturní památky, jež se stala konkrétním předmětem výkonu rozhodnutí. Tento souhlas je oprávněn obstarat soudní vykonavatel, resp. soudní exekutor; postup směřující k získání souhlasu jako správního rozhodnutí může iniciovat též kterýkoli z účastníků vykonávacího řízení a bude tak vyvoláno správní řízení o tomto souhlasu.

§ 19

Užívání kulturních památek pro vědecký výzkum nebo pro účely výstavní

(1) Vlastník kulturní památky je povinen umožnit osobám pověřeným orgány státní památkové péče vědecký výzkum kulturní památky, popřípadě pořízení její dokumentace. Jde-li o důležitý společenský zájem, je vlastník movité kulturní památky povinen kulturní památku přenechat především odborné organizaci k dočasnému užívání pro účely vědeckého výzkumu nebo pro účely výstavní na náklad toho, jemuž se kulturní památka přenechá k užívání.

(2) O podmínkách přenechání kulturní památky nebo národní kulturní památky k dočasnému užívání rozhodne krajský úřad po vyjádření odborné organizace státní památkové péče.

§ 20

Kulturní památky ve vztahu k zahraničí

(1) Kulturní památku lze v zahraničí vystavovat, do zahraničí zapůjčit nebo do zahraničí vyvézt pro jiné účely jen s předchozím souhlasem ministerstva kultury.

(2) Věc, která vykazuje znaky kulturní památky podle § 2 odst. 1, lze trvale převézt ze zahraničí do České republiky jen s předchozím souhlasem příslušného orgánu státu, z něhož má být dovezena, je-li zaručena vzájemnost.¹⁶⁾

(3) Věc vykazující znaky kulturní památky podle § 2 odst. 1, která byla na území České republiky zapůjčena cizím státem, jenž prohlásil, že tato věc je v jeho vlastnictví, nepodléhá provedení jakéhokoliv výkonu rozhodnutí ani exekuci a předběžným opatřením nelze uložit s takovou věcí nenakládat; nelze ani přijmout jakékoli rozhodnutí nebo opatření, které by bránilo vrácení takové věci tomuto cizímu státu.

(4) Ustanovením odstavců 1 a 2 nejsou dotčeny předpisy upravující hospodářské styky se zahraničím.¹⁷⁾

(5) Podrobnosti o udělení souhlasu s vývozem kulturních památek do zahraničí stanoví obecně závazný právní předpis.

Č Á S T T Ř E T Í

ARCHEOLOGICKÉ VÝZKUMY A NÁLEZY

§ 21

Oprávnění k archeologickým výzkumům

(1) Archeologické výzkumy je oprávněn provádět Archeologický ústav Akademie věd České republiky (dále jen „Archeologický ústav“), který se také vyjadřuje k ochraně archeologického dědictví^{17a)} v řízeních podle zvláštních právních předpisů^{17b)}.

(2) Ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen „oprávněná organizace“). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.

(3) Potřebnými předpoklady podle odstavce 2 se rozumí odborná kvalifikace fyzické osoby žádající o udělení povolení, nebo odborná kvalifikace fyzické osoby, která je v pracovním nebo jiném obdobném poměru k osobě žádající o udělení povolení, jejichž prostřednictvím bude zajištěna odbornost provádění archeologických výzkumů, a vybavení

¹⁶⁾ Úmluva UNESCO o opatřeních k zákazu a zamezení nedovoleného dovozu, vývozu a převodu vlastnictví kulturních statků z roku 1970 (vyhláška č. 15/1980 Sb.).

¹⁷⁾ Zákon č. 142/1970 Sb., o devizovém hospodářství.

Celní zákon č. 44/1974 Sb.

Zákon č. 42/1980 Sb., o hospodářských stycích se zahraničím.

^{17a)} Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidovaná), vyhlášená pod č. 99/2000 Sb. m. s.

^{17b)} Například zákon č. 62/1988 Sb., ve znění zákona č. 543/1991 Sb., zákona č. 366/2000 Sb., zákona č. 320/2002 Sb. a zákona č. 3/2005 Sb.

laboratorním zařízením a prostory nezbytně nutnými pro vědecké poznání a dokumentaci archeologických nálezů a dočasné uložení movitých archeologických nálezů. Odborná kvalifikace se prokazuje splněním dosažené kvalifikace, již je vysokoškolské vzdělání získané studiem v akreditovaném magisterském studijním programu^{11a)} v oblasti společenských věd se zaměřením na archeologii, a 2 roky odborné praxe.

(4) Oprávněná organizace je povinna oznámit Archeologickému ústavu zahájení archeologických výzkumů a podat mu o jejich výsledcích zprávu. Jde-li o archeologické výzkumy na území prohlášeném za kulturní památku, národní kulturní památku, památkovou rezervaci nebo památkovou zónu, Archeologický ústav a oprávněné organizace oznámí zahájení archeologických výzkumů odborné organizaci státní památkové péče, které podají též zprávu o jejich výsledcích.

(5) Ministerstvo kultury po dohodě s Akademií věd České republiky může odejmout povolení k provádění archeologických výzkumů oprávněné organizaci, která porušila podmínky, za kterých jí bylo povolení uděleno.

(6) Uchazeči Ministerstvo kultury udělí za podmínek podle odstavce 2 povolení k provádění archeologických výzkumů, pokud mu je uznána odborná kvalifikace.

(7) V případě řízení o udělení povolení k provádění archeologických výzkumů uchazeči se vede společné řízení o udělení povolení k provádění archeologických výzkumů a o uznání odborné kvalifikace.^{11f)}

Uznávání odborné kvalifikace uchazeče pro provádění archeologických výzkumů

§ 21a

(1) Při uznávání odborné kvalifikace uchazeče postupuje Ministerstvo kultury podle zákona o uznávání odborné kvalifikace^{11g)}.

(2) Na osobu, která Ministerstvu kultury oznámila svůj záměr provést archeologický výzkum v rámci svobody poskytování služeb a přiložila doklady podle zákona o uznávání odborné kvalifikace a zároveň doložila náležitosti oznámení podle odstavce 3 (dále jen „osoba oprávněná k výzkumům“)^{11h)}, se nevztahuje ustanovení § 21 odst. 2.

(3) Oznámení podle odstavce 2 obsahuje vedle náležitostí podle zákona o uznávání odborné kvalifikace^{11h)}

- a) adresu pro doručování písemností,
- b) předpokládanou dobu provádění archeologických výzkumů na území České republiky,
- c) místo, kde se mají archeologické výzkumy provést,
- d) důvody pro provedení archeologických výzkumů,
- e) popis odborných postupů, které mají být při archeologických výzkumech použity,
- f) smlouvu uzavřenou s muzeem o uložení movitých archeologických nálezů učiněných při provádění archeologických výzkumů.

(4) Ministerstvo kultury vede evidenci uchazečů, kterým bylo uděleno povolení k provádění archeologických výzkumů, a osob oprávněných k výzkumům, do níž se zapisuje

- a) jméno a příjmení uchazeče, kterému bylo uděleno povolení k provádění archeologických výzkumů,
- b) jméno a příjmení osoby oprávněné k výzkumům,
- c) adresa pro doručování písemností,
- d) doba platnosti oprávnění k provádění archeologických výzkumů na území České republiky,
- e) předpokládaná doba provádění archeologických výzkumů na území České republiky osobou oprávněnou k výzkumům,
- f) zákaz provádění archeologických výzkumů podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4.

Ochrana osobních údajů, které se zapisují do evidence, se řídí zvláštním právním předpisem.^{11e)}

§ 21b

(1) Pokud je uchazeči uloženo podle zákona o uznávání odborné kvalifikace kompenzační opatření¹¹ⁱ⁾, Ministerstvo kultury v rozhodnutí současně stanoví

- a) pro případ volby splnění kompenzačního opatření formou rozdílové zkoušky rozsah rozdílové zkoušky, která může zahrnovat ověření jak teoretických, tak i praktických dovedností uchazeče, které nejsou podle předloženého dokladu součástí odborné kvalifikace uchazeče, a školu, na které uchazeč složí uloženou rozdílovou zkoušku, a
- b) pro případ volby splnění kompenzačního opatření formou adaptačního období délku adaptačního období, oblasti, jejichž znalost je nezbytná pro provádění archeologických výzkumů a které nejsou podle předloženého dokladu součástí odborné kvalifikace uchazeče, povinnost předložit závěrečnou zprávu o průběhu adaptačního období a způsob vyhodnocení adaptačního období.

(2) Školu podle odstavce 1 písm. a) určí Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy na žádost Ministerstva kultury ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení této žádosti. Ministerstvo kultury v žádosti stanoví rozsah rozdílové zkoušky, která může zahrnovat ověření jak teoretických, tak i praktických dovedností uchazeče. Podrobnosti obsahu a formy rozdílové zkoušky stanoví určená škola.

(3) V případě volby splnění kompenzačního opatření formou adaptačního období uchazeč absolvuje adaptační období pod dohledem odborně způsobilé fyzické osoby odbornou praxí v oboru provádění archeologických výzkumů vykonanou u Archeologického ústavu nebo oprávněné organizace.

(4) Teoretické a praktické oblasti, které tvoří obsah vzdělávání a přípravy vyžadované v České republice pro provádění archeologických výzkumů, jsou stanoveny v příloze č. 4 k tomuto zákonu.

§ 21c

Povinnosti stanovené oprávněným organizacím v § 21 odst. 4, § 22, § 23 odst. 3 a § 24 platí pro osobu oprávněnou k výzkumům obdobně.

§ 22

Provádění archeologických výzkumů

(1) Archeologický ústav a oprávněné organizace jsou povinny před zahájením archeologických výzkumů uzavřít dohodu s vlastníkem (správcem, uživatelem) nemovitosti, na které se mají archeologické výzkumy provádět, o podmínkách archeologických výzkumů na nemovitosti. Nedojde-li k dohodě, rozhodne krajský úřad o povinnostech vlastníka (správce, uživatele) nemovitosti strpět provedení archeologických výzkumů a o podmínkách, za nichž archeologické výzkumy mohou být provedeny.

(2) Má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Je-li stavebníkem právnická osoba nebo fyzická osoba, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného archeologického výzkumu, hradí náklady záchranného archeologického výzkumu tento stavebník; jinak hradí náklady organizace provádějící

archeologický výzkum. Obdobně se postupuje, má-li se na takovém území provádět jiná činnost, kterou by mohlo být ohroženo provádění archeologických výzkumů.

Z judikatury:

5 A 8/2000 (Usnesení Vrchního soudu v Praze)

V daném případě rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně se zřetelem na formulaci výroků obou rozhodnutí ukládá povinnost jen S., a to povinnost strpět provedení archeologického výzkumu za podmínek ve výroku rozhodnutí uvedených. Z této povinnosti stavebníka strpět provedení záchranného archeologického výzkumu, které se nikterak nebránil, vyplynulo pro žalobce jen oprávnění, nikoli povinnost tento archeologický výzkum provést. Toto oprávnění žalobce, které mohl či nemusel využít, bylo založeno až tímto rozhodnutím, neboť ze žádného ustanovení zákona o státní památkové péči nelze dovodit monopolní oprávnění žalobce archeologické výzkumy provádět. Uvedený zákon v § 21 odst. 1 stanoví v obecné poloze, že archeologické výzkumy je oprávněn provádět Archeologický ústav Akademie věd České republiky. V odst. 2 tohoto ustanovení je pak uvedeno, že Ministerstvo kultury může v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů i dalším subjektům uvedeným v tomto ustanovení.

Z uvedeného tedy vyplývá, že archeologické výzkumy jsou oprávněny provádět kromě žalobce i další oprávněné organizace. Protože ze zákona o státní památkové péči ani z jiného právního předpisu žádné subjektivní právo žalobce provádět v konkrétním případě (za určitých podmínek) archeologické výzkumy nevyplyvá a oprávnění, nikoli však povinnost, provést záchranný archeologický výzkum na hradě K., bylo pro žalobce založeno až napadeným rozhodnutím, dospěl soud k závěru, že žalobce nemohl být tímto rozhodnutím v právech, které nemá, resp. které před právní mocí rozhodnutí neměl, zkrácen.

Pokud v této věci žalobce nechtěl využít svého oprávnění záchranný archeologický výzkum provést z důvodů, že na jeho provedení nemá dostatek finančních prostředků, nemusel toto své oprávnění realizovat a žádné náklady spojené s jeho provedením by mu tím pádem nevznikly.

59 Ca 59/2002 (Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem)

Z vyjádření Okresního muzea Č. ze dne 13. 8. 2001 vyplývá, že přístavba k sakristii kostela sv. Václava se nachází na území s archeologickými nálezy, kterými jsou například gotický kostel, slovanské hradiště, hradiště ze starší doby železné. Ve věci není sporu o tom, že stavební práce nebyly Archeologickému ústavu oznámeny. Jak již soud uvedl shora, odpovědnost za porušení oznamovací povinnosti dle § 22 odst. 2 zákona o památkové péči je upravena jako objektivní. Splnění povinnosti není zákonem vázáno ani na znalost skutečnosti, že jde o území s archeologickými nálezy, ani na to, zda stavebními pracemi nebo jinou činností dojde či nedojde k zásahu do archeologického naleziště. Důvodem pro zproštění odpovědnosti za porušení této povinnosti nejsou ani předchozí zásahy do lokality s archeologickými nálezy. Soud upozorňuje, že žalobkyně není zásadně oprávněna činit závěr o tom, zda na místě je či není něco archeologicky zajímavého, protože předchozí práce zasáhly do značné hloubky a vybagrovaný materiál byl vyvezen na skládku. Jak vyplývá z ustanovení § 23 odst. 1 zákona o státní památkové péči, archeologickým nálezem je věc (soubor věcí), která je dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku vývoje do novověku a zachovala se zpravidla pod zemí. Výraz zpravidla znamená, že archeologickým nálezem může být věc nebo soubor věcí nikoli pouze pod zemí. Rovněž skutečnost, že dle tvrzení žalobkyně nedošlo k poškození archeologického naleziště, nemá vliv na odpovědnost za porušení oznamovací povinnosti Archeologickému ústavu. Pokud žalobkyně namítala, že není zřejmé, k jaké jiné oprávněné organizaci lze oznámení učinit, z ustanovení § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči jasně vyplývá, že oznámení se vždy činí Archeologickému ústavu. Jiná oprávněná organizace může být případně jen oprávněna ve smyslu ustanovení § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči k provádění archeologického výzkumu. Uložení pokuty též za porušení oznamovací povinnosti dle § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči soud shledal v souladu se zákonem.

32 Odo 765/2004 (Rozsudek Nejvyššího soudu)

Soudy nižších instancí pochybily, když na základě jazykového výkladu ustanovení § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči dovodily, že náklady archeologického výzkumu hradí pouze stavebník – právnická osoba, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného výzkumu. Ve výše citovaném ustanovení ve větě první není uvedeno „je-li stavebníkem právnická nebo fyzická osoba“, nýbrž „právnická osoba nebo fyzická osoba“ a protože zákonodárce použil jednotné číslo, vložená část věty „při jejímž podnikání“ se nemůže vztahovat k oběma podstatným jménům – podmětům, vztahuje se pouze k podstatnému jménu – podmětu bezprostředně předcházejícímu, tj. k „fyzické osobě“. Pokud tedy zákonodárce nepoužil v citovaném ustanovení legislativní zkratku „osoba“, která zahrnuje jak fyzickou, tak i právnickou osobu, nebo spojení, které nesprávně uvedl v odůvodnění rozhodnutí soud prvního stupně, „právnická nebo fyzická osoba“, vyjádřil tak povinnost hradit náklady záchranného archeologického výzkumu stavebníkovi právnické osobě bez ohledu na to, zda podniká či nikoliv, a pouze stavebník fyzická osoba hradí tyto náklady tehdy, vznikly-li v souvislosti s jeho podnikáním. Závěr odvolacího soudu o tom, že žalovaná strana není povinna hradit náklady záchranného archeologického

výzkumu ve smyslu § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, neboť je stavebníkem právnickou osobou, která nepodniká, tedy není správný.

6 Ca 205/2006 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

Soud považuje za nutné uvést, že jak vyplývá z předloženého obsahu správního spisu, žalobce o oznamovací povinnosti v minulosti věděl a bylo to dle názoru soudu v průběhu správního řízení jednoznačně prokázáno. Důkazem je mimo jiné i samotné odvolání žalobce, ve kterém sám uvedl, že o této povinnosti byl poučen, a to jak formou územního rozhodnutí, tak dopisem správního orgánu. Že byl žalobce seznámen i s příslušnými ustanoveními zákona o státní památkové péči, svědčí i skutečnost, že na základě tohoto zákona požádal o vyplacení odměny. Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že stavební úřad v daném případě porušil svou povinnost tím, že mu neuložil ve stavebním povolení povinnost, aby oznámil své záměry stavební činnosti Archeologickému ústavu před zahájením stavebních prací. Nelze přisvědčit žalobci ani v jeho tvrzení, že se tak údajně domníval, že od této povinnosti stavební úřad upustil, když nebyla uvedena v podmínkách stavebního povolení. Žalobci je oznamovací povinnost dána jako stavebníkovi přímo a jednoznačně v § 22 zákona o státní památkové péči a nemůže se tak dovolávat ustanovení § 60 stavebního zákona [zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), poznámka vydavatele], který upravuje stavební řízení. Oznamovací povinnost žalobce je stanovena ve speciálním zákoně o státní památkové péči a není dána tím, že bude tato podmínka uvedena ve stavebním povolení. I případná nevědomost žalobce v oznamovací povinnosti by nevedla k tomu, že by žalobce za své jednání nemohl být postižen sankcí. V daném případě se jedná o objektivní odpovědnost žalobce, která znamená, že se dopustí výše uvedeného deliktu tím, že svým jednáním (popř. opomenutím), způsobí porušení povinnosti stanovené zákonem.

7 As 24/2012 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Byla-li by oznamovací povinnost v roce 2007 splněna, nemohla by být naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči. Pro posouzení naplnění této skutkové podstaty je proto zcela nerozhodné, že byla mezi oprávněnou organizací a stěžovatelem uzavřena dohoda o provedení I. fáze záchranného archeologického výzkumu pouze ve vztahu k části předmětného pozemku, že byl záchranný archeologický výzkum realizován pouze na části předmětného pozemku a že byl stěžovatel v expertním dodatku ke stavební činnosti ze dne 27. 8. 2007 požádán, aby další stavební aktivity na parcele hlásil s předstihem alespoň 5 pracovních dnů.

Oprávněná organizace zde totiž nevystupuje z pozice vrchnostenského orgánu a není proto oprávněna stěžovateli ukládat jednostranně žádné povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 99/2011 - 73). Pokud stěžovatel nerespektoval „žádost“ obsaženou v expertním posudku oprávněné organizace, rozhodně nelze mít za to, že by tím mohl naplnit skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči.

Pokud by stěžovatel odmítl podepsat dohodu o provedení záchranného archeologického výzkumu k části pozemku, muselo by být postupováno podle ust. § 22 odst. 1 věty druhé zákona o státní památkové péči.

Nutno dodat, že důvody, proč nebyla dohoda uzavřena ve vztahu k celému pozemku a proč práce nebyly provedeny na celém pozemku, nebyly vůbec zkoumány. Nelze tak za daného stavu v žádném případě tvrdit, že by si takový postup skutečně vymínil stěžovatel. Nicméně i kdyby tomu tak bylo, nemohlo by to mít žádný vliv na posouzení, zda stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči, tj. zda nesplnil oznamovací povinnost stanovenou § 22 odst. 2 citovaného zákona.

Navíc ze správního spisu vyplývá, že oprávněná organizace měla při uzavírání dohody k dispozici náskres celého záměru stavební činnosti stěžovatele, včetně stavby bazény a zahradního domku.

§ 23

Archeologické nálezy

(1) Archeologickým nálezem je věc (soubor věcí), která je dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku jeho vývoje do novověku a zachovala se zpravidla pod zemí.

(2) O archeologickém nález, který nebyl učiněn při provádění archeologických výzkumů, musí být učiněno oznámení Archeologickému ústavu nebo nejbližšímu muzeu buď přímo nebo prostřednictvím obce, v jejímž územním obvodu k archeologickému nález došlo. Oznámení o archeologickém nález je povinen učinit nálezce nebo osoba odpovědná za provádění prací, při nichž došlo k archeologickému nález, a to nejpozději druhého dne po archeologickém nález nebo potom, kdy se o archeologickém nález dověděl.

(3) Archeologický nález i naleziště musí být ponechány beze změny až do prohlídky Archeologickým ústavem nebo muzeem, nejméně však po dobu pěti pracovních dnů po

učiněném oznámení. Archeologický ústav nebo oprávněná organizace učiní na nalezišti všechna opatření nezbytná pro okamžitou záchranu archeologického nálezů, zejména před jeho poškozením, zničením nebo odcizením.

(4) Jde-li o archeologický nálezy uvedené v odstavci 2, má nálezce právo na odměnu, kterou mu poskytne krajský úřad, a to do výše ceny materiálu; je-li archeologický nálezy zhotoven z drahých kovů nebo jiných cenných materiálů, v ostatních případech až do výše deseti procent kulturně historické hodnoty archeologického nálezů určené na základě odborného posudku. Nálezce má právo na náhradu nutných nákladů, které mu vznikly v souvislosti s archeologickým nálezem. O náhradě rozhodne a náhradu poskytne krajský úřad. Podrobnosti o podmínkách pro poskytování odměny a náhrady nálezci stanoví obecně závazný právní předpis.

(5) O archeologických nálezích, k nimž dojde v souvislosti s přípravou nebo prováděním stavby, platí zvláštní předpisy.¹⁾

Z judikatury:

1 T 66/2002 (Rozsudek Okresního soudu v Příbrami)

Spornou byla otázka výše způsobené škody. Podle závěrů krajského soudu nelze akceptovat postup používaný Archeologickým ústavem Akademie věd ČR, kdy znalec odhadl množství artefaktů, stanovil jejich cenu vzhledem k cenám na trhu (kde mohou být legálně prodávány) a zjištěnou částku pak vynásobil koeficientem vyjadřujícím vypovídající hodnotu artefaktů v kontextu s jeho uložením v historické vrstvě, respektive ztrátu této hodnoty.

Podle názoru soudu lze akceptovat jako objektivní výpočet vzniklé škody druhou metodu stanovující cenu předstihového archeologického výzkumu. Znalec stanovil cenu archeologických prací na xxx Kč na m³. Je přitom na znalci, aby použil svou odbornost a své zkušenosti a cenu prací stanovil. Znalec ve své výpovědi před soudem přesvědčivě vysvětlil, jak k takové výši dospěl, a soud jeho závěry přijal. Jak znalec uvedl, tvoří cena předstihového výzkumu součást ceny pozemku, jde tedy o vyjádření škody způsobem odpovídajícím § 89 odst. 12 trestního zákona (*dnes § 137 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, poznámka vydavatele*), neboť pokud by pozemek vlastník prodával, kupující by v kupní ceně zaplatil i takto určenou částku.

4 T 96/2007 (Trestní příkaz Okresního soudu v Nymburce)

Obviněný jako zaměstnanec firmy H při drcení kamene nalezl torzo bronzového meče pocházejícího z mladší doby bronzové přibližně 1300 - 1200 před naším letopočtem v tržní hodnotě 35.000,- Kč, v historické hodnotě 105.000,- Kč, nálezy záměrně oficiálně nikde neohlásil a meč v úmyslu soukromě ho prodat, si v rozporu s ustanovením § 23a odst. 1 zákona o státní památkové péči ke škodě Krajského úřadu X kraje ponechal, přesto, že věděl, že dle ustanovení § 23a odst. 1 zákona o státní památkové péči, byl meč jako movitý archeologický nálezy vlastnictvím X kraje, tedy přisvojil si cizí věc nikoli nepatrné hodnoty, která dostala do jeho moci nálezem. Tím spáchal trestný čin zatajení věci podle § 254 odst. 1 trestního zákona (*dnes § 219 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, poznámka vydavatele*).

§ 23a

Vlastnictví movitých archeologických nálezů

(1) Movité archeologické nálezy jsou vlastnictvím kraje, nejsou-li vlastnictvím státu nebo obce podle odstavce 2.

(2) Movité archeologické nálezy jsou vlastnictvím kraje, v jehož územním obvodu byly učiněny, nejde-li o movité archeologické nálezy učiněné při archeologických výzkumech prováděných příspěvkovou organizací nebo organizační složkou obce, které jsou vlastnictvím této obce, nebo o movité archeologické nálezy učiněné při archeologických výzkumech prováděných státní organizací nebo organizační složkou státu, které jsou vlastnictvím České republiky.

(3) Movité archeologické nálezy, které jsou vlastnictvím kraje, se ukládají v jím zřízeném muzeu. Movité archeologické nálezy, které jsou vlastnictvím obce, se ukládají v muzeu zřízeném touto obcí, případně v muzeu zřízeném jinou obcí nebo krajem. S movitými archeologickými nálezích, které jsou vlastnictvím České republiky, jsou příslušné

hospodařit^{18a)} státní organizace nebo organizační složky státu, které při provádění archeologických výzkumů podle odstavce 2 nález učinily; tyto movité archeologické nálezy se ukládají zpravidla v muzeích zřízených ministerstvem kultury nebo v jiných státních organizacích nebo organizačních složkách státu, pokud jsou v nich trvale uchovávány sbírky muzejní povahy.

(4) Kraj a obec jsou povinny převést movitý archeologický nález do vlastnictví České republiky za cenu stanovenou v posudku znalcem, pokud je o to ministerstvo kultury písemně požádá ve lhůtě 3 let ode dne, kdy byl movitý archeologický nález učiněn. V tomto případě je ministerstvo kultury současně povinno uhradit kraji nebo obci nutné náklady, které jim vznikly v souvislosti s movitým archeologickým nálezem, s výjimkou odměny a náhrady poskytnutých nálezci podle § 23 odst. 4. Znalce určí a náklady spojené s vyhotovením posudku nese ministerstvo kultury.

§ 23b

Plány území s archeologickými nálezy

(1) Kraj může vydat v dohodě s ministerstvem kultury nařízením kraje plán území s archeologickými nálezy v kraji nebo ve vymezené části kraje, ve kterém se vyznačí území, na nichž se vyskytují nebo se mohou odůvodněně vyskytovat archeologické nálezy, a který slouží pro zabezpečení archeologického dědictví^{17a)} a jako podklad pro plnění oznamovací povinnosti stavebníka podle § 22 odst. 2.

(2) Plán území s archeologickými nálezy lze vydat na dobu nejdéle 20 let.

(3) Plán území s archeologickými nálezy lze změnit, pokud se významně změnila vědecké poznatky o archeologických nálezech a jejich výskytu v území. Pro vydání změny plánu území s archeologickými nálezy se použije odstavec 1 obdobně.

(4) Archeologický ústav a odborná organizace státní památkové péče poskytují kraji na požádání bezplatně potřebnou odbornou pomoc a odborné podklady, údaje a informace nezbytné pro vydání plánu území s archeologickými nálezy.

(5) Náležitosti a obsah plánu území s archeologickými nálezy stanoví ministerstvo kultury prováděcím právním předpisem.

§ 24

Náhrada za majetkovou újmu

(1) Při provádění archeologických výzkumů jsou Archeologický ústav a oprávněné organizace povinny dbát zájmů chráněných zvláštními předpisy, spolupracovat s orgány zabezpečujícími ochranu těchto zájmů a co nejvíce chránit práva a oprávněné zájmy vlastníků (správců, uživatelů) nemovitostí, popřípadě jiného majetku.

(2) Je-li vlastník (správce, uživatel) nemovitosti nebo jiného majetku prováděním archeologického výzkumu nebo opatřeními na ochranu archeologického nálezu podstatně omezen v běžném užívání nemovitosti nebo jiného majetku, má právo, aby mu Archeologický ústav nebo oprávněná organizace poskytly přiměřenou jednorázovou náhradu. Po ukončení prací jsou Archeologický ústav nebo oprávněná organizace povinny uvést nemovitost nebo jiný majetek do předešlého stavu. Není-li to možné nebo hospodářsky účelné, má vlastník (správce, uživatel) nemovitosti nebo jiného majetku právo na peněžitou náhradu.

(3) Právo na náhradu za majetkovou újmu podle odstavce 2 je třeba uplatnit u Archeologického ústavu nebo u oprávněné organizace do šesti měsíců od ukončení archeologického výzkumu nebo od ukončení opatření na ochranu archeologického nálezu, jinak právo zaniká. Nedojde-li k dohodě, rozhoduje o náhradě a její výši krajský úřad.

^{18a)} § 9 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.

Č Á S T Č T V R T Á ORGÁNY A ORGANIZACE STÁTNÍ PAMÁTKOVÉ PÉČE

§ 25

Organizační uspořádání státní památkové péče

(1) Státní památkovou péči vykonávají orgány státní památkové péče, jimiž jsou Ministerstvo kultury, krajské úřady a obecní úřady obcí s rozšířenou působností.

(2) Ministerstvu kultury je podřízena odborná organizace státní památkové péče.

(3) Orgány státní památkové péče ve spolupráci s ostatními orgány státní správy a za odborné pomoci odborné organizace státní památkové péče, vědeckých, uměleckých a dalších odborných organizací a ústavů dbají, aby se státní památková péče zabezpečovala plánovitě, komplexně a diferencovaně a v souladu s dlouhodobou koncepcí jejího rozvoje.

§ 26

Ministerstvo kultury

(1) Ministerstvo kultury je ústředním orgánem státní správy pro kulturní památky v České republice.

(2) Ministerstvo kultury

- a) zpracovává prognózy, koncepce a návrhy dlouhodobých výhledů rozvoje státní památkové péče,
- b) sestavuje, vyhlašuje a provádí programy komplexní péče o kulturní památky a vytváří pro ni všestranné podmínky, posuzuje návrhy dlouhodobých, střednědobých a prováděcích plánů obnovy kulturních památek,
- c) uplatňuje stanovisko k politice územního rozvoje a k zásadám územního rozvoje, a dále stanovisko k územně plánovací dokumentaci pro území, ve kterém je památková rezervace, nebo nemovitá věc nebo soubor nemovitých věcí zapsané na Seznamu světového dědictví^{18b)}, a ve vztahu k tomuto území uplatňuje stanovisko k vymezení zastavěného území,
- d) je dotčeným orgánem k projednání návrhu opatření obecné povahy podle § 6a,
- e) usměrňuje kulturně výchovné využívání národních kulturních památek a kulturně výchovné využívání ostatních kulturních památek v souladu se zájmy státní kulturní politiky,
- f) koordinuje vědeckovýzkumnou činnost v oboru státní památkové péče,
- g) zřizuje jako svůj odborný poradní orgán vědeckou radu pro státní památkovou péči,
- h) spolupracuje s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a vysokými školami při výchově pracovníků v oboru státní památkové péče, podílí se na jejich dalším vzdělávání,
- i) zabezpečuje mezinárodní spolupráci v oboru státní památkové péče,
- j) vydává statut odborné organizace státní památkové péče, která je státní příspěvkovou organizací s celostátní působností,
- k) plní další úkoly stanovené mu tímto zákonem.

^{18b)} Úmluva o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví, vyhlášená ve Sbírce zákonů pod č. 159/1991 Sb.

Z judikatury:

11 Ca 350/2009 (Rozsudek Městského soudu v Praze)

S výše uvedeným úzce souvisí také požadavek na předvídatelnost rozhodování správních úřadů (tj. rozhodování skutkově obdobných případů obdobným způsobem), a s ním spjatá zásada zákazu diskriminace. Žalobce nepochybně mohl nabýt na základě veřejně publikovaného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj oprávněné očekávání o způsobu rozhodování stavebních úřadů, neboť Ministerstvo pro místní rozvoj, jakkoli není správním orgánem, který by rozhodnutí stavebních úřadů instančně přezkoumával, s ohledem na oblast své působnosti stavební úřady metodicky vede a tím sjednocuje jejich činnost.

§ 27

Památková inspekce

(1) Ministerstvo kultury zřizuje památkovou inspekci jako svůj specializovaný kontrolní orgán v oboru státní památkové péče. Hlavním posláním památkové inspekce je vykonávat ústřední dozor nad dodržováním tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení.

(2) Památková inspekce plní zejména tyto úkoly:

- a) dozírá, jak je zabezpečována komplexní péče o kulturní památky,
- b) dozírá, jak jsou dodržována rozhodnutí orgánů státní památkové péče k zajištění péče o kulturní památky a jak vlastníci (správci, uživatelé) kulturních památek plní stanovené povinnosti,
- c) na základě poznatků získaných při výkonu dozoru provádí rozbor stavu státní památkové péče a navrhuje opatření k jejímu prohloubení.

(3) Památková inspekce při plnění svých úkolů spolupracuje s orgány státní památkové péče a ostatními správními úřady, kontrolními orgány, kraji, obcemi a odbornou organizací státní památkové péče a opírá se o jejich pomoc.

(4) Zjistí-li památková inspekce nedostatky v péči o kulturní památky, navrhne příslušnému orgánu státní památkové péče opatření k odstranění zjištěných nedostatků, popřípadě uložení pokuty, a dozírá, aby se uložená opatření řádně plnila.

(5) Podrobnosti o úkolech a oprávněních památkové inspekce stanoví obecně závazný právní předpis.

§ 27a

(1) Celní úřady

- a) kontrolují, jak je dodržován předchozí souhlas Ministerstva kultury (§ 20 odst. 1) a zda kulturní památka vystavovaná, zapůjčená nebo pro jiné účely vyvezená do zahraničí byla ze zahraničí vrácena zpět a v dobrém stavu,
- b) kontrolují u věcí, které vykazují znaky kulturní památky podle § 2 odst. 1 a mají být trvale převezeny ze zahraničí do České republiky, zda se jejich převoz provádí s předchozím souhlasem příslušného orgánu státu, z něhož mají být dovezeny, je-li zaručena vzájemnost,¹⁶⁾
- c) se podílejí na dokumentaci, výzkumech a průzkumech zejména movitých kulturních památek.

(2) Celní úřady při plnění svých úkolů spolupracují s orgány státní památkové péče, jimž podle jejich příslušnosti podávají v případě zjištění nedostatků podněty pro přijetí opatření k nápravě nebo návrhy na zahájení řízení podle § 35 a 39. Dále spolupracují s odbornou organizací státní památkové péče a památkovou inspekcí.

§ 28

(1) Krajský úřad metodicky řídí výkon státní památkové péče v kraji.

(2) Krajský úřad

- a) plní úkoly orgánu státní památkové péče pro národní kulturní památky, pokud nepřísluší Ministerstvu kultury nebo vládě České republiky,
- b) dozírá v rozsahu své působnosti na dodržování tohoto zákona a předpisů vydaných pro jeho provedení,
- c) uplatňuje stanovisko k územně plánovací dokumentaci pro území, ve kterém je památková zóna nebo nemovitá národní kulturní památka, nejde-li o působnost ministerstva kultury podle § 26 odst. 2 písm. c), a ve vztahu k tomuto území uplatňuje stanovisko k vymezení zastavěného území,
- d) je dotčeným orgánem k zabezpečení nepředvídaných nálezů kulturně cenných předmětů, detailů stavby nebo archeologických nálezů, k nimž došlo při řízení nebo postupu podle zvláštního právního předpisu¹⁾, nejde-li o nálezy učiněné při přípravě nebo provádění obnovy kulturní památky nebo při přípravě nebo provádění prací v území, na němž uplatňuje svůj zájem státní památková péče⁹⁾,
- e) vydává jako dotčený orgán na návrh nebo z vlastního podnětu závazné stanovisko^{2a)} a poskytuje další podklady do řízení vedených jinými správními úřady než orgány státní památkové péče podle zvláštních právních předpisů¹⁹⁾, jde-li o zabezpečení péče o národní kulturní památky,
- f) vykonává dozor při obnově národních kulturních památek z hlediska státní památkové péče,
- g) plní další úkoly stanovené tímto zákonem.

§ 28a

Kraj v samostatné působnosti

- a) schvaluje koncepci podpory státní památkové péče v kraji v souladu s koncepcí rozvoje státní památkové péče v České republice a po projednání s Ministerstvem kultury,
- b) schvaluje návrhy dlouhodobých, střednědobých a prováděcích plánů a programů zachování a obnovy kulturních památek v kraji,
- c) usměrňuje kulturně výchovné využití kulturních památek v kraji.

§ 29

Obecní úřad obce s rozšířenou působností

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností vykonává a organizuje státní památkovou péči ve stanoveném správním obvodu v souladu s koncepcí rozvoje státní památkové péče v České republice.

(2) Obecní úřad obce s rozšířenou působností

- a) podílí se na zpracování krajské koncepce podpory státní památkové péče a na zpracování střednědobých a prováděcích plánů a programů obnovy kulturních památek,
- b) zabezpečuje předpoklady pro komplexní péči o kulturní památky a nemovitosti, které nejsou kulturní památkou, ale jsou v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu (§ 17), a v souvislosti s tím vydává jako dotčený orgán na návrh nebo z vlastního podnětu závazné stanovisko^{2a)} a poskytuje další podklady do řízení

¹⁹⁾ Například zákon č. 183/2006 Sb.

vedených jinými správními úřady než orgány státní památkové péče podle zvláštních právních předpisů¹⁹⁾,

- c) uplatňuje stanovisko k územně plánovací dokumentaci pro území, ve kterém je nemovitá kulturní památka nebo ochranné pásmo nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, nejde-li o působnost ministerstva kultury podle § 26 odst. 2 písm. c) nebo působnost krajského úřadu podle § 28 odst. 2 písm. c), a ve vztahu k tomuto území uplatňuje stanovisko k vymezení zastavěného území,
- d) usměrňuje péči o kulturní památky zajišťovanou obcemi,
- e) vykonává státní správu na úseku státní památkové péče, pokud podle tohoto zákona není příslušný jiný orgán státní památkové péče,
- f) koordinuje jednotné označování nemovitých kulturních památek tabulkou opatřenou nápisem „Kulturní památka“ a velkým státním znakem, popřípadě i značkami stanovenými mezinárodními smlouvami,
- g) vykonává dozor při obnově kulturních památek a při stavbě, změně stavby, terénních úpravách, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby nebo udržovacích pracích na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu (§ 17) z hlediska státní památkové péče¹⁾,
- h) dozírá v rozsahu své působnosti na dodržování tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení,
- i) plní další úkoly stanovené mu tímto zákonem.

(3) Obecní úřad obce s rozšířenou působností se při plnění svých úkolů opírá o odbornou pomoc odborné organizace státní památkové péče.

(4) Podrobnosti o způsobech zabezpečování předpokladů pro komplexní péči o kulturní památky obecními úřady obcí s rozšířenou působností stanoví ministerstvo kultury vyhláškou.

§ 30

Obec

(1) Obec pečuje o kulturní památky v místě a kontroluje, jak vlastníci kulturních památek plní povinnosti uložené jim tímto zákonem. Obec vychází přitom z odborných vyjádření odborné organizace státní památkové péče.

(2) Obec může podle místních podmínek po projednání s obecním úřadem obce s rozšířenou působností zřídit právnickou osobu nebo organizační složku pro obnovu kulturních památek.

§ 31

Komise státní památkové péče, konzervátor státní památkové péče a zpravodajové státní památkové péče

(1) Rada kraje a rada obce s rozšířenou působností zřizují podle potřeby pro všestranné posuzování a koordinaci úkolů státní památkové péče komise státní památkové péče jako pracovní komise.²¹⁾

(2) Obecní úřad obce s rozšířenou působností jmenuje po vyjádření odborné organizace státní památkové péče konzervátora státní památkové péče (dále jen „konzervátor“) jako dobrovolného pracovníka. Konzervátor je členem komise státní památkové péče zřízené radou obce s rozšířenou působností.

²¹⁾ § 65 zákona o národních výborech.

(3) Úkolem konzervátora je soustavně sledovat stav kulturních památek, podávat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností zprávy o jejich stavu, o péči o ně a jejich využití, navrhopvat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností potřebná opatření a napomáhat propagaci kulturních památek a státní památkové péče.

(4) Na návrh konzervátora může obecní úřad obce s rozšířenou působností pověřit pro určitý vymezený územní obvod dobrovolné pracovníky funkcí zpravodaje státní památkové péče (dále jen „zpravodaj“), kteří spolupracují s konzervátorem při plnění jeho úkolů.

(5) Činnost konzervátora a zpravodaje řídí obecní úřad obce s rozšířenou působností. Odbornou pomoc mu přitom poskytuje odborná organizace státní památkové péče.

(6) Podrobnosti o úkolech konzervátorů a zpravodajů stanoví obecně závazný právní předpis.

§ 32

Odborná organizace státní památkové péče

(1) Odborná organizace státní památkové péče je organizace pro výkon a koordinaci veškeré odborné činnosti v oboru státní památkové péče k zabezpečení jednoty kulturně politických záměrů a ideově metodických, ekonomických a technických hledisek, jakož i perspektivního rozvoje státní památkové péče.

(2) Odborná organizace státní památkové péče

- a) zpracovává rozboru stavu a vývoje státní památkové péče, podklady pro prognózy, koncepce a dlouhodobé výhledy rozvoje státní památkové péče,
- b) organizuje, koordinuje a plní vědeckovýzkumné úkoly státní památkové péče, rozpracovává teorii a metodologii státní památkové péče a metodiku společenského uplatnění kulturních památek,
- c) plní úkoly odborně metodického, dokumentačního a informačního pracoviště pro úsek státní památkové péče a zabezpečuje průzkumy, výzkumy a dokumentaci kulturních památek, památkových rezervací a památkových zón a je současně poskytovatelem údajů podle zvláštního právního předpisu¹⁾,
- d) vede ústřední seznam kulturních památek,
- e) připravuje odborné podklady pro ministerstvo kultury, zejména pro prohlášení věcí za kulturní památky,
- f) zpracovává potřebné odborné podklady pro ostatní orgány státní památkové péče, metodicky usměrňuje činnost konzervátorů a zpravodajů a poskytuje bezplatnou odbornou pomoc vlastníkům kulturních památek při zajišťování péče o kulturní památky,
- g) zabezpečuje odborný dohled nad prováděním komplexní péče o kulturní památky a nad jejich soustavným využíváním,
- h) sleduje kulturně výchovné využití kulturních památek a jejich propagaci a zabezpečuje kulturně výchovné využití a zpřístupnění kulturních památek, s nimiž hospodaří,
- i) zabezpečuje další vzdělávání pracovníků v oboru státní památkové péče,
- j) plní další úkoly na úseku státní památkové péče, kterými ji pověří ministerstvo kultury.

(3) Odborná organizace státní památkové péče si pro zajištění činností pro výkon státní památkové péče vytváří se souhlasem ministerstva kultury a po projednání s krajem krajská, popřípadě i další územní odborná pracoviště (střediska).

§ 33

Zrušen

§ 34

Oprávnění orgánů a odborné organizace státní památkové péče

(1) Orgán nebo odborná organizace státní památkové péče, popřípadě celní úřady vydají osobám pověřeným plněním úkolů státní památkové péče osvědčení, na základě kterého jsou oprávněny:

- a) vstupovat do podniků, závodů, zařízení, objektů a na ostatní nemovitosti,
- b) vykonávat v nich potřebné odborné práce na ochranu kulturních památek nebo pro vědecké účely, zejména dokumentační a konzervační, jakož i odborný dozor,
- c) požadovat za tím účelem potřebné údaje a vysvětlení,
- d) nahlížet do příslušných dokladů.

(2) Při činnosti uvedené v odstavci 1 se osoby pověřené plněním úkolů státní památkové péče mohou seznamovat se státním hospodářským a služebním tajemstvím, jen jsou-li k tomu určeny podle zvláštních předpisů.²²⁾ Jsou přitom povinny dbát zájmů obrany státu a zachovávat státní, hospodářské a služební tajemství. Své úkoly jsou povinny plnit tak, aby organizace ve své činnosti nebo občan ve svých právech byli omezeni jen v nezbytném rozsahu.

(3) Pro vstup do objektů a zařízení ozbrojených sil a ozbrojených sborů platí zvláštní předpisy.²³⁾

Č Á S T P Á T Á OPATŘENÍ PŘI PORUŠENÍ POVINNOSTÍ

Pokuty právnických osobám a fyzickým osobám při výkonu podnikání

§ 35

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání

- a) nechrání věc před poškozením, zničením nebo odcizením od doručení vyrozumění o podání návrhu na prohlášení věci za kulturní památku nebo o tom, že ministerstvo kultury hodlá věc prohlásit za kulturní památku z vlastního podnětu, až do rozhodnutí ministerstva kultury,
- b) nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 3 odst. 5, § 12, § 14b odst. 2 tohoto zákona,
- c) nepečuje o zachování kulturní památky, neudrzuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí,

²²⁾ § 9, § 17 až 19 zákona č. 102/1971 Sb., o ochraně státního tajemství.

§ 3 nařízení vlády ČSSR č. 148/1971 Sb., o ochraně hospodářského a služebního tajemství.

²³⁾ Např. § 5 zákona č. 169/1949 Sb., o vojenských újezdech.

§ 22 zákona č. 40/1961 Sb., o ochraně Československé socialistické republiky.

Zákon č. 40/1974 Sb., o Sboru národní bezpečnosti.

Zákon č. 59/1965 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů.

- d) porušuje podmínky určené v rozhodnutí o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny,
- e) provádí obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo nedodržuje podmínky určené v tomto závazném stanovisku,
- f) přemístí bez předchozího souhlasu krajského úřadu nemovitou kulturní památku,
- g) provádí restaurování, jde-li o kulturní památku, prostřednictvím fyzické osoby, která nemá povolení ministerstva kultury, nejde-li o výkon restaurátorské činnosti podle § 14a odst. 12, prostřednictvím fyzické osoby, které byla restaurátorská činnost pozastavena podle § 14a odst. 11, anebo prostřednictvím fyzické osoby, která není osobou oprávněnou k restaurování podle § 14b odst. 2, nebo která postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 3 nebo § 39 odst. 3,
- h) provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).

(2) Krajský úřad uloží pokutu až do výše 4 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání

- a) nepečuje o zachování národní kulturní památky, neudrzuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí,
- b) provádí obnovu národní kulturní památky bez závazného stanoviska krajského úřadu nebo nedodržuje podmínky určené v tomto závazném stanovisku,
- c) provádí restaurování, jde-li o národní kulturní památku, prostřednictvím fyzické osoby, která nemá povolení ministerstva kultury, nejde-li o výkon restaurátorské činnosti podle § 14a odst. 12, prostřednictvím fyzické osoby, které byla restaurátorská činnost pozastavena podle § 14a odst. 11, anebo prostřednictvím fyzické osoby, která není osobou oprávněnou k restaurování podle § 14b odst. 2, nebo která postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 3 nebo § 39 odst. 3,
- d) přemístí bez předchozího souhlasu krajského úřadu národní kulturní památku nebo trvale přemístí movitou kulturní památku z veřejně přístupného místa,
- e) zapůjčí do zahraničí nebo se pokusí do zahraničí vyvézt nebo vyveze kulturní památku bez předchozího souhlasu ministerstva kultury,
- f) nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 21 odst. 4, § 22 odst. 2 nebo § 23 odst. 2 tohoto zákona,
- g) provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum, nebo provádí archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2, nebo postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4.

(3) Ministerstvo kultury zakáže restaurování právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě oprávněné k restaurování, pokud hrubým způsobem nebo méně závažným způsobem, ale opakovaně prokazatelně poškodila při restaurování kulturní památku nebo její část, která je dílem výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi, a to až na dobu 2 let.

(4) Ministerstvo kultury zakáže provádění archeologických výzkumů právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě oprávněné k provádění archeologických výzkumů, pokud

provádí archeologické výzkumy, které archeologické nálezy ohrožují nebo poškozují, a to až na dobu 2 let.

(5) Podání rozkladu proti rozhodnutí o zákazu restaurování podle odstavce 3 nebo o zákazu provádění archeologických výzkumů podle odstavce 4, vydanému Ministerstvem kultury, nemá odkladný účinek.

Z judikatury:

7 A 155/94 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Bezsubjektní útvary, jako podnik ve vlastnictví fyzické osoby, ani obchodní jméno jako pouhé označení fyzické osoby podnikatele pro právní úkony při podnikatelské činnosti však není osobností ve smyslu právním, není subjektem, ale objektem práv a povinností. Obchodní jméno není totožné ani zástupné s fyzickou nebo právnickou osobou, není schopno nabývat práva a brát na sebe povinnosti, nelze jej žalovat a nemůže být žalováno, nelze proti němu vést výkon rozhodnutí atd.: nemá ani znaky, které zákon spojuje se vznikem právnické osoby.

Způsobilost mít práva a povinnosti a způsobilost k právním úkonům, tedy i způsobilost vystupovat ve správním řízení a být adresátem rozhodnutí měla v posuzovaném případě zjevně jen fyzická osoba: František H., a nikoli označení „firma František H., řezník - uzenář“.

Správní orgány obou stupňů uložily napadeným rozhodnutím povinnosti bezsubjektivnímu zjevu, non-osobě, něčemu, co podle práva není způsobilé je mít. Takováto vada má nutně za následek, že rozhodnutí je nevykonatelné, neboť soudní či správní exekucí lze postihnout jen osobu, tj. toho, kdo je způsobilý mít práva a nést povinnosti, nikoli něco, co v právním smyslu subjektem práv a povinností vůbec není a být nemůže.

5 A 63/97 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Tím, kdo „provádí obnovu kulturní památky bez vyžádání závazného stanoviska okresního národního výboru“, resp. orgánu státní památkové péče, ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči, je tedy nutno rozumět vlastníka kulturní památky, event. zmíněného uživatele, nikoli právnickou osobu (v dané věci žalobce), která toliko na základě soukromoprávního smluvního vztahu provádí pro vlastníka či uživatele kulturní památky vlastní práce v rámci obnovy (obdobně viz pojem stavebník ve stavebním řízení a jeho sankční odpovědnost na rozdíl od smluvního dodavatele stavebních prací - zhotovitele). Není tedy možné za uvedené protiprávní jednání uložit pokutu této právnické osobě („zhotoviteli“).

Jinak by tomu bylo v případě, kdy by vlastník kulturní památky naopak splnil své zákonné povinnosti, vyžádal by si předehozí závazné stanovisko, dodavatele („zhotovitele“) by uvědomil, že věc je kulturní památkou (§ 9 odst. 4 zákona o státní památkové péči) a seznámil by jej se závazným stanoviskem, přičemž zhotovitel by postupoval v rozporu s podmínkami určenými v tomto stanovisku. Rovněž i sankci za znehodnocení či zničení kulturní památky [§ 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči] tu lze uložit přímo zhotoviteli - dodavateli, neboť se jedná o sankci za porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 9 odst. 3 zákona o státní památkové péči, tedy povinnosti vztahující se nikoli jen na vlastníky či uživatele kulturní památky [ostatně to, že by aplikace ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči snad nepřicházela v úvahu, nenamítá ani žalobce].

7 A 124/97 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Závazné stanovisko podle ustanovení § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči vydává orgán státní památkové péče na základě žádosti vlastníka nemovitosti ve správním řízení (§ 44 zákona o státní památkové péči), a to správním rozhodnutím [*dnes formu závazného stanoviska upravuje § 44a odst. 3 zákona o státní památkové péči, poznámka vydavatele*]. Za takové nelze považovat sdělení stavebního úřadu, jímž reagoval na ohlášení provedení reklamního nápisu v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 stavebního zákona [*dnes § 106 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), poznámka vydavatele*], a to bez ohledu na to, zda v něm řešil jako předběžnou otázku přípustnost prací z hlediska památkové péče.

Jestliže si žalobce nevyžádal předem závazné stanovisko a reklamní nápis realizoval pouze na základě sdělení stavebního úřadu, že tento nemá proti jeho provedení námitky, porušil tím povinnost uloženou mu v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči a zároveň naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 35 odst. 1 písm. i) tohoto zákona [*dnes § 35 odst. 1 písm. h) zákona o státní památkové péči, poznámka vydavatele*]. Námitka, že žalovaný nevzal v úvahu závaznost sdělení stavebního úřadu, je proto s ohledem na shora uvedené právně irelevantní.

6 A 117/93 (Rozsudek Vrchního soudu v Praze)

Správní sankce byla žalobci uložena podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči.

Jak je však z obsahu spisu a zejména z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, byla sankce uložena za to, že žalobce nesplnil opatření jemu uložené pravomocným rozhodnutím, vydaným podle § 10 zákona o státní památkové péči. Byla tedy sankce uložena za něco jiného, než za co zákon její uložení umožňuje. Nejde tu o pochybení formální. Aby bylo možno uložit sankci, je nutno v řízení prokázat, že delikvent nepečoval, neudržoval, užíval neodpovídajícím způsobem, nechránil atd. Žádný takový důkaz relevantním způsobem

proveden v řízení nebyl. Tímto důkazem samozřejmě není konstatování, že žalobce nesplnil (popř. nedostatečně splnil) opatření jemu uložená.

2 As 11/2009 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Rozhodující je, zda stěžovatel naplnil znaky skutkové podstaty deliktu podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči, tedy zda prováděl obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností, jak je mu kladeno za vinu. Pro posouzení důvodnosti této kasační námitky je rozhodující výklad pojmu „obnova“. V památkové péči vykládá např. Ilustrovaná encyklopedie (Encyklopedický dům, 1996) obnovu památky jako různé způsoby odborného ošetření narušené nebo poškozené památky, která na rozdíl od konzervace zahrnuje i změnu její zachované podoby. Tyto úvahy však nejsou rozhodné, pokud je pojem definován zákonem. Zákon o památkové péči pojem „obnova“ zavádí jako legislativní zkratku v ustanovení § 14 odst. 1 a rozumí jí údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky nebo jejího prostředí.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalovaného nespecifikuje, kterou z činností, jež v sobě legislativní zkratka „obnova“ zahrnuje, měl stěžovatel provádět; obě pouze konstatují výčet prací a nazývají je obnovou. K tomu, aby stěžovatel mohl být pokutován za provádění obnovy bez předchozího vyžádání závazného stanoviska, se však musí jednat o některou z forem, jimiž lze pojem „obnova“ naplnit.

Se závěrem krajského soudu, že pod pojem „obnova“ spadá jakýkoliv zásah do kulturní památky, nelze souhlasit. V citovaném ustanovení je uveden výčet konkrétních činností, které pod pojem „obnova“ lze podřadit. Jen za situace, že by stěžovatel prováděl její údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky, mohl provádět obnovu ve smyslu zákona o památkové péči a jen v tom případě byl povinen k vyžádání zmíněného závazného stanoviska. Tyto pojmy přitom mají jiný obsah ve vztahu k nemovitým a k movitým kulturním památkám. Ve vztahu k nemovitým je třeba respektovat jejich význam stavebnětechnický (za předpokladu, že vůbec jde o pojem, který může být ve vztahu k nemovitosti naplněn), pokud není pro potřeby památkové péče stanoveno jinak. Ovšem ani podle stavebního práva nejde vždy o pojmy definované; výjimkou je pojem údržba stavby, jímž je třeba podle § 3 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, třeba rozumět „práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její životnost. Při vnímání těchto pojmů ve stavebnětechnickém smyslu se jeví jako nejpravděpodobnější podřazení stěžovatelem provedených prací jako tzv. „jiné úpravy kulturní památky“. Z vyjádření žalovaného (aniž by soud připouštěl, že by vyjádřením k žalobě či ke kasační stížnosti mohl žalovaný vyvážit deficit neexistence úvahy ve správních rozhodnutích) lze usuzovat, že právě tuto kategorii měly správní orgány za naplnění pojmu „obnova“. Ostatně i úvahu krajského soudu o naplnění tohoto pojmu jakýmkoliv zásahem by bylo lze akceptovat s tím, že onen „jakýkoliv zásah“ je logicky podřaditelný pod pojem „jiná úprava kulturní památky“. Takovému posouzení však brání skutečnost, že právě pojem „jiná úprava kulturní památky“ je výslovně definován prováděcím předpisem. Podle § 9 vyhlášky č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů se jinou úpravou kulturní památky podle § 14 odst. 1 zákona rozumí modernizace budovy při nezměněné funkci nebo využití kulturní památky, dále nástavba či přestavba.

Pojem „obnova“ tedy nemůže být naplněn jakýmkoliv zásahem do památky, ale jen některou z činností, pro které zákon o památkové péči tuto legislativní zkratku zavedl. Při podřazení zásahu do nemovité kulturní památky pod tyto typy zásahů, je třeba respektovat jejich definice obsažené v právních předpisech, případně jejich stavebnětechnický význam.

Bylo sice zjištěno, jaké práce byly provedeny, ovšem vzhledem k tomu, že žalovaný vůbec neprovedl podřazení těchto prací jednotlivým typům činností, jimiž lze tento pojem naplnit, nelze dospět k závěru o úplnosti dokazování. Není totiž zřejmé, zda by tohoto podřazení byl správní orgán sám schopen na základě svých odborných znalostí, nebo zda by musel vyžádat posouzení prací odborníkem znalým kategorizace stavebních prací (tj. kategorizace ve smyslu pojmů obsažených v § 14 odst. 1 zákona). Tím se však správní orgány obou stupňů vůbec nezabývaly a ničím neodůvodněná úvaha krajského soudu v tomto směru se jeví jako zcela nahodilá.

57 Ca 50/2009 (Rozsudek Krajského soudu v Plzni)

Žalobce se dopustil správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. e) památkového zákona při výkonu svého podnikání. Nelze pominout ani to, že žalobce tuto skutečnost v průběhu správního řízení nijak nerozporoval. Ve vyjádření ze dne 4.2.2009 žalobce uvedl, že „dům na náměstí č.p. x jsem koupil v roce 1994 za účelem podnikání“. V řízení o žalobě žalobce v přehledu svého majetku, který přiložil k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, „dům na náměstí je vložen v majetku v podnikání“. Ve stejné listině žalobce uvedl, že mezi jeho dluhy patří „úvěr v bance na rekonstrukci domu na náměstí L x v N. 2.700.000 Kč splatný 20.4.2021. 1.200.000 Kč splatný 20.9.2016.“ Ze smluv o úvěru s Q bankou a.s., které žalobce doložil k prokázání výše svých dluhů, vyplývá, že žalobce je uzavřel jako podnikatel, když byl v záhlaví smluv označen svým IČ. Za této situace je nutné dospět ke stejnému závěru, ke kterému dospěly správní orgány, a to, že prováděl opravu kulturní památky při výkonu svého podnikání.

Vzhledem k tomu, že žalobce při výkonu svého podnikání prováděl obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností a zároveň nedodržoval podmínky určené v závazném stanovisku, bylo nezbytné jeho jednání kvalifikovat jako správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. e) památkového zákona, nikoli jako přestupek podle 39 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Jednání žalobce nebylo přestupkem, a proto nebylo možné v dané věci aplikovat § 40 památkového zákona ani § 12 odst. 1 zákona o přestupcích či jiná ustanovení zákona o přestupcích.

§ 36

Při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody.

Z judikatury:

59 Ca 59/2002 (Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem)

Zákon o státní památkové péči stanoví správnímu orgánu příkladem kritéria, ke kterým je povinen přihlížet při rozhodování o výši pokuty za správní delikt dle § 35 odst. 1 zákona o státní památkové péči.

Z rozhodnutí okresního úřadu, kterým byla pokuta za správní delikt dle § 35 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o státní památkové péči ve výši 45.000,- Kč uložena, vyplývá, že při určení výše pokuty se okresní úřad *[dnes obecní úřad obce s rozšířenou působností, poznámka vydavatele]* zabýval hledisky dle § 36 zákona o státní památkové péči. Vzal v úvahu, že zákon o státní památkové péči byl porušen ve třech případech, v období srpna až října 2001, došlo ke znehodnocení kulturní památky, právnická osoba se vyhýbala úřednímu jednání a lze vyloučit nevědomost o povinnostech plynoucích ze zákona o státní památkové péči. Z těchto důvodů byla pokuta stanovena ve spodní polovině možné sazby. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu o výši pokuty tak jasně vyplývají skutečnosti, které byly hodnoceny při určení výše pokuty, tyto skutečnosti nevybočují z hledisek určených § 36 zákona o státní památkové péči pro určení pokuty, závěr o výši pokuty soud neshledal v logickém rozporu s těmito zjištěnými skutečnostmi a výše pokuty nevybočila ze zákonem vymezeného rozsahu.

5 As 3/2010 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Podle ustanovení § 36 památkového zákona se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody. Zmíněné ustanovení upravuje kritéria, která hrají roli pro určení výše pokuty, nicméně toto ustanovení je obecným ustanovením platným pro celou škálu možných porušení povinností uvedených v tomto zákoně. Z důvodu jeho obecnosti však ne ve všech případech porušení zákonem stanovených povinností lze s ohledem na charakter protiprávního jednání použít všechna kritéria, tak jak jsou zde uvedena. Citované ustanovení je třeba vykládat minimálně jako vodítko, pokud jej nelze přímo v jednotlivostech použít, k čemuž by měl správní orgán přihlédnout.

Nejvyšší správní soud na tomto místě souhlasí s názorem stěžovatele, že se bezesporu jedná o jednorázovou povinnost stavebníka, nelze proto pro stanovení výše pokuty použít jako měřítko druhé kritérium, tj. dobu trvání protiprávního jednání, když se jedná o povinnost, kterou je nutno splnit již v okamžiku zahájení přípravy stavby, tedy jednorázově. Pro určení výše pokuty proto mohl stěžovatel přihlédnout k době trvání protiprávního stavu, nebylo to však jeho povinností, nicméně však nemohl přihlédnout k době trvání protiprávního jednání, když se jednalo o porušení jednorázové povinnosti.

Za situace, kdy se nejedná o kulturní památku dle ustanovení § 2 zákona o státní památkové péči, nelze hodnotit ani třetí kritérium ustanovení § 36 zákona o státní památkové péči, kulturně politický význam kulturní památky.

Správní orgán uložil pokutu na spodní hranici možné výše pokuty, což odůvodnil tím, že se jedná o první porušení žalovaného a dále vzal v úvahu, že byla neprodleně zajištěna náprava. Dle Nejvyššího správního soudu skutečnosti, které byly hodnoceny při určení výše pokuty, nevybočují z hledisek určených ustanovením § 36 památkového zákona pro určení pokuty, závěr o výši pokuty není v logickém rozporu s těmito zjištěnými skutečnostmi a výše pokuty nevybočila ze zákonem vymezeného rozsahu.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že správní orgán tedy nemohl přihlédnout k době trvání protiprávního jednání a ke kulturně politickému významu kulturní památky, neboť tato kritéria jsou v dané věci nepřipadná; k čemu mohl přihlédnout byla výše hrozící či způsobené škody. Toto pochybení však nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí. Správní orgán dále nebyl, dle názoru Nejvyššího správního soudu ve světle rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133 (přist. na www.nssoud.cz), povinen posuzovat ohledem na okolnosti případu osobní a majetkové poměry žalobce, když je s ohledem na osobu žalobce, jakož i z výše uložené pokuty zřejmé, že ta nemá likvidační charakter. Nadto žalobce sám námitku takového charakteru nevzněl.

57 Ca 50/2009 (Rozsudek Krajského soudu v Plzni)

Z prvoinstančního rozhodnutí je zcela zřejmé, jaký byl kulturně politický význam kulturní památky, po jaké časové období podle názoru správního orgánu obnova památky probíhala, k jakým zásahům do památky došlo, jaké z těchto zásahů a jak ji poškodily, jaké zásahy jsou vratné a jaké nevratné, v čem spočívá celkové znehodnocení kulturní památky, k jakým přitěžujícím a polehčujícím okolnostem správní orgán přihlédl a proč byla sankce uložena právě ve výši 1.000.000 Kč. Je tudíž naprosto nedůvodná obecně formulovaná námitka žalobce, že kritéria uvedená v § 36 památkového zákona nebyla hodnocena.

Přestože se správní orgány nastíněným kritériem nezabývaly, dílem jistě z toho důvodu, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo vydáno teprve dne 20.4.2010, nepovažoval soud toto pochybení za pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Učinil tak proto, že žalobce netvrdil skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikovatelnost závěrů uvedených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce totiž v žalobě netvrdil, že by výše pokuty pro něho byla likvidační, tvrdil pouze, že by pro něho byla „téměř likvidační“. Žalobce navíc v přehledu svého majetku, který přiložil k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že má zásoby v hodnotě 2.500.000 Kč, kromě předmětného domu rodinný dům č.p. x na N předměstí v hodnotě 2.700.000 Kč, motorové vozidlo značky E v hodnotě 200.000 Kč, dále uvedl, že má příjmy z podnikání, ze kterých hradí splátky úvěrů ve výši cca. 30.000 Kč měsíčně a dále z nich nakupuje zboží. S ohledem na majetkové poměry žalobce, zejména když uložená výše sankce nedosahuje ani jedné poloviny hodnoty zásob žalobce, nelze hovořit o tom, že by sankce byla pro žalobce či jeho podnikání likvidační.

Zjištěný skutkový stav rozhodně neodpovídá tomu, že by se žalobce snažil zachránit kulturní památku. Kulturní památka byla jednáním žalobce znehodnocena způsobem uvedeným ve správních rozhodnutích. Žalobce svým vyjádřením toliko dokládá, že se o své vůli rozhodl nerespektovat podmínky závazného stanoviska a zcela bez vydání stanoviska k dalším zamýšleným úpravám přistoupil k zásahům do kulturní památky, ačkoli věděl, že jedná jak v rozporu s památkovým zákonem tak závazným stanoviskem. Takové jednání je nutné považovat za nejhrubší formu porušení zákonných povinností, které žalobci přitěžuje, nikoli polehčuje.

§ 37

(1) Pokuta je splatná do třiceti dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla uložena.

(2) Pokutu lze uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán státní památkové péče, který je příslušný pokutu uložit, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

(3) Pokutu vybírá a vymáhá orgán státní památkové péče, který ji uložil.

(4) Pokuta uložená a vybraná obecním úřadem obce s rozšířenou působností je příjmem obce s rozšířenou působností. Pokuta uložená a vybraná krajským úřadem je příjmem kraje.

Z judikatury:

5 As 26/2011 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Podle ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu musí soudy z úřední povinnosti, tedy i bez příslušné žalobní či stížní námítky, zkoumat, zda v posuzované věci nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty.

Pro stanovení počátku subjektivní jednorozhodčí lhůty k uložení pokuty je rozhodující den, kdy se orgán státní památkové péče dozvěděl o porušení povinnosti. ... Vědomost o porušení povinnosti je vázána na určité skutečnosti, z nichž plyne důvodné podezření, že k porušení povinnosti došlo. ... V tomto okamžiku nemusí být postaveno najisto, že k porušení povinnosti skutečně došlo, neboť definitivní závěr o spáchání správního deliktu lze učinit až po shromáždění veškerých nezbytných podkladů pro rozhodnutí v daném správním řízení.

Z uvedeného tedy vyplývá, že během jednání dne 12. 1. 2009 vyšlo najevo, že žalobce provedl výměnu oken na předmětné budově, která, byť není kulturní památkou, se nachází na území městské památkové zóny. ... je tedy zřejmé, že v daném případě nastal počátek běhu jednorozhodčí prekluzivní lhůty k uložení pokuty nejpozději v den konání uvedeného jednání, tj. dne 12. 1. 2009.

Za dané situace tedy nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že k uplynutí subjektivní jednorozhodčí lhůty pro uložení pokuty podle § 37 odst. 2 zákona o státní památkové péči došlo nejpozději dne 12. 1. 2010. ... Vzhledem k tomu, že se žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolal, nabylo rozhodnutí právní moci až dnem, kdy bylo zástupci žalobce doručeno rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí odvolání, tj. dne 1. 2. 2010. ... Z tohoto tedy vyplývá závěr, že pokuta za správní delikt byla v daném případě žalobci uložena až po uplynutí zákonem stanovené jednorozhodčí prekluzivní lhůty podle § 37 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

§ 38

Uložením pokuty právnické osobě zůstává nedotčena odpovědnost právnické osoby, popřípadě jejich pracovníků, podle zvláštních předpisů.

Přestupky

§ 39

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností může uložit pokutu až do výše 2.000.000 Kč fyzické osobě, který se dopustí přestupku tím, že

- a) nechrání věc před poškozením, zničením nebo odcizením od doručení vyrozumění o podání návrhu na prohlášení věci za kulturní památku nebo o tom, že ministerstvo kultury hodlá věc prohlásit za kulturní památku z vlastního podnětu až do rozhodnutí ministerstva kultury,
- b) nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 3 odst. 5, § 12 tohoto zákona,
- c) nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu a nechrání ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením, nebo kulturní památku užívá způsobem, který neodpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu,
- d) poruší podmínky určené v rozhodnutí o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny,
- e) provádí obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo nedodržuje podmínky určené v tomto závazném stanovisku,
- f) provádí neoprávněné výkopy na území s archeologickými nálezy,
- g) provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17),
- h) provádí restaurování, jde-li o kulturní památku, bez povolení ministerstva kultury, nejde-li o výkon restaurátorské činnosti podle § 14a odst. 12, nebo přestože jí byla restaurátorská činnost pozastavena podle § 14a odst. 11, anebo přestože není osobou oprávněnou k restaurování podle § 14b odst. 2, nebo při zákazu uloženém podle § 35 odst. 3 nebo § 39 odst. 3,
- i) jako držitel povolení k restaurování neoznámil ministerstvu kultury neprodleně změnu údajů podle § 14a odst. 9,
- j) porušuje jiné povinnosti stanovené tímto zákonem.

(2) Krajský úřad může uložit pokutu do výše 4 000 000 Kč fyzické osobě, který se dopustí přestupku tím, že

- a) nepečuje o zachování národní kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu a nechrání ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením, nebo národní kulturní památku užívá způsobem, který neodpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu,

- b) provádí obnovu národní kulturní památky bez závazného stanoviska krajského úřadu nebo nedodržuje podmínky určené v tomto závazném stanovisku,
- c) přemístí nemovitou kulturní památku nebo národní kulturní památku, nebo trvale přemístí movitou kulturní památku z veřejně přístupného místa bez předchozího souhlasu krajského úřadu,
- d) zapůjčí do zahraničí nebo se pokusí do zahraničí vyvézt nebo vyveze kulturní památku bez předchozího souhlasu ministerstva kultury,
- e) provádí restaurování, jde-li o národní kulturní památku, bez povolení ministerstva kultury, nejde-li o výkon restaurátorské činnosti podle § 14a odst. 12, nebo přestože jí byla restaurátorská činnost pozastavena podle § 14a odst. 11, anebo přestože není osobou oprávněnou k restaurování podle § 14b odst. 2, nebo při zákazu uloženém podle § 35 odst. 3 nebo § 39 odst. 3,
- f) neplní oznamovací povinnost stanovenou v § 21 odst. 4, § 22 odst. 2 nebo § 23 odst. 2 tohoto zákona,
- g) provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum, nebo provádí archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2, nebo postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4.

(3) Ministerstvo kultury může zakázat restaurování fyzické osobě oprávněné k restaurování, pokud hrubým způsobem nebo méně závažným způsobem, ale opakovaně prokazatelně poškodila při restaurování kulturní památku nebo její část, která je dílem výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi, a to až na dobu 2 let.

(4) Ministerstvo kultury může zakázat provádění archeologických výzkumů fyzické osobě oprávněné k provádění archeologických výzkumů, pokud provádí archeologické výzkumy, které archeologické nálezy ohrožují nebo poškozují, a to až na dobu 2 let.

(5) Podání rozkladu proti rozhodnutí o zákazu restaurování podle odstavce 3 nebo o zákazu provádění archeologických výzkumů podle odstavce 4, vydanému Ministerstvem kultury, nemá odkladný účinek.

Z judikatury:

1 As 36/2010 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Podle § 78 odst. 1 správního řádu se nicotnost „zjišťuje a prohlašuje z moci úřední, a to kdykoliv.“ Nicotnost správního rozhodnutí totiž označuje stav, kdy správní akt vydaný správním orgánem není v důsledku určité závažné vady vůbec správním aktem, ale je paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nulitní (tj. nicotný) správní akt nikoho právně nezavazuje. Nicotnost nemůže být zhojena ani uplynutím času, na rozdíl od nezákonnosti či věcné nesprávnosti.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je typickým důvodem nicotnosti rozhodnutí absolutní nedostatek věcné příslušnosti na straně správního orgánu, který jej vydal. V nyní posuzovaném případě je zjevné, že primární rozhodnutí, tj. výše specifikované rozhodnutí městského úřadu, bylo vydáno absolutně věcně nepřislušným správním orgánem. Žalobce byl v době rozhodování městského úřadu i v době spáchání posuzovaného jednání příslušníkem Hasičského záchranného sboru České republiky. Podle § 10 odst. 1 zákona o přestupcích se jednání, které má znaky přestupku a jehož se dopustili příslušníci bezpečnostních sborů, projedná podle zvláštních zákonů. Takovým zvláštním zákonem je v daném případě zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Předmětné jednání žalobce tak vůbec nemělo být posuzováno městským úřadem v rámci řízení podle zákona o přestupcích, ale příslušným služebním funkcionářem v řízení podle § 186 a násl. zákona č. 361/2003 Sb.

Již v Protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 7. 9. 2008, který je součástí správního spisu, je totiž uvedeno, že od přítomných zasahujících hasičů bylo zjištěno, že účastník dopravní nehody (tj. žalobce), je jejich nadřízený, má hodnost plukovník a je ředitelem územního odboru N.

Podle § 10 odst. 2 zákona o přestupcích se přitom jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustil příslušník bezpečnostního sboru, projedná jako přestupek, pokud jeho pachatel přestal být osobou uvedenou v odstavci 1 citovaného ustanovení (tedy příslušníkem bezpečnostního sboru).

2 As 70/2010 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Zákon o přestupcích tedy koncipuje přestupkové řízení v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním, za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně, za účasti řádně předvolaného obviněného, je tedy sledována a také garantována jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jako součásti práva na spravedlivý proces. Z citovaného ustanovení tedy plyne, že správní orgán je v první řadě povinen přestupek projednat (a to včetně provádění dokazování) v přítomnosti obviněného z přestupku; v jeho nepřítomnosti tak může učinit jedině a pouze, odmítne-li obviněný, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Všichni svědci byli vyslechnuti mimo ústní jednání a v nepřítomnosti žalobce. To zakládá těžkou vadu řízení před správním orgánem prvního stupně, která způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť žádný z použitých důkazů nebyl pořízen zákonným způsobem a jsou tedy nepoužitelné per se. Stěžovatel pak pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravil a jeho protizákonný postup fakticky aproboval. Takovým postupem však došlo k významnému zásahu do pravidel spravedlivého procesu a k omezení práva žalobce na obhajobu. Stěžovatel má jistě pravdu v tom, že ne každé porušení procesních předpisů bude mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé a je třeba vždy posuzovat podmínky konkrétního případu. Nicméně v nyní projednávané věci je procesní pochybení správních orgánů natolik markantní a závažné, že způsobuje nezákonnost obou správních rozhodnutí bez dalšího, a to především proto, že zcela vyloučilo žalobce z uplatňování jeho procesních práv, která jsou mu garantována právním řádem. Za podstatné porušení ustanovení o řízení je nutno vždy považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen podstatný soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval.

Argumentaci stěžovatele, že zmiňovaný procesní deficit byl napraven tím, že na ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, byly přečteny protokoly o svědeckých výpovědích a tyto důkazy byly tedy provedeny ve formě listinné, je nutno odmítnout, neboť se stále jednalo o čtení protokolů o nezákonně pořízených výsleších svědků. Jestliže dále stěžovatel poukazuje na fakt, že žalobce byl před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně seznámen podle § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí (tj. i s protokoly o výsleších svědků) a měl možnost se k nim vyjádřit, navrhnout doplnění dokazování i opakování svědeckých výsledků a pokud jejich opakování nenavrl, pak svá procesní práva nerealizoval, je třeba konstatovat, že jeho úvaha je opět mylná.

Ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu stanoví, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že bylo konstatováno, že svědecké výsledky byly provedeny v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, vyplývá z díky § 51 odst. 1 správního řádu nepoužitelnost těchto důkazů jako podkladů rozhodnutí, a to právě pro jejich provedení v rozporu se zákonem.

7 As 24/2012 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Městskému soudu je v první řadě nutno vytknout, že namísto posouzení otázky, zda bylo prokázáno nesplnění oznamovací povinnosti dle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, zkoumal to, „zda si správní orgán opatřil dostatek podkladů pro závěr o tom, že žalobce provedl stavební činnost na území, které v roce 2007 nebylo archeologicky prozkoumáno.“ Je potřeba zopakovat, že tato otázka je z hlediska naplnění formálních znaků přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči irelevantní.

Následně městský soud listiny prokazující, ve kterých místech byl průzkum proveden (vyjádření oprávněné organizace a expertní posudek), považoval za „dostačující důkaz pro závěr, že žalobce prováděl stavební činnost bez ohlášení [Archeologickému ústavu].“ Nejvyšší správní soud však tyto listiny nepovažuje za dostačující pro prokázání nesplnění oznamovací povinnosti. Jedná se o důkazy nepřímé (přímo prokazují toliko to, kde byl průzkum proveden), které jsou navíc vyvráceny přesvědčivou, vnitřně nerozpornou argumentací stěžovatele. Ten totiž již v žalobě tvrdil a tvrdí i nyní, že kdyby v roce 2007 neoznámil Archeologickému ústavu svůj záměr stavební činnosti, nevěděla by oprávněná organizace o tom, že s ním má uzavřít dohodu o provedení záchranného archeologického výzkumu.

Dalším důkazem o tom, že stěžovatel oznamovací povinnost nesplnil, je vyjádření Archeologického ústavu o tom, že žádné takové oznámení neneviduje. Ani toto vyjádření však samo o sobě zcela nevyvrací racionální argumentaci stěžovatele. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného (in dubio pro reo), je třeba každou pochybnost zejména ohledně zjištěného skutkového stavu vykládat ve prospěch obviněného z přestupku.

Vyjádření Archeologického ústavu o tom, že neneviduje stěžovatelovo oznámení, je jistě významným důkazem proti tvrzení stěžovatele. Ovšem s ohledem na zjištěný skutkový stav, když mezi oprávněnou osobou a stěžovatelem došlo k uzavření dohody o provedení I. fáze záchranného archeologického výzkumu, vzniká pochybnost o průkaznosti tohoto vyjádření, potažmo o úplnosti evidence Archeologického ústavu. V takovém případě by bylo nutno uplatnit právě zásadu in dubio pro reo, ledaže by bylo prokázáno, že k uzavření dohody o provedení I. fáze záchranného archeologického výzkumu ze dne 1. 8. 2007 došlo za jiných okolností, než jak popisuje stěžovatel.

Pro vyvrácení tvrzení stěžovatele by tedy musely být provedeny další důkazy, zejména by muselo být zkoumáno (například výslechy svědků), na základě čeho došlo k uzavření dohody o provedení I. fáze záchranného archeologického výzkumu ze dne 1. 8. 2007. Bylo by nutno postavit na jisto, zda uzavření dohody iniciovala samotná oprávněná organizace, a pokud ano, zda tak učinila například na základě vlastních poznatků o tom, že stěžovatel chystá určitý záměr stavební činnosti, nebo zda o tomto záměru byla informována Archeologickým ústavem. Teprve v případě, že by bylo vyvráceno tvrzení stěžovatele, že se oprávněná organizace o záměru stavební činnosti dozvěděla od Archeologického ústavu, bylo by možné ve spojení s ostatními, výše zmíněnými důkazy hovořit o prokázání toho, že stěžovatel nesplnil oznamovací povinnost vůči Archeologickému ústavu, stanovenou v § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. f) tohoto zákona.

§ 40

Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, platí o přestupcích a jejich projednávání obecné předpisy.²⁴⁾

§ 41

(1) Pokutu vybírá a vymáhá orgán státní památkové péče, který ji uložil.

(2) Pokuta uložená a vybraná obecním úřadem obce s rozšířenou působností je příjmem obce s rozšířenou působností. Pokuta uložená a vybraná krajským úřadem je příjmem kraje.

Č Á S T Š E S T Á USTANOVENÍ SPOLEČNÁ A ZÁVĚREČNÁ

Ustanovení společná

§ 42

(1) Kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona.

(2) Národní kulturní památky prohlášené za ně podle dřívějších právních předpisů se považují za národní kulturní památky podle tohoto zákona. Památkové rezervace prohlášené za ně podle dřívějších právních předpisů se považují za památkové rezervace podle tohoto zákona. Ochranná pásma zřízená podle dřívějších právních předpisů se považují za ochranná pásma podle tohoto zákona.

(3) Povolení k archeologickým výzkumům vydaná podle dřívějších právních předpisů se považují za povolení podle tohoto zákona.

(4) Movité kulturní památky a národní kulturní památky podle zákona Slovenské národní rady o státní památkové péči, jsou-li na území České republiky, se považují za kulturní památky a národní kulturní památky podle tohoto zákona.

(5) Za kulturní památky a za národní kulturní památky podle tohoto zákona se nepovažují archiválie uznané za kulturní památky nebo prohlášené za národní kulturní památky podle zvláštních předpisů.²⁵⁾

²⁴⁾ Zákon č. 60/1961 Sb., o úkolech národních výborů při zajišťování socialistického pořádku, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

²⁵⁾ Zákon ČNR č. 97/1974 Sb., o archivnictví.

Vyhláška č. 101/1974 Sb., o uznávání archiválií za kulturní památky a o zvýšené ochraně archiválií jako kulturních a národních kulturních památek.

(6) zrušen

Z judikatury:

8 Tdo 503/2005 (Usnesení Nejvyššího soudu)

S ohledem na popsaná skutková zjištění a obsah spisu není pochyb o tom, že dům v H ulici, k.ú. N je nemovitou kulturní památkou ve smyslu § 42 odst. 1 zák. č. 20/1987 Sb., neboť byl dne 5. 11. 1963 podle zák. č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, ve znění pozdějších předpisů, zapsán do státního seznamu kulturních památek.

3 As 26/2008 (Rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Stěžovatel tvrdil, že vzhledem k chybně uvedenému číslu popisnému při zápisu nemovitosti není zřejmé, který dům byl za kulturní památku prohlášen.

Nejvyšší správní soud přisvědčil Městskému soudu v Praze, že v projednávaném případě nelze mít pochybnosti o tom, že v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky je jako kulturní památka zapsán dům č. p. 70 na pozemkové parcele č. 681 v k. ú. N. Ze sdělení Národního památkového ústavu ze dne 13.5.2005 vyplývá, že do uvedeného seznamu byla zapsána nemovitost č. p. 70, pouze omylem došlo při zápisu k uvedení č. p. 72, nemovitost s tímto číslem se však v O. ulici nenachází. Z listu vlastnictví č. 1343 (podle výpisu z katastru nemovitostí ze dne 24.1.2005) je rovněž zřejmé, že dům na parcele č. 681 má číslo popisné 70. Z žádosti stěžovatele ze dne 14.3.2005 o zrušení prohlášení domu č. 70 v N za kulturní památku vyplývá, že sám stěžovatel vycházel z toho, že předmětná nemovitost v jeho vlastnictví je kulturní památkou, přičemž ve své žádosti na chybné uvedení čísla popisného v rejstříku vůbec nepoukázal. Totožnou žádost stěžovatel podal již v roce 1999.

Podstatou kasačních námitek stěžovatele pak bylo zpochybnění zápisu domu č. p. 70, parc. č. 681 v k. ú. N do státního seznamu nemovitých kulturních památek Západočeského kraje ke dni 3.3.1964. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že toto nemůže představovat mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Rozhodnutí odboru školství a kultury rady krajského národního výboru o zápisu kulturní památky vydané na základě ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. a ustanovení § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú. l., o evidenci kulturních památek, totiž nemohlo být přezkoumáváno v rámci řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku, nýbrž jedině na základě opravných prostředků podaných proti tomuto rozhodnutí v souladu s vládním nařízením č. 91/1960 Sb., o správním řízení.

Pravomocné rozhodnutí o zápisu, potažmo zápis kulturní památky do příslušného seznamu ke dni 3.3.1964, tak existovaly k účinnosti zákona o státní památkové péči, tj. ke dni 1.1.1988, přičemž tento zápis byl jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči k tomu, aby bylo možné věc nadále považovat za kulturní památku.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že na základě sdělení údajů o památkové ochraně a evidenci Národního památkového ústavu ze dne 13.5.2005 a evidenčního listu nemovité kulturní památky, který zpracoval Státní ústav památkové péče a ochrany přírody v říjnu roku 1970, nemá pochybnost o tom, že zápis domu č. 70 do státního seznamu nemovitých kulturních památek byl skutečně ke dni 3.3.1964 proveden.

§ 42a

Působnosti stanovené krajskému úřadu nebo obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností podle tohoto zákona jsou výkonem přenesené působnosti.

§ 43

- (1) Práva a povinnosti stanovené tímto zákonem vlastníku kulturní památky má,
- a) je-li kulturní památka státním majetkem, státní organizace, která má kulturní památku ve správě²⁶⁾ nebo jiná organizace než státní, které byla kulturní památka odevzdána do trvalého užívání,²⁷⁾
 - b) je-li kulturní památka v družstevním nebo náhradním užívání na základě práva užívání k zajištění výroby, organizace, které takové užívací právo přísluší podle zvláštních předpisů,²⁸⁾

²⁶⁾ § 64 hospodářského zákoníku.

²⁷⁾ § 70 hospodářského zákoníku.

²⁸⁾ § 37 a násl. zákona č. 122/1975 Sb., o zemědělském družstevnictví.

- c) občan, jemuž bylo zřízeno k pozemku, který je kulturní památkou, právo osobního užívání pozemku podle zvláštních předpisů,²⁹⁾
 - d) ten, kdo s kulturní památkou nakládá jako se svou a je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu kulturní památka patří.³⁰⁾
- (2) Práva a povinnosti vlastníka věci, která by mohla být podle § 3 prohlášena za kulturní památku, má též správce a uživatel takové věci, jakož i ten, kdo s ní nakládá jako se svou a je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc patří.³⁰⁾

§ 43a

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad, celní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Ministerstvo kultury a odborná organizace státní památkové péče využívají ze základního registru obyvatel pro výkon působnosti podle tohoto zákona tyto referenční údaje:

- a) příjmení,
- b) jméno, popřípadě jména,
- c) adresa místa pobytu,
- d) datum, místo a okres narození, u subjektu údajů, který se narodil v cizině, datum, místo a stát, kde se narodil,
- e) datum, místo a okres úmrtí, jde-li o úmrtí subjektu údajů mimo území České republiky, datum úmrtí, místo a stát, na jehož území k úmrtí došlo; je-li vydáno rozhodnutí soudu o prohlášení za mrtvého, den, který je v rozhodnutí uveden jako den smrti nebo den, který nepřežil, a datum nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,
- f) státní občanství, popřípadě více státních občanství.

(2) Obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad, celní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Ministerstvo kultury a odborná organizace státní památkové péče využívají z informačního systému evidence obyvatel pro výkon působnosti podle tohoto zákona tyto údaje:

- a) jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné příjmení,
- b) datum narození,
- c) pohlaví,
- d) místo a okres narození, v případě narození v cizině místo a stát,
- e) rodné číslo,
- f) státní občanství, popřípadě více státních občanství,
- g) adresa místa trvalého pobytu, včetně předchozích adres místa trvalého pobytu, případně též adresa, na kterou mají být doručovány písemnosti podle zvláštního právního předpisu,
- h) počátek trvalého pobytu, popřípadě datum zrušení údaje o místu trvalého pobytu nebo datum ukončení trvalého pobytu na území České republiky,
- i) zbavení nebo omezení způsobilosti k právním úkonům, jméno, popřípadě jména, příjmení a rodné číslo opatrovníka, nebylo-li mu přiděleno, datum, místo a okres jeho narození a u opatrovníka, který se narodil v cizině, místo a stát, kde se narodil,
- j) jméno, popřípadě jména, příjmení a rodné číslo otce, matky, popřípadě jiného zákonného zástupce,

§ 1 a násl. zákona č. 123/1975 Sb., o užívání půdy a jiného zemědělského majetku k zajištění výroby.

§ 9 vládního nařízení č. 47/1955 Sb., o opatřeních v oboru hospodářsko-technických úprav pozemků.

§ 12 zákona č. 61/1977 Sb., o lesích.

²⁹⁾ § 198 a násl. občanského zákoníku.

³⁰⁾ § 132a občanského zákoníku.

- k) datum, místo a okres úmrtí; jde-li o úmrtí občana mimo území České republiky, datum úmrtí, místo a stát, na jehož území k úmrtí došlo,
- l) den, který byl v rozhodnutí soudu o prohlášení za mrtvého uveden jako den smrti, popřípadě jako den, který nepřežil.

(3) Obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad, celní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Ministerstvo kultury a odborná organizace státní památkové péče využívají z informačního systému cizinců pro výkon působnosti podle tohoto zákona tyto údaje:

- a) jméno, popřípadě jména, příjmení,
- b) datum narození,
- c) rodné číslo,
- d) pohlaví,
- e) místo a stát, kde se cizinec narodil; v případě, že se cizinec narodil na území České republiky, místo a okres narození,
- f) státní občanství, popřípadě více státních občanství,
- g) druh a adresa místa pobytu na území České republiky,
- h) počátek pobytu, popřípadě datum ukončení pobytu,
- i) zbavení nebo omezení způsobilosti k právním úkonům,
- j) jméno, popřípadě jména, příjmení otce, matky, popřípadě jiného zákonného zástupce,
- k) datum, místo a okres úmrtí; jde-li o úmrtí mimo území České republiky, stát, na jehož území k úmrtí došlo, popřípadě datum úmrtí,
- l) den, který byl v rozhodnutí soudu o prohlášení za mrtvého uveden jako den smrti, popřípadě jako den, který nepřežil.

(4) Z údajů podle odstavců 1 až 3 lze v konkrétním případě použít vždy jen takové údaje, které jsou nezbytné ke splnění daného úkolu. Údaje, které jsou vedeny jako referenční údaje v základním registru obyvatel, se využijí z informačního systému evidence obyvatel nebo informačního systému cizinců, pouze pokud jsou ve tvaru předcházejícím současný stav.

§ 44

Pokud tento zákon nestanoví jinak, řídí se

- a) uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti uchazečů pro restaurování kulturních památek a pro provádění archeologických výzkumů a
- b) podmínky pro restaurování kulturních památek osobou oprávněnou k restaurování a pro provádění archeologických výzkumů osobou oprávněnou k výzkumům zákonem o uznávání odborné kvalifikace^{11g)}.

§ 44a

(1) Ve správních řízeních vedených podle tohoto zákona lze listinu prokazující vlastnictví věci nahradit čestným prohlášením, nejde-li o věc, která je předmětem evidence v katastru nemovitostí.

(2) Ve správních řízeních vedených podle tohoto zákona týkajících se movité kulturní památky, která je příslušenstvím nemovité kulturní památky, je místní příslušnost orgánu státní památkové péče určena místem, kde se nachází nemovitá kulturní památka.

(3) Závazné stanovisko podle § 14 odst. 1 a 2, je-li vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu¹⁾, je samostatným rozhodnutím ve správním řízení, jinak je úkonem učiněným dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem. Stanoviska uplatněná k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci nejsou správním rozhodnutím.

§ 45

(1) Ministerstvo kultury vydá obecně závazné právní předpisy k provedení § 3 odst. 6, § 6a odst. 6, § 7 odst. 5, § 8 odst. 5, § 10 odst. 3, § 20 odst. 5, § 23b odst. 5, § 29 odst. 4 a § 31 odst. 6.

(2) Ministerstvo kultury vydá obecně závazné právní předpisy

- a) v dohodě s Ministerstvem pro místní rozvoj k provedení § 6 odst. 2, § 14 odst. 10 a § 17 odst. 7.
- b) v dohodě s ministerstvem financí České republiky k provedení § 16 odst. 3 a § 23 odst. 4,
- c) v dohodě s Ministerstvem financí k provedení § 27 odst. 5.

Ustanovení závěrečná

§ 46

Zrušují se

- 1. zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, ve znění zákona ČNR č. 146/1971 Sb.,
- 2. vyhláška č. 98/1959 Ú. l., o okresních konzervátorech a zpravodajích státní památkové péče,
- 3. vyhláška č. 99/1959 Ú. l., kterou se blíže určuje činnost a organizace krajských, okresních a místních komisí státní památkové péče,
- 4. vyhláška č. 116/1959 Ú. l., o evidenci kulturních památek,
- 5. vyhláška č. 118/1959 Ú. l., o památkových ochranných pásmech,
- 6. vyhláška č. 56/1960 Sb., o úhradě nákladů na udržování a obnovu kulturních památek,
- 7. § 11 písm. b) zákona č. 60/1961 Sb., o úkolech národních výborů při zajišťování socialistického pořádku, pokud se vztahuje na kulturní památky.

§ 47

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1988.

Kempný v. r.
Adamec v. r.

TŘÍDNÍK SPECIALIZACÍ RESTAURÁTORSKÝCH PRACÍ

Třídění je provedeno v základních strukturách, které umožňují přesný popis restaurátorské specializace buď kumulováním jednotlivých odborností z rozličných řádů, jejich doplňování podle skutečné specializace nebo naopak vyčleňování pouze jednotlivé úzké specializace z nabídky uvedené v příslušném řádku.

1 - malířská umělecká díla

2 - sochařská umělecká díla

3 - uměleckořemeslná díla

Kód	Položka třídníku
1	Malířská umělecká díla na plátně, dřevěných a kovových deskách, na papíře a pergamenu, na skle a jiných nestavebních materiálech, nástěnné malby, figurální sgrafita a polychromie na sochařských dílech
2 a	Polychromovaná sochařská umělecká díla z kamene, dřeva, kovu, keramiky, terakoty, štuky, sádky, umělého kamene a jiných výtvarných materiálů
2 b	Nepolychromovaná sochařská umělecká díla z kamene, dřeva, kovu, keramiky, terakoty, štuky, sádky, umělého kamene a jiných výtvarných materiálů
3 a	Polychromovaná nefigurální uměleckořemeslná díla z kamene, štuky, umělého kamene, sádky
3 b	Nepolychromovaná nefigurální uměleckořemeslná díla z kamene, dřeva, štuky, umělého kamene, sádky
3 c	Uměleckořemeslná díla z umělého mramoru
3 d	Uměleckořemeslná nefigurální malířská díla
3 e	Uměleckořemeslné povrchové úpravy na nefigurálních dílech
3 f	Zbroj, zbraně, mechanické přístroje, stroje a další podobné předměty
3 g	Uměleckořemeslná díla ze skla, keramiky a porcelánu, drahých kovů, z obecných kovů, z textilu, z papíru a pergamenu, z přírodních materiálů
3 h	Hudební nástroje
3 i	Ostatní uměleckořemeslná díla

EVIDENČNÍ DOTAZNÍK ŽADATELE O POVOLENÍ K RESTAUROVÁNÍ

Příjmení, jméno, titul:

Datum a místo narození:

Rodné číslo, bylo-li přiděleno, a státní občanství:

fotografie

Trvalý pobyt:

..... telefon:

Přechodný pobyt, bydliště:

..... telefon:

Adresa ateliéru:

..... telefon:

Vzdělání a kvalifikace pro obor restaurování

	Název a sídlo školy	Obor	Rok ukončení	Druh zkoušky
Odborné				
Úplné odborné				
Vyšší odborné				
Vysokoškolské				
Postgraduální				
Kursy, školení, stáže				

Délka odborné praxe srovnatelné s restaurováním:

.....

Odborná spolupráce s institucemi i jednotlivými odborníky v oblasti restaurování:

.....

Teoretická činnost (přednáška, publikace, restaurátorské výstavy) k problematice restaurování:

.....

.....

Další informace, které považujete za důležité pro udělení povolení k restaurování, je možné uvést na samostatném listě.

Prohlašuji, že údaje uvedené v tomto dotazníku a přiloženém Chronologickém přehledu provedených restaurátorských prací jsou pravdivé a že dokumentaci, předloženou k žádosti o povolení k restaurování, jsem osobně zpracoval na základě mnou samostatně provedených restaurátorských prací.

.....

Datum

.....

Podpis

Chronologický přehled provedených restaurátorských prací

Název díla	Provenience a umístění díla	Charakteristika provedeného restaurátorského zásahu	Rok zahájení a dokončení restaurování	Údaje o případné spolupráci s jinými restaurátory včetně uvedení jejich jména

**Teoretické a praktické oblasti, které tvoří obsah vzdělávání a přípravy vyžadované
v České republice pro výkon činnosti restaurování**

- a) dějiny a filosofie umění a uměleckého řemesla, včetně ikonografie, se zaměřením na české země a Evropu,
- b) dějiny architektury se zaměřením na české země a Evropu,
- c) heraldika se zaměřením na české země a Evropu,
- d) teorie a metody památkové péče ve vztahu k restaurování, výkon památkové péče podle platné právní úpravy,
- e) estetika a etika restaurování,
- f) metody prezentace děl výtvarných umění a uměleckořemeslných prací,
- g) muzejnictví, restaurování a konzervace sbírkových předmětů a předmětů kulturní hodnoty,
- h) fyzikální a chemické metody restaurátorského průzkumu díla, interpretace výsledků a komplexní vyhodnocení průzkumu pro stanovení vhodného technologického postupu při restaurování,
- i) chemické, biologické a fyzikální procesy, způsobující poškození děl výtvarných umění a uměleckořemeslných prací, odpovídající restaurátorské a konzervační metody,
- j) historické techniky a technologie restaurování,
- k) současné techniky a technologie restaurování,
- l) restaurátorské a konzervační materiály,
- m) chemie se zaměřením na restaurátorskou problematiku,
- n) mineralogie (petrografie) se zaměřením na restaurování,
- o) výtvarná příprava (figurální a nefigurální kresba a malba, modelování),
- p) provádění kopií děl výtvarných umění a uměleckořemeslných prací,
- q) metody dokumentace restaurování, odborná fotografie,
- r) využití výpočetní a jiné soudobé techniky v oboru restaurování,
- s) odborná praxe pod dohledem kvalifikované osoby při restaurování v příslušné specializaci,
- t) samostatně a komplexně provedené restaurování děl výtvarných umění nebo uměleckořemeslných prací v příslušné specializaci, včetně obhajoby před odbornou komisí,
- u) závěrečná vědecká nebo jiná odborná písemná práce v oboru restaurování,
- v) český jazyk, popřípadě jeden světový jazyk.

**Teoretické a praktické oblasti, které tvoří obsah vzdělávání a přípravy vyžadované
v České republice pro provádění archeologických výzkumů**

- a) obecné dějiny, dějiny filosofie a dějiny kultur od pravěku přes starověk a středověk po moderní civilizace,
- b) dějiny umění a uměleckých řemesel,
- c) dějiny osídlení se zaměřením na české země a Evropu,
- d) egyptská, egejská, řecká, etruská a římská archeologie, archeologie Kypru a Předního Východu,
- e) starožitnosti ve vztahu k archeologii,
- f) biologická antropologie,
- g) mytologie a náboženství v dějinách hmotné kultury včetně ikonografie,
- h) topografie,
- i) epigrafika a numismatika,
- j) teorie a metody památkové péče ve vztahu k provádění archeologických výzkumů, výkon památkové péče podle platné právní úpravy,
- k) etika provádění archeologických výzkumů,
- l) metody prezentace archeologických nálezů,
- m) preventivní ochrana archeologických nálezů a muzejnictví,
- n) metody vědecké archeologie pravěké, prehistorické, středověké a novověké,
- o) teorie a odborná výkopová praxe archeologických výzkumů,
- p) nauka o materiálech a technologiích pro účely archeologie,
- q) metody dokumentace archeologických výzkumů, odborná fotografie,
- r) využití výpočetní a jiné soudobé techniky v oboru archeologie,
- s) samostatně a komplexně provedený archeologický výzkum, včetně obhajoby před odbornou komisí,
- t) závěrečná vědecká práce v oboru archeologie,
- u) český jazyk, jeden světový jazyk a základy latiny a řečtiny.